

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

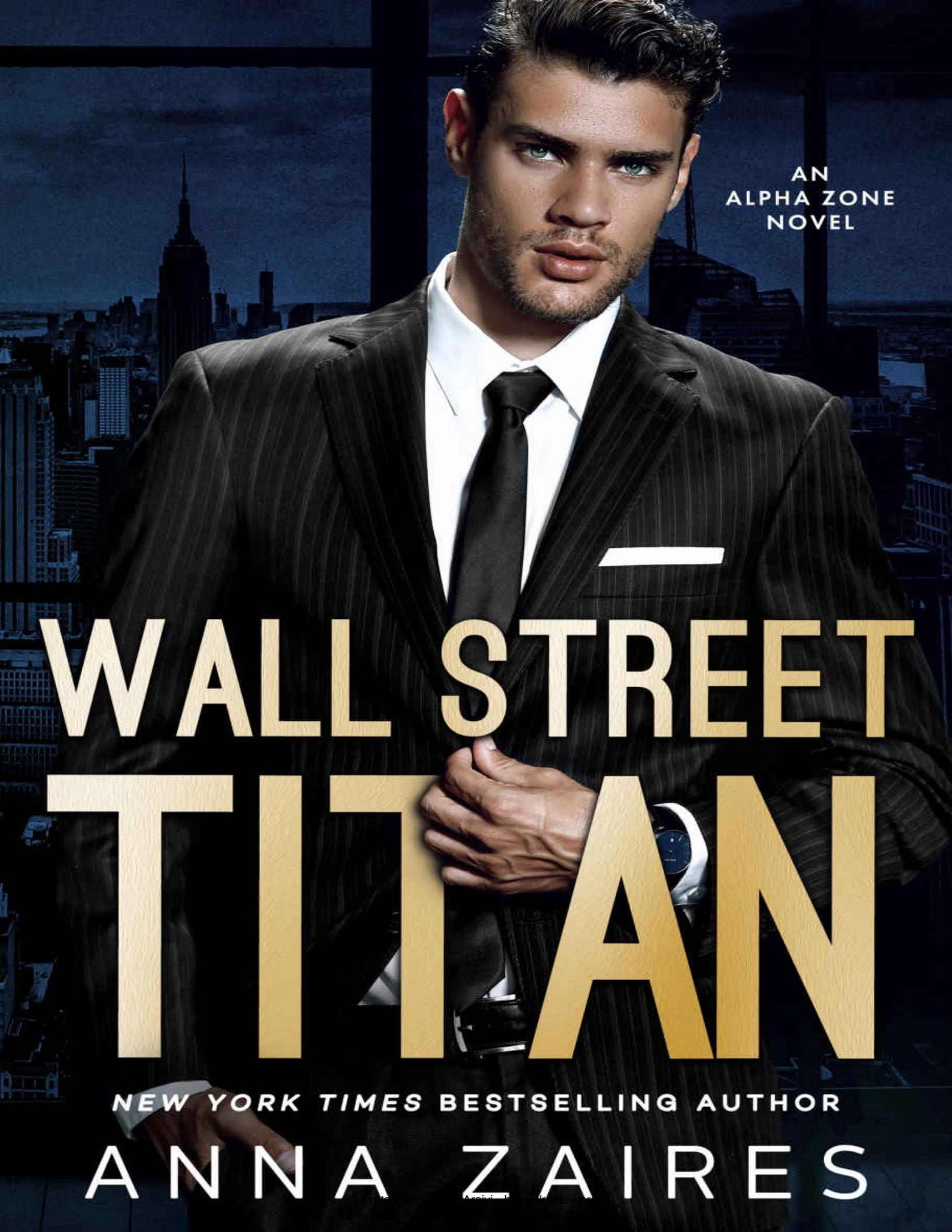
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a man in a dark pinstripe suit, white shirt, and dark tie, looking intensely at the viewer. He is standing in front of a window with a view of a city skyline at night, including the Empire State Building. The title 'WALL STREET TITAN' is written in large, bold, gold letters across the center. The author's name 'ANNA ZAIRES' is at the bottom in white. Above the title, it says 'AN ALPHA ZONE NOVEL' in white.

AN
ALPHA ZONE
NOVEL

WALL STREET TITAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ANNA ZAIRES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WALL STREET TITAN

BİR ALFA BÖLGESİ ROMANI

ANNA ZAIRES

♣ [MOZAİKA](#) ♣

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)

[Darker Than Love'dan alıntı](#)

[Dima Zales'in Gören Kız alıntı kitabından Yazar Hakkında](#)

Bu bir kurgu . İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2019 Anna Zaires ve Dima Zales www.annazaires.com

Tüm hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir baskısı olan Mozaika Yayınları tarafından yayınlanmıştır. www.mozaikallc.com

Kapak Najla Qamber Designs tarafından hazırlanmıştır www.najlaqamberdesigns.com

Fotoğraf: Wander Aguiar
www.wanderbookclub.com

e-ISBN: 978-1-63142-494-6

ISBN: 978-1-63142-495-3

Emma

"-ve sonra veteriner Bay Puffs'ın buna hazır olmadığını söyledi ve ben-"

"İşte bu kadar." Kendall elindeki buzlu çay bardağını öylesine bir güçle deviriyor ki altı dolarlık sıvı bardağın kenarından taşıyor. Peçeteyi kapıp siliyor ve yarısı yenmiş karabuğdaylı krep tabağının üzerinden bana bakıyor.

"Ne?" En iyi arkadaşşıma göz kırpyorum.

"Son yarım saattir Bay Puffs, Cottonball ve Kraliçe Elizabeth hakkında konuştuğunun farkında mısın?" Kendall eğildi, ela gözleri kısıldı. "Kedi , kedi bu, veteriner bu."

"Oh." Kızarak Kendall'ın beni sürükleyerek götürdüğü brunch mekânının duvarındaki saate . Buraya geldiğimizden beri neredeyse otuz dakika geçmiş ve ben bu süre boyunca hiç susmadım. Utanarak Kendall'a dönüp bakıyorum. "Bunun için özür dilerim. Seni sıkmak istememiştim."

"Hayır, Emma." Kendall'ın ses tonu abartılı bir sabırla arkasına yaslanıp şık siyah saçlarını omzunun üzerinden atarkenki tonuna benziyor. "Beni sıkmadın. Ama bir şeyi fark etmemi sağladın."

"Ne?"

"Sen, sevgilim, resmen bir kedi kadınsın."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Evet. Gerçek bir kedi kadın."

"Değilim!"

"Hayır mı?" Mükemmel biçimli bir kaşını kaldırıyor. "O zaman gerçekleri gözden geçirelim. Saçınızı en son ne zaman profesyonel olarak şekillendirdiniz?"

"Um..." Kendimden utanarak başımdaki kırmızı bukle patlamasını çekiştiriyorum. "Belki bir yıl kadar önce?" Aslında Kendall'ın yirmi beşinci doğum günü partisi , bu da kıvırcık dağınıklığa tarak dışında bir şey dokunmayalı en az on sekiz ay olduğu anlamına geliyor.

"Doğru." Kendall krepini Kraliçe Elizabeth'in -İngiliz hükümdarı değil, benim kedim- zarıflığıyla kesiyor. Lokmasını çiğnedikten sonra, "Peki en son ne zaman buluştunuz?" diye soruyor.

Bunu gerçekten düşünmem gerekiyor. "İki ay önce," diyorum muzaffer bir edayla, nihayet aklıma geldiğinde. Kendi krepimden bir parça kesip ağzıma ve "O kadar da uzun zaman önce değil" diye mırıldanıyorum.

"Hayır," diye kabul ediyor Kendall. "Ama ben gerçek bir randevudan bahsediyorum, altmış yaşındaki komşunuzla acıma kahvesinden değil."

"Roger altmış yaşında değil. En fazla kırk dokuz yaşında-"

"Ve sen yirmi altı yaşındasın. Hikayenin sonu. Şimdi soruyu geçiştirme. En son ne zaman gerçek bir randevun oldu?"

Hatırlamaya çalışırken su bardağımı elime alıp yudum yudum içiyorum. İtiraf etmeliyim ki Kendall bu konuda beni afallattı. "Belki bir yıl önce?" Bir girişimde bulunuyorum, ancak söz konusu tarihin Kendall'ın doğum günü partisinden önce gerçekleştiğine eminim.

"Bir yıl mı?" Kendall boz renkli tırnaklarını masaya vuruyor. "Gerçekten mi, Emma? Bir yıl mı?"

"Ne?" Boynumdaki kızarıklığı görmezden gelmeye çalışarak yirmi iki dolarlık krepimin kalanını tüketmeye odaklanıyorum. "Meşgulüm."

"Kedilerinizle," diyor dikkatle. "Üçüyle de. Kabul et artık: Sen bir kedi kadınsın."

Tabağımdan başımı kaldırıp gözlerimi deviriyorum. "Peki. Madem ısrar ediyorsun, o zaman evet, ben bir kedi kadınıyım." "Ve bu senin için sorun değil mi?" Bana kuşkulu bir bakış attı.

"Ne yani, umutsuzluk içinde Brooklyn Köprüsü'nden mi atlayayım?" Krepimin son lokmasını da ağzıma tıktırıyorum. Hâlâ açım ama pahalı menüden başka bir şey sipariş edecek değilim. "Kedileri sevmek suç değildir."

"Hayır, ama New York'ta yaşarken tüm boş zamanını çöp kutularını temizlemekle geçirmek öyle." Kendall kendi boş tabağını itiyor. "Bir erkeği tavlama için en uygun yaştasın ve hiç kimseyle çıkmıyorsun."

Öfkeli bir nefes üflüyorum. "Çünkü zamanım yok ve ayrıca, birini yakalamak istediğimi kim söyledi? Kendi başıma gayet iyiyim."

"Her kedi kadının kendine söylediği şeyi tekrarlıyor. Dürüst olmak gerekirse Emma, en son zaman vibratöründen başka bir şeyle seks yaptın?"

Kendall bunu sesini alçaltma katlanmıyor ve yanımdaki masada oturan eşcinsel bir çift bize bakıp kıs kıs gülerken yüzümün tekrar kızardığını hissediyorum.

Neyse ki ben cevap veremedim Kendall'ın Prada çantası titreşiyor.

"Oh." Telefonunu çıkarıp ekranda ne okurken kaşlarını çatıyor. Kafasını kaldırıp garsona işaret ediyor. "Gitmem gerekiyor," diyor özür dileyerek. "Patronum bir süredir uğraştığı elbise tasarımıyla ilgili bir gelişme yaşadı ve ona birkaç model götürmemi istiyor."

"Endişelenme." Kendall'ın moda endüstrisindeki öngörülemez işine alışkınım. Banka kartımı yere atarak, "Yakında tekrar görüşürüz," diyorum ve hesap bakiyeme bakmak için telefonumu çıkarıyorum.

* * *

Dışarıdaki sıcaklık donma noktasının biraz üzerinde ve ihtiyacım olan metro istasyonu brunch mekanından yaklaşık on blok ötede. Yine de yürüyorum çünkü a) kalçalarımın egzersize ihtiyacı var ve b) başka bir şey yapmaya gücüm yetmiyor. Bu gezi hafta sonu bütçemi kadar tüketti ki market alışverişimi Pazartesi gününe ertelemek zorunda kalacağım. Kendall'a beni pahalı yerlere söyledim ama yirmi beş dolarlık bir brunch'ı pahalı olarak görmeyeceğini bilmeliydim.

New York'ta bu neredeyse bedava.

Dürüst olmak gerekirse, Kendall mali durumumun ne kadar zor olduğunu bilmiyor. Öğrenci kredilerim hakkında konuşmayı sevdiğim bir şey değil. Onun bildiği kadarıyla Brooklyn'de bir katında yaşıyorum ve kupon kesiyorum çünkü para biriktirmeyi seviyorum. Kendisi de milyonlar kazanmıyor - gelecek vaat eden bir moda tasarımcısının asistanlığını yapmak benim kitapçıdaki işimden ve editörlük işimden çok daha fazla kazandırmıyor - ama faturalarının çoğunu ailesi karşılıyor, bu yüzden tüm maaşı kıyafetlere ve çeşitli lükslere harcanıyor.

Eğer bu kadar iyi bir arkadaş olmasaydı, ondan nefret ederdim.

Metro istasyonuna girdiğimde, merdivenlerde uzanan evsiz bir adama neredeyse takılıp düşüyordum. "Özür ," diye mırıldanıyorum, koşarak uzaklaşmak üzereyken bana dişsiz bir sırtış atıyor ve kahverengi bir poşeti bana doğru uzatıyor.

" yok, küçük hanım," diye mırıldanıyor. "Bir yudum ister misin? Bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyor."

İrkilerek geri çekildim. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim." Evsiz insanlar bana alkol teklif etse ne kadar kötü görünürüm? Belki de Kendall'ın kedi kadın teşhisinde şeyler *vardır*.

Adam omuz silkerek kahverengi poşetten bir yudum aldı ve ben o teklif etmeden önce

merdivenlerden aşağı koştum

şapkada bulunan bozuk paralar gibi başka bir şeyi benimle paylaşmak için.

Nakit sıkıntısı ama *o kadar* da çaresiz değilim.

Uzun bir tren yolculuğundan sonra Brooklyn'deki mahallem Bay Ridge'de metrodan çıkıyorum. Dışarı adımımı atar atmaz yüzüme bir rüzgar çarpıyor.

Bir rüzgar ve ıslak bir şey. Lapa lapa kar.

Harika. Sadece harika. Dişlerimi eski yün yakalarını kavırıyorum, iki kenarının boynumdan ayrılmasını engellemeye çalışıyorum ve yürümeye başlıyorum. Metrodan çok uzakta oturmuyorum, sadece beş blok ama uzun bloklar ve buz gibi yağmur şiddetlendikçe her birine lanet ediyorum.

"Dikkat et," diye çıkışıyor iri yapılı bir kadın ona çarptığımda ve ben de otomatik olarak bir özür mırıldanıyorum. Bu tamamen benim hatam değil -birbirine çarpmak iki kişi gerekir- ama kaba olmak benim doğamda yok.

Büyükannem ve büyükbabam beni bundan daha iyi yetiştirdi.

Sonunda bodrum katındaki stüdyomu taş binaya ulaştığımda kendimi Everest Dağı'na tırmanmış gibi hissediyorum. Yüzüm ıslak ve donmuş durumda ve montumu kapalı tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen karla karışık yağmur içeri girerek beni içten içe üşütüyor. Ben vücudunun üst yarısını sıcak tutmak zorunda olan insanlardan biriyim. Buzlu ayaklara tahammül edebilirim - spor ayakkabılarım su geçirmez olmadığı için onlara da sahibim - ama boynumdan aşağı soğuk su damlamasına dayanamıyorum.

Daha önce Bay Puffs'a tek güzel atkımı yırttığı için kızmış olsaydım bile, şimdi hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. O kedi bunu hak edecek.

"Puffs!" Kükrüyorum, kapıyı iterek açıyorum ve tek odalı daireme giriyorum. "Buraya gel, seni kötü yaratık!"

Kedi ortalıkta görünmüyor. Onun Kraliçe Elizabeth yatağımdan bana sakın sakın bakıyor ve patisini yalıyor, sonra kendini tımar etmeye başlıyor, kabarık beyaz tüylerini tek tek düzeltiyor. Cottonball onun , yastığının üzerinde uyukluyor. Her iki kedigil de sıcak, memnun ve tamamen kaygısız görünüyor ve ilk kez evcil hayvanlarıma karşı mantıksız bir kıskançlık hissediyorum.

Bütün gün uyumak ve birinin beni beslemesini isterdim.

Titreyerek ıslak montumu çıkarıp kapının yanındaki kancaya asıyorum ve spor ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Sonra Bay Puffs'ı aramaya gidiyorum.

Onu yeni favori yerinde buldum: dolabımın en üst rafında. Burası şapkaları, eldivenleri, atkıları ve çantaları sakladığım yer - her çok fazla bulundurduğumdan değil, yüzden kötü kedi tüylü bedenine yer açmak için bunlardan birini parçalamaya karar epik boyutlarda bir trajedi oluyor.

"Puffs, buraya gel." Boyum pek uzun sayılmaz, bu yüzden onu yakalamak için parmak uçlarımda uzanmam gerekiyor. Efor sarf onu raftan indiriyorum. Kedi tam beş kilo ağırlığında ve patileri havada dönerken iki kat daha ağır hissediyor. "orada oturmaya iznin olmadığını söylemiştim."

Onu yere bırakıyorum ve bana, aksesuarlarımdan geri kalanını almasının an meselesi olduğunu söyleyen kısık gözlü bir bakış atıyor. Kardeşleri gibi Bay Puffs da beyaz ve kabarık, Pers ırkının mükemmel bir örneği, ama benzerlik burada bitiyor. Onda sakın ve huzurlu hiçbir şey yok. Kedinin uyuduğundan emin değilim. Asla. Gündüzleri kocaman bir İran kedisine dönüşen bir vampir olması mümkün.

Bunun için yeterince kötü olduğum kesin.

Tam atkıyı yırttığı için ona tekrar bağırarakken, başını ıslak kotuma sürtüyor ve yüksek sesle mırıldanıyor. Sonra bana bakıyor, kocaman yeşil gözleri masumca kırışıyor.

Eriyorum. Ya da belki de kıyafetlerime yapışan buzlu damlacıklar eritiyordur, ama her iki durumda da göğsümde sıcak ve bulanık bir his var.

"Pekâlâ, gel buraya seni kokuşmuş," diye mırıldanıyorum, kediyi sevmek için diz çöküyorum. Daha yüksek sesle mırılıyor, sanki dünyada en sevdiği insan benmişim gibi başını elime sürtüyor. Beni kasıtlı olarak manipüle ettiğinden neredeyse eminim - kedi korkunç derecede zeki - ama buna kanmaktan kendimi alamıyorum.

Konu kedilerim olduğunda, ben tam bir iticiyimdir.

Bay Puffs ona bağırmayacağımdan emin olana kadar okşamaya devam ediyor. Sonra yatağıma doğru yürüyor ve oradaki diğer kedilere katılarak Cottonball'un yanındaki yastığına kıvrılıyor.

İçimi çekiyorum ve sıcak bir duş almak için banyoya doğru ilerliyorum. Kabul nefret etsem de Kendall haklıydı.

Yolun bir yerinde, gerçek bir kedi kadına dönüştüm.

* * *

Duş alırken kendimi bunun önemli bir şey olmadığına ikna çalışıyorum. Tamam, kıyafetlerim eski ve biraz yırtık pırtık, saçlarımı yıkamak ve ara sıra jöle dışında şey yapmıyorum. Ve evet, üç kedim var. Ne olmuş yani? Birçok insan hayvanları sever. Bu olumlu bir karakter özelliği. Hayvan sevmeyen birine asla güvenmem. Bu doğal değil, çikolatadan ya da dondurmadan nefret etmek gibi. İnsanların hayvanlar söz konusu olduğunda nasıl tercihleri olabileceğini anlayabiliyorum -örneğin bazı ne yazık ki yanlış yönlendirilmiş kişiler köpekleri kedilere tercih ediyor- ama hayvanları hiç sevmemek? İnsan seri katil de olabilir.

Yine de, bu etiket -kedi kadın- hakkında bir şeyler biraz acıtıyor. Belki de sadece 26 yaşında olduğum içindir. Kendall'ın dediği gibi, en iyi dönemimde olmam gerekiyor. Eğer şimdi ateşli bir olarak görünürsem, elli ya da altmış yaşına ne olacak? Belki de randevusuzluk sürem bir yıldan on yıla uzayacak ve kedi tüyünden şapkalar örerken kendi kendime kıkırdarak sokaklarda dolaşacağım.

Hayır, bu çok saçma. Ayrıca, ben bir erkek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Tamam, iyi, belki seks için bir tane istiyorum - normal, sağlıklı bir kadını - ama hayatımı dikte eden ve zamanıma hükmeden birine ihtiyacım yok. Üniversiteden diğer en iyi arkadaşım Janie'ye olan da buydu. Ciddi bir erkek arkadaşı var ve şimdi onu hiç görmüyorum. Bağımsız olmakla övünen Kendall bile biriyle çıkarken haftalarca ortadan kayboluyor. Son ciddi erkek arkadaşım üniversite son sınıftaydı ve çok fazla ilgiye ihtiyacı olduğu için neredeyse sınıfta kalıyordum ve bu kedileri almadan önceydi. Şimdi Kraliçe Elizabeth, Bay Puffs ve Cottonball hayatımda olduğuna göre, bir erkeği araya sıkıştırmayı hayal edemiyorum.

Yine de duştan çıkıp telefonumu elime aldığımda omzumdaki bir şeytan -kendall'a şüpheli bir şekilde küçük, şık bir şey- Janie'nin aylar önce beni üye yaptığı bir arkadaşlık uygulamasını açmamı sağlıyor. Şu anki erkek arkadaşıyla tanıştığı, onu hayatımdan çıkaran uygulamayla aynı. Kaybolmadan önce, bir şekilde beni orada bir profil oluşturmaya zorlamıştı. Kedileri ve parkta uzun yürüyüşleri seven hoş, rahat bir adam bulma gibi belirsiz bir fikirle birkaç gün boyunca uygulamayla oynadım, ancak yaklaşık bir düzine penis resminden sonra pes ettim ve giriş yapmayı bıraktım.

Janie'ye resimler hakkında bilgi verdiğimde hayal kırıklığı içinde, "Gerçekten şansını denemedin," dedi. "Evet, orada bazı pislikler var ama Landon'ım gibi bazı iyi adamlar da var."

"Doğru," dedim kibarca başımı sallayarak. Kendall da ben de Landon'ın, yani o eski

sürekli alaycı ve önemsiz dedikoducu- bir pislik, ama Janie'ye bir şey söylemek istemedim. Gerçi geriye dönüp baktığımda, belki de konuşmalıydım, çünkü Janie bana o profili oluşturduktan kısa bir süre sonra, ilişkisinin kara deliğine çekildi ve Kendall ve ben o zamandan beri onu görmedik.

Telefonu yatağın üzerine koyarak, sırtımı yaslayabileceğim bir yer olması için yastıklarımı düzenliyorum - Cottonball ve Bay Puffs'ı bir yastıktan uzaklaştırıp Kraliçe Elizabeth'i kenara çekmeyi de içeren bir hareket. Cottonball ve Kraliçe Elizabeth yeterince dostça davranıyor -Kraliçe Elizabeth yataktan bile atlıyor- ama Bay Puffs bana şeytani bir bakış atıyor ve ayaklarımın kıvrılmadan önce kuyruğunu tehditkâr bir bir o yana bir bu yana sallıyor. Bu suçu hatırlayacağını ve daha sonra misilleme yapmak biliyorum, ama şimdilik, uygulamada beni şüphe olmayan tüm penis resimlerine bakmak için rahat yerim var

Yastıkların arasına profilime ve gelen kutusunu kontrol ediyorum. Elbette, yaklaşık üç yüz mesaj var ve bunların en az yüz tanesi penise ait eklentiler içeriyor. Sırf eğlence olsun diye birkaç tanesine tıklıyorum gerçekten de iyi boyutta ve şekilde- ama sonra sıkılıyorum ve sistematik olarak silmeye başlıyorum. Erkeklerin penis resimlerinin seksi olduğu fikrine nasıl kapıldığını bilmiyorum, çünkü gerçekten de değil. Penislere karşı değilim ama hoşlandığım bir erkeğe ait olmadıkça beni tahrik etmiyorlar. Eğer o adamın karın kasları ve güzel göğüs kasları varsa bonus puan, ama benim için en önemli olan şey kişilik.

Hayvanlara ve yaşlı kadınlara karşı nazik olan üç yüz kiloluk bir keltoşla çıkmayı, dev yaraklı süper model gibi mükemmel bir götle çıkmaya tercih ederim.

Çoğu mesajın üstesinden gelmem bir saate yakın sürüyor. Son düzlüğe girdiğimde -ve bir daha asla bir flört uygulaması kullanmayacağıma kesin olarak ikna oldum- bunu görüyorum.

Utangaç bir gülümsemeye sahip yuvarlak yüzlü bir adamın karikatür avatarından gelen basit, eklentisiz bir e-posta. Merakla, sadece üç gün önce gönderilmiş olan mesaja tıklıyorum.

Merhaba Emma, . Eminim bu mesajı çok alıyorsundur ama bence çok tatlısın ve fotoğrafındaki kedilere bayıldım. Benim de iki Persian'ım var. Şişmanlar ve korkunç derecede şımarıklar, ama onları seviyorum ve tüm mobilyalarımı tırmalamalarına rağmen onların da beni sevdiğine inanıyorum. Onlarla vakit geçirmek dışında hobilerim arasında Brooklyn'deki ilginç kahve dükkanlarını keşfetmek, okumak (çoğunlukla tarihi kurgu) ve parkta paten kaymak var. Bir yandan veteriner olmak için çalışırken bir yandan da bir kitapçıda çalışıyorum. Bugünlerde bir kahve ya da akşam yemeği için buluşmak ister misin? Park Slope'da güzel bir yer biliyorum. İlginç çekerse lütfen bana haber ver.

Teşekkürle

r, Mark

Nabzım heyecanla , mektubu tekrar okuyorum, sonra profiline gidiyorum. Orada Mark'ın iki gerçek fotoğrafı var, her biri tam benim tipim gibi görünen bir adamı gösteriyor. Resimler bulanık olsa da, çizgi filmdeki avatarına oldukça benziyorlar. Yuvarlak yüzü nazik görünüyor, çarpık gülümsemesi hem utangaç hem de kendini küçümsüyor ve bir resimde, ona hoş bir entelektüel hava veren gözlükler takıyor. Profiline göre yirmi yedi yaşında, kahverengi saçlı ve mavi gözlü ve Carroll Gardens, Brooklyn'de yaşıyor.

O kadar mükemmel ki onu gizli dilek listemden sipariş edebilirdim.

Sırtarak, onunla buluşmayı çok istediğimi , sonra yataktan atlayıp mutlu bir ganimet dansı yapıyorum. Saçlarım kıvrıcık kırmızı bukleler halinde yüzüme dökülüyor ve kedilerim bana deliymişim gibi bakıyor ama umurumda değil.

Kendall kedi kadın etiketlerini o sıska kışına sokabilir. Gerçek bir randevum var.

Marcus

"Evet, doğru," diyorum sabırsızlıkla. "Onun zaman temiz ve bakımlı olmasını istiyorum. Bir stil anlayışı olmalı; bu çok önemli. Esmer olması en iyisi ama sarışın olur, yeter ki saç modeli muhafazakâr olsun. *Playboy*'dan yeni çıkmış gibi görünmemeli, anladınız mı?"

"Evet, elbette Bay Carelli." şık esmer uzun bacak bacak üstüne atıyor ve bana kibarca gülümsüyor. Wall Street'in seçkinleri için çöpçatanlık yapan Victoria Longwood-Thierry, ellili yaşlarında, evli ve üç çocuklu olması dışında, müstakbel eşim için tam da aklımdaki . "Peki ya hobiler ve ilgi alanları?" diye soruyor dikkatle ayarlanmış sesiyle. "Nelerden hoşlanmasını istersin?"

"Entelektüel bir şey," diyorum. "Onunla yatak odasının dışında da konuşabilmek istiyorum." "Elbette." Victoria not defterine bir not . "Peki ya mesleği?"

"Bu benim için gerçekten önemli değil. Avukat ya da doktor olabilir ya da tüm zamanını Haiti'deki yetimler için hayır işleri yaparak geçirebilir. Evlendiğimizde evde çocuklarla kalabilir ya kariyerine devam edebilir. Ben her iki seçenekte de rahatım."

"Çok aydınlanmışsın." Victoria'nın ifadesi değişmiyor ama içten içe bana güldüğünü hissediyorum. "Evcil hayvanlar hakkında ne düşünüyorsun? Kedileri mi yoksa köpekleri mi tercih edersin?"

"İkisi de değil. İçeride hayvan beslemekten hoşlanmıyorum."

Victoria sormadan önce bir not daha alıyor, "Peki ya boyu? Bir tercihin var mı?" "Uzun boylu," diyorum hemen. "Ya da en azından ortalamanın üstünde." Ben 1.80 boyundayım ve kısa boylu kadınlar

benim için çocuk gibiydi.

"Tamam, güzel." Victoria not alıyor. "Peki ya vücut tipi? Atletik mi yoksa zayıf mı?"

Ters bir şekilde başımı salladım. "Evet. Fitness'la ilgileniyorum ve bana ayak uydurabilmesi için onun formda olmasını istiyorum." Kaşlarımı çatarak Patek Philippe marka saatime bakıyorum ve marketin açılmasına sadece yarım saat kaldığını görüyorum. Dikkatimi tekrar Victoria'ya çevirerek, "Temel olarak, kendine bakan, akıllı, zarif, şık bir kadın istiyorum" diyorum.

". Hayal kırıklığına uğramayacaksınız, söz veriyorum."

Şüpheliyim, ama ayağa kalkıp beni kibarca ofisinden çıkarırken poker . Birkaç gün içinde benimle iletişime geçeceğine söz veriyor, elimi sıkıyor ve arkasında pahalı bir parfüm bulutu bırakarak içeri giriyor. Çok güçlü değil -Victoria Longwood-Thierry asla güçlü bir parfüm kullanacak kadar bayağı olmazdı- ama asansöre doğru giderken yine de hapşıyorum.

Bunu da listeye eklemem gerekecek: eş adayı parfüm kullanamaz, nokta.

Victoria'nın West Village'daki ofisinden Park Avenue'deki binama geldiğimde, programcılarım ve tüccarlarım ekranlarına yapışmış oluyorlar. Köşedeki ofisime doğru ilerlerken sadece birkaçı beni fark ediyor. Normalde masalarına uğrayıp sonlarını sorar ve pozisyonlarımız hakkında bilgi alırdım ama piyasa çoktan açıldı ve dikkatlerini dağıtamam.

Yatırımcılarımın doksan iki milyar doları söz konusuken hataya yer yok.

Ofisim çok büyük ve Park Avenue'deki gökdelenlerin harika bir manzarasına sahip.

takdir ediyorum. Bir zamanlar bu ofis, Staten Island'dan gelen kavgacı bir çocuk için başarının zirvesi gibiydi, ama şimdi daha fazlasına açım. Başarı benim uyuşturucum ve her vuruşta, vızıltıyı almak için daha büyük bir doza ihtiyacım var. Artık mesele para değil - fondaki kişisel hisseme ek olarak, gayrimenkul ve diğer pasif yatırımlarda sakladığım birkaç milyarım var - mesele bunu yapabileceğimi, başkalarının başarısız olduğu yerde başarılı olabileceğimi bilmek. Son dönemde piyasalarda yaşanan dalgalanmalar hem hedge fonlar hem de yatırım fonları için rekor kayıplara yol açtı, ancak Carelli Capital Management yüzde kırkın üzerinde bir performansla yüksek onlu seviyelerde seyrediyor. Vakıflar, emeklilik fonları, varlıklı bireyler - hepsi benimle yatırım yapmak için birbirini eziyor ve ben hala daha fazlasını istiyorum.

Her şeyi istiyorum, kurmak için çok çalıştığım hayata uyacak bir eş de dahil.

Görünüşte kolay olmalı. Otuz beş yaşındayım, Manhattan'ın kadın nüfusunu hayatlarının geri kalanında Louis Vuitton çantalar ve Louboutin ayakkabılar içinde tutmaya yetecek kadar param var, kötü görünmüyorum ve formda kalmak için her gün egzersiz yapıyorum. Sonuncusunu gösterişten çok sağlık için yapıyorum ama kadınlar sonuçları takdir ediyor görünüyor. Bir kulüpteki herhangi kadın birkaç dakika içinde , ama hiçbiri istediğim gibi değil.

Yüksek sınıf istiyorum. Zarafet istiyorum.

Beni yetiştiren kadının tam zıttı bir kadın istiyorum - dolayısıyla Victoria Longwood-Thierry ve onun eski para bağlantıları.

Beni ona yönlendiren arkadaşım Ashton oldu. "İstediğin türden bir kadının barda biliyorsun, değil mi?" dedi, birkaç biradan sonra, bir eş için özelliklerimden bahsettiğimde. "Burada Amerikan aristokrasisinden, Mayflower'dan falan bahsediyorsun. Eğer üst düzey bir kadın bulma konusunda ciddiysen, teyzemin arkadaşıyla konuşmalısın. Kendisi politikacılarla ve senin gibi zengin Wall Street adamlarıyla çalışan profesyonel bir çöpçatan. Sana tam olarak ihtiyacın olanı bulacaktır."

Güldüm ve konuşmayı ama fikrin tohumları atılmıştı ve Ashton'ın teyzesinin arkadaşımı araştırdıkça ilgim daha da . Victoria'nın tanıdığım en az iki serbest fon yöneticisiyle eşleştiği ortaya çıktı; biri olimpiik bir jimnastikçiyle, diğeri ise bir zamanlar ek iş olarak modellik Princeton'lı bir biyologla. Biraz daha araştırınca, her iki evliliğin de şu ana kadar güçlü bir şekilde devam ettiğini öğrendim ve bu, her şeyden çok, beni çöpçatana bir şans vermeye ikna etti.

İş hayatımda olduğu gibi özel hayatımda da başarılı olmak istiyorum ve doğru türde bir eşe sahip olmak bunun büyük bir parçası.

Pırıl pırıl abanoz ağacından masama oturup Bloomberg monitörümü açıyorum ve bir yığın araştırma raporunu elime alıyorum. Davada Victoria var, bu yüzden eş avını aklımdan çıkardım ve gerçekten önemli olan şeye odaklandım: işime ve müşterilerime para kazandırmaya.

* * *

Telefonum gelen bir mesajla çaldığında saat akşamın sekizi olmuştu bile. Gözlerimi ovuşturarak bilgisayar ekranıma bakıyorum ve Victoria'dan bir mesaj olduğunu görüyorum.

Mesajda, *sizin için mükemmel bir adayım olduğu yazıyor. Yarın saat 18:00'de Park Slope'taki Sweet Rush Café'de sizinle buluşabilir. Eğer sizin için uygunsa, size daha fazla ayrıntı e-posta ile gönderirim. Emmeline Boston'da yaşıyor ve sadece birkaç günlüğüne şehirde olacak.*

Telefonuma kaşlarımı çatıyorum. Saat altıda mı? Salı günleri ofisten neredeyse hiç bu kadar erken çıkmam. Ya Boston? New York'ta yaşamıyorsa bu Emmeline'i nasıl tanıyabilirim ki?

Victoria'ya gelemeyeceğime dair mesaj atmaya başladım ama son anda vazgeçtim. İstediğim şey buydu.

Victoria beni kendi başıma asla tanışamayacağım bir kadınla tanıştıracak. Çöpçatanın sicili göz önüne alındığında, orada takip etmeye değer bir şey olup görmek için bir akşam ayır.

Fikrimi değiştiremeden Victoria'ya randevuyu kabul ettiğime dair kısa bir mesaj gönderiyorum ve dikkatimi tekrar bilgisayar ekranıma .

Yarın ofisten erken çıkıyorsam, bu gece birkaç saat daha çalışmam gerekiyor.

Emma

Mark'la akşam yemeği için buluşacağım Sweet Rush Café'ye yaklaşırken heyecandan . Bu uzun zamandır yaptığım en çılgınca şey. Kitapçıdaki akşam vardiyam ve onun ders programı arasında birkaç mesajlaşmadan fazlasını yapma şansımız olmadı, bu yüzden elimde sadece o birkaç bulanık fotoğraf var. Yine de bu konuda içimde iyi bir his var.

Mark ve ben gerçekten bağ kurabiliriz gibi hissediyorum.

Birkaç dakika erken geldim, bu yüzden kapıda durup yün paltomdaki kedi tüylerini fırçalamak için biraz zaman ayırdım. Kürküm bej rengi, siyahtan daha iyi ama beyaz tüyler saf beyaz olmayan her görülebiliyor. Mark'ın çok fazla umursamayacağını düşünüyorum - Persianların ne kadar tüy döktüğünü biliyor - ama yine de ilk randevumuz için şık görünmek istiyorum. Yaklaşık bir saatimi aldı, ama buklelerimi yarı-uysal hale getirdim ve hatta biraz makyaj bile yaptım - bir göldeki tsunami sıklığında olan bir şey.

Derin bir nefes alarak kafeye giriyorum ve Mark'ın orada olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum.

Burası küçük ve rahat yer, kahve barının etrafında yarım daire şeklinde dizilmiş kabin tarzı koltuklar var. Kavrulmuş kahve çekirdeklerinin ve unlu mamullerin kokusu ağız sulandırıyor, midemi açlıkla guruldatıyor. Sadece kahve içmeyi planlıyordum ama kruvasan da almaya karar veriyorum, bütçem buna elveriyor.

Muhtemelen salı günü olduğu için kabinlerin sadece birkaçı dolu. Mark olabilecek birini aramak için onları tarıyorum ve en uzak masada tek başına oturan bir adam fark ediyorum. Yüzü bana dönük olduğu için sadece başının arkasını görebiliyorum ama saçları kısa ve koyu kahverengi.

O olabilir.

Cesaretimi toplayarak kabine yaklaşıyorum. "Affedersiniz," diyorum. "Mark siz misiniz?" Adam yüzünü bana dönüyor ve nabzım stratosfere fırlıyor.

kişi uygulamadaki resimlere hiç benzemiyor. Saçları kahverengi ve gözleri mavi, ama tek benzerlik bu. Adamın sert yüz hatlarında yuvarlak ve utangaç hiçbir şey yok. Çelik gibi çenesinden şahin gibi burnuna kadar yüzü cesurca erkeksi ve küstahlığa varan bir özgüvenle damgalanmış. Saat beş yönündeki gölge, zayıf yanaklarını koyulaştırarak yüksek elmacık kemiklerinin daha da öne çıkmasını sağlıyor ve kaşları, delici derecede soluk gözlerinin üzerinde kalın koyu çizgiler halinde. Masanın arkasında otururken bile uzun boylu ve güçlü yapılı görünüyor. Keskin bir şekilde dikilmiş takım elbisesinin içinde omuzları bir mil genişliğinde ve elleri iki katı büyüklüğünde.

Bu fotoğrafların çekilmesinden bu yana spor salonunda ciddi bir zaman geçirmediyse, bunun uygulamadaki Mark olmasına imkan yok. Bu mümkün mü? Bir insan bu kadar değişebilir mi? Profilinde boyunu belirtmemişti, ancak bu eksikliğin benim gibi dikey olarak zorlandığı anlamına geldiğini varsaymıştım.

Baktığım adam hiçbir şekilde zorlanmıyor ve kesinlikle gözlük takmıyor. "Ben... Ben Emma'yım," diye kekeleyorum adam bana bakmaya devam ederken, yüzü sert ve anlaşılmaz. Ben Yanlış adamı yakaladığımdan neredeyse emindim ama yine de kendimi "Sen Mark mısın acaba?" diye sormaya zorladım.

"Bana Marcus denmesini tercih ederim," diye cevap vererek beni şok ediyor. Sesi, ilkel dişi bir şeyi

ekiştiren derin bir erkeksi gümbürtü. Ayağa açıkça "Beklediğim gibi biri değilsin" dediğinde kalbim daha da hızlı atıyor ve avularım terlemeye başlıyor.

"Ben mi?" *Bu da ne demek oluyor?* Öfke dalgası diğer tüm duyguları bastırıyor ve kaba deve bakakalıyorum. Pislik herif o kadar uzun ki ona bakmak için boynumu eğmem gerekiyor. "Peki ya sen? Resimlerine hiç !"

"Sanırım ikimiz de yanlış yönlendirildik," diyor, çenesi gergin. Ben cevap veremedim eliyle kabini işaret ediyor. "Sen de oturup benimle yemek yiyebilirsin Emmeline. Buraya kadar boşuna gelmedim."

"Adım *Emma*," diye düzeltiyorum, öfkeyle. "Ve hayır, teşekkür . Ben yoluma gideyim."

Burun delikleri alevleniyor ve yolumu kesmek için sağa doğru adım atıyor. "Otur, *Emma*." Adımı bir hakaretmiş gibi söylüyor. "Victoria'yla konuşacağım ama şimdilik iki medeni yetişkin gibi yemeğimizi paylaşmamamız için bir neden göremiyorum."

Kulaklarımın ucu öfkeyle yanıyor ama olay çıkarmaktansa kabine giriyorum. Büyükanнем bana küçük yaşlardan itibaren nezaket aşıladı ve kendi başıma yaşayan bir yetişkin olarak bile onun öğretilerine karşı gelmeyi zor buluyorum.

Bu pisliğin taşaklarına vurup ona siktirip gitmesini söylememi onaylamazdı.

"Teşekkür ," diyor koltuğa kayarak. Menüü eline alırken gözleri buz mavisi parlıyor. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

"Bilmiyorum *Marcus*," diyorum, resmi isme özellikle vurgu yaparak. "Seninle sadece iki dakikadır birlikteyim ve şimdiden cinayete meyilli hissediyorum." Bu hakareti hanımefendi, büyükanнемin onayladığı bir gülümsemeyle yapıyorum ve çantamı oturduğum koltuğun köşesine bırakıp paltomu çıkarma menüü .

Ne kadar erken yersek, buradan o kadar erken çıkabilirim.

Derin bir kıkırdama beni irkilterek başımı kaldırmama neden oldu. Şok oldum, pislik sırtıyor, dişleri hafif bronzlaşmış yüzünde bembeyaz parlıyor. Kıskançlıkla fark ediyorum ki çilleri yok; teni mükemmel bir şekilde eşit tonda, yanağında fazladan bir ben bile yok. Klasik anlamda yakışıklı değil - yüz hatları bu şekilde tanımlanamayacak kadar cesur - ama güçlü, tamamen erkeksi bir şekilde şok edici derecede yakışıklı.

Dehşete kapılıyorum, bir sıcaklık kıvrımı iç kaslarımın sıkılaşmasına neden olarak merkezimi yalıyor.

Hayır. Hayatta olmaz. Bu pislik beni *etmiyor*. Onunla aynı masada oturmaya bile zor dayanıyorum.

Dişlerimi sıkarak menüme bakıyorum ve buradaki fiyatların aslında makul olduğunu rahatlatarak fark ediyorum. Randevularda her zaman kendi yemeğimi ödemekte ısrar ederim ve şimdi Mark'la tanıştığıma göre

-Affedersin Marcus, beni bir bardak musluk suyunun bir kadeh Patrón'dan daha pahalı olduğu lüks bir yere sürüklemesine izin vermezdim. Bu adam hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Belli ki bir kitapçada çalıştığı ve öğrenci olduğu konusunda yalan söylemişti. Ne amaçla, bilmiyorum ama karşımdaki adamla ilgili her şey zenginlik ve güç çılgınlıkları atıyor. İnce çizgili takım elbisesi geniş omuzlu bedenini sanki onun için dikilmiş gibi sarıyor, mavi gömleği kolalı ve eminim ki ince kareli kravatı Chanel'i Walmart etiketi gibi gösteren bir tasarımcı markası.

Tüm bu detaylar kaydedilirken, aklıma yeni bir şüphe geliyor. Biri bana şaka yapıyor olabilir mi? Kendall, belki? Ya da Janie? İkisi de erkeklerden hoşlandığımı biliyor. Belki de içlerinden biri beni bu şekilde bir randevuya çekmeye karar verdi - gerçi neden beni *ona* ayarladıkları ve *onun* da bunu kabul ettiği büyük bir muamma.

Kaşlarımı çatarak menüden başımı kaldırıyorum ve adamı inceliyorum. Sırtımayı bırakmış menüü inceliyor, alnı profilinde yazan yirmi yedi yaşından daha yaşlı neden olan bir kaş çatmayla kırışmış.

O kısım da yalan olmalı.

Öfkem daha da artıyor. "Peki *Marcus*, bana neden yazdın?" Menüü masaya bıraktım.

ona ters ters baktı. "Senin kedilerin var mı ki?"

Başını kaldırıp bakıyor, kaşları çatılıyor. "Kediler mi? Hayır, tabii ki değil."

Ses tonundaki alaycı ifade, büyükannemin onaylamamasını unutup onun zayıf ve sert suratına bir tokat atma isteği uyandırıyor. "Bu senin için bir tür eşek şakası mı? Bunu sana kim yaptırdı?"

"Affedersiniz?" Kalın kaşları kibirli bir kalkıyor.

"Masum rolü oynamayı bırak. Bana mesajında yalan söyledin ve beklediğin gibi *biri* olmadığımı söyleme cüretini mi gösteriyorsun?" Kulaklarımdan buhar çıktığını hissedebiliyorum. "*Bana* mesaj attın ve ben de profilimde tamamen dürüst davrandım. Kaç ? Otuz iki mi? Otuz üç mü?"

"Otuz beş yaşımdayım," diyor yavaşça, kaşları yeniden çatılıyor. "Emma, neden bahsediyorsun-"

"İşte bu kadar." Çantamı tek askısından tutarak kabinden dışarı kaydım ve ayağa fırladım. Büyükannemin öğretileri olsun ya da olmasın, beni kandırdığını itiraf eden bir pislikle yemek yemeyeceğim. Böyle bir adamı benimle oynamaya iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bir şakanın olmayacağım.

"Afiyet olsun," diye homurdanıyorum, arkamı dönüyorum ve o tekrar yolumu kesmeden önce çıkışa doğru adım atıyorum.

Çıkmak için o kadar acele ediyorum ki, kafeye yaklaşan uzun boylu, ince bir esmer ve onu takip eden kısa boylu, tumbul bir adamı neredeyse .

Masanın kenarına tutunarak, kıvrımlı poposu bir o bir bu yana sallanan küçük kızıl saçlı kadının restorandan uçarak çıkışını izliyorum. Biçimsiz yün içinde bile, küçük, gür açıkça kadınsı... ve tuhaf bir şekilde seksi. Özellikle kıvrımlı kadınlardan hiç hoşlanmamıştım ama Emma yanıma geldiği anda hormonlarım aşırı hızlandı ve sikim taş gibi sertleşti.

Takım elbise giymiyor olsaydım, bu düpedüz utanç verici olurdu.

Zaten onu görür görmez tüm sosyal nezaketlerim beni terk etmişti. Yabani kırmızı bukleleri ve Salvation Army tarzı anlayışıyla Emma zihnimdeki imgelere o kadar benzemiyordu ve buna rağmen o kadar garip bir şekilde çekiciydi ki ona doğrudan beklediğim gibi biri olmadığını söyledim. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz onları geri almak istedim ama artık çok geçti. Berrak gri gözleri kısıldı, gül goncası ağzı gerildi ve alev gibi parlayan saçları kabardı, her bir kıvrımı öfkeyle titredi. Sonra resimlerimden farklı görüldüğümü söyledi ve olaylar bundan sonra tırmandı. En son ne zaman bir kadına karşı kibarlıktan uzak davrandığımı hatırlamıyorum ama Emma' karşı sanki bir mağara adamına dönüşmüş gibiydim.

Ona bana katılmasını emrettim, o kadar ileri gittim ki cüssemden yararlanarak gözünü çalıştım.

Victoria onu neden bana gönderdi, eğer ? Artık kan kasıklarına hücum etmediğine göre, kızıl saçlı kadının davranışları bana son derece tuhaf geliyor. Kedilerle ilgili suçlamaları ve saçmalıkları hiç mantıklı gelmiyor... tabii bir tür yanlış anlaşılma olmadıysa.

Kahretsin.

Kadını takip etmek için kabinden çıkıyorum ama daha iki adım atamadan uzun boylu, zarif bir esmer yoluma çıkıyor. "Merhaba Marcus," diyor soğukkanlı, zarif bir gülümsemeyle. "Ben Emmeline Sommers. Geciktiğim için özür dilerim."

Adını söylemeden önce bile kim olduğunu biliyorum ve büyük bir hata yaptığımı da biliyorum.

Victoria'nın bahsettiği kadın bu, portföy yöneticilerimle acil bir toplantıya çağrılmadan önce dosyasını indirmeye fırsat bulamadığım kadın. Victoria öğleden sonra Emmeline'in fotoğraflarını ve biyografisini bana gönderdi ve toplantı ile yoğun trafikten kaçmak için metroya binmek arasında, kafeye tamamen hazırlıksız geldim - normalde asla yapmayacağım bir şey. Bunun önemli bir şey olmadığını düşündüm - hazırlıksız olduğumu Emmeline'e itiraf ederdim ve birbirimizi tanımak için iyi vakit geçirirdik - ama tuhaf bir tesadüf eseri kafeye benimle aynı adı taşıyan bir adamla randevuya gelmiş olması gereken benzer isimli bir kadını hesaba katmamıştım. *Bunun* olasılığı neydi ki?

Önümdeki esmer kadına bakarken Emma'yı onunla karıştırdığıma inanamıyorum. Hiçbir kadın bu kadar farklı olamazdı. Emmeline, Prenses Diana, Jackie Kennedy ve Gisele'in tek bir çarpıcı pakette toplanmış hali. Onu giderek hayatımın bir parçası haline gelen sosyal etkinliklerde ve siyasi olaylarda rahatlıkla hayal edebiliyorum. O hangi çatalı kullanacağını ve hem senatörlerle hem de garsonlarla nasıl sohbet edeceğini bilirken, Emma... Şey, onu sikimin üzerinde zıplarken hayal edebiliyorum, hepsi bu.

Pornografik görüntüleri zihnimden uzaklaştırarak uzun boylu esmer kıza gülümsüyorum. "Sorun değil," diyorum ve elini sıkamak için uzanıyorum. "Ben de buraya birkaç dakika önce geldim. Sizinle tanışmak bir zevk."

Emmeline'in parmakları uzun ve ince, teni serin ve dokunulduğunda kuru. "Ben de," diyor ve kolunu zarifçe indirmeden önce elimi doğru miktarda basınçla sıkıyor. "Benimle buluşmak için buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim. Kız kardeşim Brooklyn Müzik Konservatuari'nda öğrenci, bu yüzden yarın sabahki uçuşuma kadar burada kalacağım."

"Elbette. Benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyorum masaya otururken.

Sonraki birkaç dakika boyunca havadan sudan konuştuk ve birbirimizi tanımaya çalıştık. Emma'yla olan karışıklık hakkında hiçbir şey söylemiyorum - Emmeline'in benim tam bir aptal olduğumu düşünmesini istemiyorum - ama Victoria'nın bana gönderdiği dosyayı inceleme fırsatım açıklıyorum. Umduğum gibi, Emmeline önyargılar olmadan birbirimizi tanımamızın iyi olacağını söyleyerek özürlerimi elinin tersiyle itiyor. Ancak benimle ilgili dosyayı incelediği açık. Wharton MBA'imden New York'taki en başarılı hedge fonlarından birinin başındaki şu kadar hakkımdaki her şeyi biliyor.

Garsona siparişimizi verdikten sonra Emmeline'in otuz bir yaşında ve Harvard Hukuk mezunu olduğunu öğreniyorum. Son üç yıldır, istismara uğramış kadın ve çocuklara hukuki hizmet sağlayan, kâr amacı gütmeyen bir vakfın başında. İşine tutkuyla bağlı ve vakıf için haftada seksen saatten fazla zaman harcıyor; bu onun için sadece bir hobi değil, ailesi kariyer anlamında her şeyi yapabileceği kadar varlıklı olmasına rağmen - ya da hiçbir şey.

"Büyük büyük büyükbabam çok eskiden demiryollarından bir servet kazanmıştı," diyor gülümseyerek. "Ve ailem bir şekilde son bir buçuk yüzyılda bu serveti korumayı ve büyütmeyi başardı. Yani evet, ben de o vakıf fonu bebeklerinden biriyim." Gülümsemesi, yüzünün aristokrat çizgilerini yumuşatan, kendini küçümseyen bir çekiciliğe sahip ve kendimi ondan gerçekten hoşlanmış buluyorum.

Emmeline gerçek bir kadın, gözümü başka bir başarı göstergesine dikmeye karar verdiğimden beri tanışmayı umduğum kadın: nihai ödül eşi.

Garson yemeğimizi getirdiğinde, dünya olaylarından piyasadaki son dalgalanmalara kadar her şeyi tartışıyoruz ve Emmeline'in görüşlerinin yakından örtüştüğünü görüyorum. Görüşlerinde bilgili ve düşünceli, hukuk eğitimi çoğu konuya mantıklı yaklaşımında belli. Onu keyif alıyorum ve o da benim söyleyeceklerimle ilgileniyor gibi görünüyor.

Ayrıca, şık, safkan bir şekilde da güzel olmasına zarar vermiyor. Uzun kollu kazak elbisesi modaya uymadan şık, aksesuarları pahalı ama ve pürüzsüz siyah saçları mükemmel oval yüzünün etrafında gurur verici katmanlar halinde kesilmiş.

Çarpıcı derecede çekici bir kadın, ancak çatalını zarif tutuşunu gözlemlediğimde, aniden ondan etkilenmediğimi fark ediyorum. Görünüşü hoşuma gidiyor ama bu, görsel olarak hoş bir sanat eserine ya da heykele duyduğum takdirle aynı türden bir takdir - kızıl saçlıya içgüdüsel tepkinin tam tersi olan, tamamen entelektüel bir zevk.

Hayır. Dur. Zihnim bu yolda daha fazla, Emma'yla ilgili tüm düşünceleri uzaklaştırıyorum. Emmeline her zaman istediğim kadındı ve aniden asi olan sikimin dürtülerine uyararak bunu mahvedemezdim.

Bir süre için sadece Emmeline'e odaklanmayı başarıyorum. İyi bir konuşmacı ve yemek yerken okul ve iş hakkında eğlenceli hikayeler paylaşıyoruz. Ben ona fonumdaki tüccarın şans diye turuncu spor ayakkabılar giydiğini anlatıyorum, o da bana kız kardeşinin uzun saçlı hipster erkeklerle çıkma tutkusundan bahsediyor. Yemeğin ortasında işten önemli bir telefon almak için izin almak zorunda ve o bunu hiç umursamıyor. Masaya döndüğümde birkaç acil e-posta göndermem gerektiğinde de en ufak bir kızgınlık göstermiyor. Belli ki benimki gibi yüksek stresli bir işin gerekliliklerini anlıyor. Yine de özür diliyorum, o da gülüp geçiyor ve yüksek mevkide bir şirket avukatı babasının çocukluğu boyunca tek bir akşam yemeğini bile

Bir tür acil iş durumu. Bir süre ailesi hakkında sohbet ediyoruz - hepsi de onun kadar başarılı - ve sonra siyasi iklim ve bunun küresel ekonomi için ne anlama geldiği gibi daha ciddi konulara dönüyoruz. Emmeline'in şahsen tanıdığı yeni belediye başkanını tartışmanın ortasındaiken kabinin köşesine bakıp, "Bakın. Biri burada telefon unutmuş."

Nabzım açıklanamaz bir heyecanla atıyor. "Telefon mu?"

Emmeline başını sallıyor ve yıpranmış pembe bir kılıf içinde bir akıllı telefon tutuyor. "Koltuğun köşesinde buldum. Dur, gidip garsonumuza vereyim..." kalkmak için hamle yapıyor ama o kalkmadan ben uzanıp telefonu elinden kapıyorum.

"Gerek yok." Cihazı cebime koyarken sesimi eşit tutmak için mücadele ediyorum. "Bunun kime ait olduğunu biliyorum. Bizden önce burada oturan bir kadın vardı; çantasından düşmüş olmalı. Ona ulaştığından emin olacağım."

"Yapacak mısın?" Emmeline'in pürüzsüz çatılıyor. Davranışım kafasını karıştırmıştı ve bu konuda yalnız değildi.

"Asistanım ilgilenir," diye yalan söylüyorum. "O şeylerde iyidir." Bu son kısım doğru - Lynette oldukça beceriklidir - ama onu bu işe bulaştırmamın imkanı yok.

Bu telefonu şahsen iade etmek istiyorum. Hayır, iade etmem *gerekiyor*. Bu dürtü neredeyse bir zorunluluk. Kızıl saçlıyı tekrar görmeliyim - sadece ona karşı duyduğum çılgınca çekimin bir tesadüf olduğunu ve aletimin hatırladığı kadar çekici olmadığını doğrulayabilmek için.

"Tamam, eğer eminsen..." Emmeline hâlâ bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, ben de ona en ilgi çekici gülümsememi verip sohbeti tekrar belediye başkanına kaydırıyorum. Emma'nın izini bulma düşüncesi hızlandırıyor ama Emmeline'le işleri berbat etmek istemiyorum.

Bu telefonu geri verdiğimde Emma aklımdan çıkacak ve gerçekten istediğim şeye odaklanabileceğim: banka hesabımdaki milyarlar kadar büyük bir başarı olacak bir eş.

Emma

Pislik. Pislik. Adi yalancı. Öfkeyle, yolumdan çekilen yayaların farkında olmadan caddede tepiniyorum. En son ne zaman bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. Kanım damarlarımda kaynıyor.

Bana sahte bir profille yazıp sonra da hayal kırıklığına *uğramışım* gibi davranmaya nasıl cüret eder? Tamam, belki flört uygulamasına daha güzel koymuş olabilirim ama hangi kadın ki? Başkasının fotoğraflarını ya da özellikle eski fotoğrafları kullanmış değilim. Yükleğim iki fotoğraf bir yıldan daha kısa bir süre önce, şu an olduğumdan birkaç kilo daha kiloluyken çekildi. Yani şimdi daha iyi görünüyorum ya da en azından daha zayıfım. Her halükarda, fiziğimden nasıl hayal kırıklığına uğramış olabileceğini anlamıyorum - hatta profilime boyumu ve kilomu bile koymuştum. Peki ya kedi olayı? O da öyle? Neden kedileri sevdiğimi iddia edip sonra da vebalı olduğumu itiraf etmişim gibi davrandı?

Genel olarak, neden böyle bir adam -iyi görünümlü ve açıkça başarılı- tanışma uygulamasından rastgele bir kızla uğraşmak istesin ki?

O kadar ki metroya ve trene otomatik pilotta bindim. İstasyonumdan birkaç durak uzaklaşana kadar öfkem, olanları öfkeden boğulmadan gözden geçirmeme yetecek kadar yatışmıyor

Sakinleştirici bir nefes alarak gerçekleri gözden geçiriyorum. Bir numaralı kilit nokta: Kafedeki adam bana Mark olarak yazmasına rağmen ona Mark yerine Marcus ısrar etti. İki numaralı kilit nokta: Otuz beş yaşında, kedisi olmayan biri olduğu ortaya çıktı ve profilindeki bulanık resimlere hiç benzemiyordu. Bu gerçekleri bir araya getirip, pisliğin yakınlığı beynimi karıştırmadan analiz ettiğimde, aklıma utanç verici bir olasılık geldi.

Her şeye rağmen yanlış adama yaklaşmış olabilir miyim?

Emmeline, beni aramıştı. Bu mümkün mü? Bu isimde biriyle beni onunla karıştırmış olabilir mi? Mark/Marcus ve Emma/Emmeline'in aynı yerde tanışma randevusuna çıkma ihtimali en hafif tabirle zayıftı ama daha tuhaf şeyler de olmuştu. Büyükbabamla ilk kez tanıştığında, onu kuzenlerinden biri sanmış ve ona şaka yapmak için onu bir gölete daldırmaya karar vermiş - komşunun gizlice tuttuğu timsah hemen ayağına yapışmış. Büyükbabamın bu olaydan kalan yara izleri hâlâ duruyor ve büyükbabam ne zaman bu hikâyeyi anlatsa -ki bu sık sık oluyor- büyükbabam suçlu görünüyor.

Yani, evet, çılgınca şeyler olur ve bir şeyin olası olmaması imkansız olduğu anlamına gelmez. Bu mantığa göre, Marcus'un tam bir pislik olmaması tamamen mümkün.

O sadece Mark değil.

Zihinsel olarak inleyerek elimi çantama sokuyorum ve telefonumu arıyorum. Eğer haklıysam, muhtemelen gerçek Mark'tan bir e-posta ya da mesaj almışımdır, nerede olduğumu ve onu neden merak ediyordur.

Telefonu bulamadığımı anlamam için tam bir dakika karıştırmam gerekiyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve midem bulanıyor. *Hayır. Lütfen, hayır.*

Ellerim titreyerek çantamın içindekileri yanımdaki boş koltuğa bırakıyorum ve dehşet içinde onları inceliyorum.

Yanımdaki plastik turuncu koltuğun üzerinde yıpranmış deri cüzdan, birkaç mendil, yeşil bir saç tokası, bir şişe Tylenol, evimin anahtarları, bir lazer işaretleyici ve eski bir sakız paketi var.

ama parlak pembe kılıflı bir telefon
yok.

Telefonun izi bile yok.

Bir yerde kaybetmiş olmalıyım.

Her şeyi çantama geri koyarken gözlerimden yaşlar akıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Bir telefonu kaybetmenin büyük bir mesele olmadığını biliyorum. Büyükbabam beni bir şey için bu kadar üzgün görseydi, bana sert bir konuşma yapar ve bana gerçekten neyin önemli olduğunu hatırlatırdı: aile, sağlık ve sevdiğin şeyi yapmak. Tüm bunların doğru olduğunu bilsem de, şu anda banka hesabıma bu tür bir darbeyi göze alamam. Düzenli olarak editörlük yaptığım birkaç müşterim son romanlarında bazı zorluklarla, bu yüzden yazdan beri uzun süreli bir editörlük işi alamadım ve bana sadece kitapçı kasiyerimin maaşıyla geçinmek kaldı. Normalde, bu yeterli olurdu - bir kuruşu nasıl uzatacağımı biliyorum - ancak öğrenci kredilerimin faiz oranlarındaki artış ve Cottonball'un iki hafta önce çizilen burnu için veteriner faturası arasında, hesabım kredili mevduat ücretinden birkaç dolar uzakta.

Kelimenin tam anlamıyla maaş çekiyle yaşıyorum ve yeni bir telefon karşılayabileceğim bir şey değil.
Sızlanmayı bırak Emma ve düşün. Telefonu nerede kaybetmiş olabilirsin?

Büyükbabamın bana bunu söylediğini duyar gibiyim, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve paniğimi bastırıyorum. Aşırı duygusallaşmaya meyilliyim -bunun İrlandalı olduğunu söylüyor büyükanne- ve kendimi kontrol etmem gerekiyor. Çıldırarak hiçbir şeyi çözmez.

Trendeki diğer yolcuların bakışlarını görmezden gelerek dört ayak üzerine düşüyorum ve tren yolculuğunun bir noktasında telefonun düşmüş olma ihtimaline karşı koltuğumun altına bakıyorum.

Hiçbir şey ya da en azından telefonuma benzeyen hiçbir şey yok. Sakız ambalajları ve yapışkan görünümlü garip lekeler var ama peşinde olduğum şey bunlar değil.

Koltuğuma geri dönüyorum ve yerdeki bitleri temizlemek için ellerimi birbirine sürtüyorum. Panik tekrar su yüzüne çıkıyor ama onu itiyorum ve zihinsel olarak adımlarımı geri çekmeye odaklanıyorum.

Kafeye giderken telefonum yanımda mıydı? Evet. *Angry Birds* oynadığımı hatırlıyorum.
metro yolculuğu sırasında.

Metrodan indiğimde yanımda mıydı? Evet, yanımdaydı. Metrodan kafeye giderken beni yönlendirmesi için Google Maps'i kullandım.

Restoranda kontrol ettim mi? Hayır. Pislikle çok meşguldüm.

Restorandan çıkarken kontrol ettim mi? Hayır. O pisliğe kızmakla çok meşguldüm, ayrıca haritalara gerek kalmadan metronun nerede olduğunu hatırladım.

Zihinsel beni biraz sakinleştiriyor ve kafeye şu an arasında bir noktada telefonu kaybetmiş olmam gerektiğini fark ediyorum. Belki gerçekten şanslıysam hala kafededir ve geri dönersem onu bulabilirim.

Böylece kararımı verdim, bir sonraki durakta trenden indim ve karşı yöne trene binmek için peronu geçtim. Trenin gelmesi tam yirmi dakika sürüyor - bitmek *bilmeyen* gecikmeleriyle aptal *MTA* - ama sonunda kafeye geri dönen trendeyim. Hâlâ akşam yemeği yemedim, bu yüzden hem yorgun hem de açım ama kararlıyım.

Eğer telefonum o kafedeyse, onu geri alacağım.

Bu cehennem randevusunun tam bir felakete dönüşmesine izin veremem.

Marcus

Bunun Emmeline ile gelecekteki ilişkim için en iyisi olmadığını biliyorum ama yemeğimiz biter bitmez onu içki içmeye davet etmek yerine bir Uber çağırıyorum. Sabah Boston'a olan uçuşunu randevumuzun erken bitmesini haklı çıkarmak için ama gerçekte kızıl saçlı kızı başlamak için sabırsızlanıyorum.

Ne kadar saçma da, o telefonu iade etmem *gerekiyor*.

Emmeline'in otele giden Uber yolculuğu trafikte yaklaşık yarım saat sürüyor. Arabadan inip kapıyı açıyorum ve otelin girişine kadar yürüyorum, orada yanağına centilmence bir öpücük kondurup onu arayacağıma söz veriyorum. Bu tamamen tutmaya niyetli olduğum bir söz - sonuçta istediğim şey Emmeline - ama bu gece ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Emma'yı bulmalı ve bu yeni filizlenen saplantıdan kurtulmalıyım.

Emmeline döner otel kapılarında kaybolduğu anda kenara çekilip pembe telefonu çıkarıyorum. Eski bir Android modeli ve neyse ki ekran kilidini açmak için şifre gerekmiyor.

Bunun gerçekten Emma'nın telefonu olduğundan emin olmak için resimleri açarak başlıyorum. İlk başta, bulduğum tek şey kabarık beyaz kedilerin fotoğrafları - *kaç tane var?* - ama kısa süre sonra, ve bol pijama pantolonlu kızıl saçlı bir kızın gülümseyen selfie'sine rastlıyorum.

Ben Emma, .

Kalp atışlarım hızlanıyor ve takım elbisemin pantolonu aniden dar geliyor. Fotoğrafta baştan çıkarıcı hiçbir şey yok - dizlerini göğsüne çekmiş oturuyor, bu yüzden göğüslerinin şeklini bile göremiyorum - ama omuzlarının soluk kıvrımları, burnundaki çillerin dağılması ve yanaklarındaki gamzelerle ilgili bir şey beni demir bir çubuktan daha sert hale getiriyor.

Lanet olsun. Ne yapıyorum ben?

Telefonu indirip otelin dış duvarına ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bugün bende ciddi bir sorun var. Asla düşüncesizce ya da mantıksızca hareket etmem ama hayallerimin kadınıyla randevumu yarıda kestim ve onu öpmeye bile yeltenmeden otel odasına dönmesine izin verdim; tüm bunları ihtiyacım olanın tam tersi bir kızın peşinden gidebilmek için yaptım.

Belki de asistanıma telefonu Emma'ya geri vermesini söylemeliyim. Fotoğrafına bu kadar güçlü bir tepki verdiğem, muhtemelen onu tekrar yüz yüze görmek benim için iyi bir fikir değildir.

Gözlerimi açıp pembe telefona tekrar bakıyorum. Emma'nın vahşi kırmızı buklelerden bir haleyile çerçevelenmiş yumuşak yuvarlak yüzü bana bakıyor, gri gözleri yaramazlık dolu.

Yaramazlık ve o kadar sıcak ve baştan çıkarıcı bir şey ki ona tepki vermekten kendimi alamıyorum. İstemedim edemediğim bir şey.

Bu resme bakarken, ayartmanın ne kadar güçlü bir cazibesi ilk kez anladım. Sigara, uyuşturucu, sağlıksız yiyecekler, tembellik - bunlar hiçbir zaman benim kötü alışkanlıklarım olmadı. Öz disiplinin arkadaşlarım ve meslektaşlarım arasında dillere destandır. Bir şeyi kafama koyduğumda onu yaparım ve hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermem. İster iki buçuk saatte maraton koşmak olsun, ister üniversiteden iki buçuk yılda mezun olmak, hedefler koyup onlara ulaşabiliyorum ve bir şeyi yapmak istediğini söyleyen ama bunu gerçekleştirecek iradedden yoksun insanları zaman anlamadım.

Yine de burada, benim için kötü olacağını bildiğim bir kadının selfiesine bakıyorum. Çikolatalı ve

Kanepede tembel günler, Netflix ve bir paket sigara. Sahip olamayacağım ve istememem gereken her şey o. Her şeyi mahvedebilecek sağlıklı bir cazibe. Yapılacak en akıllıca şey eve gitmek ve sabah ilk iş olarak bu telefonu Lynette' teslim etmek olacaktır. Bu şekilde iyi bir uyku ve yarın Emmeline'i arayıp tekrar buluşmak için bir zaman ayarlayabilirim - belki memleketi Boston' bir gezi bile .

Yapılacak akıllıca şey bu ama ben yapmıyorum. Bunun yerine, parmaklarım kişiler simgesine ulaşmak için ekranı kaydırırken elim kendi kendine hareket ediyor gibi görünüyor. "Ev" adlı girişi bulduğum H'ye gelene kadar isim listesinde gezinirken kalbim ağır, beklenti dolu bir ritimle çarpıyor.

Elbette, orada bir adres var. Kendi telefonumu çıkarıp Google Maps' yazdığım da, Brooklyn'de buradan çok uzak olmayan bir mahalle Bay Ridge'de olduğunu görüyorum.

Acele edersem, ziyaretimi ürkütücü kılacak kadar geç olmadan oraya varabilirim.

Yetişkin hayatımda ilk kez günaha boyun eğerek Emma'nın Bay Ridge'deki adresine bir Uber daha çağırıyorum. Arabaya binerken kendime o kadar da kötü değil diyorum. Bu telefondan kurtulduğumda, küçük kıvılcık saçlı kız sonsuza dek unutacağım.

Bu garip yeni zayıflığımın, inşa etmek için çok çalıştığım şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Emma

"Hiçbir şey bulamadınız mı? Pembe bir çantanın içinde..." Sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemiyorum ve garson bana sempatik bir bakış atıyor.

"Hayır, üzgünüm," diyor. "Keşke yardım edebilseydim. Orada oturan çift az önce ayrıldı ve telefonla ilgili bir şey söylemediler."

"Masanın etrafına bir göz atmamın sakıncası var mı?" Marcusa yaklaştığım kabine bakarak sordum - gerçek kimliğine bağlı olarak bir pislik olabilir ya da olmayabilir.

Garson, "Tabii, ," diyor.

Kabine doğru yürüyorum, orada oturan adamı düşünmemeye çalışıyorum ama tam olarak başarılı olamıyorum. Nedense tenim rahatsız edici derecede sıcak hissediyor ve onun soğuk mavi gözlerini ve büyük ellerini hayal ederken nefes alışım hızlanıyor. Ve eğer elleri bu , onunki ne kadar büyük-

Hayır, dur. Telefona odaklan.

Zihnimi dolduran grafik görüntüleri çabayla uzaklaştırıyorum ve masanın altına bakmak için çömeliyorum. Hiçbir şey yok.

Sonra bütün koltuklara

baktım. Hiçbir şey yok.

Hayal kırıklığı üzerime çöküyor, boş midem endişeyle çalkalanıyor. Adımlarımı takip ederken telefonu sokakta görmedim ve eğer restoranda değilse, o zaman gerçekten kaybolmuş demektir. Belki çalınmıştır bile - ki bu durumda bir sonraki adım olarak kontrol etmeyi planladığım bilgisayarımdaki telefon takip uygulaması da işe yaramayacaktır.

Bitkin ve moralsiz bir şekilde metroya geri dönüyorum. Bu noktada açlıktan neredeyse başım dönüyor, bu yüzden bir sokak satıcısından bir muz alıyorum - buna hala param yetiyor - ve trene giden merdivenlerden inerken onu çiğniyorum.

Tek istediğim eve gitmek, sıcak bir duş almak ve kedilerimle kıvrılmak. Bu gün resmen bir felaket.

Bir daha asla ama asla bir arkadaşlık uygulaması kullanmayacağım.

Marcus

Hangi cehennemde o?

Çirkin, eski bir kahverengi binanın yan girişinde durup ikinci kez zile basıyorum ama yine sonuç alamıyorum.

Emma Walsh evde değil.

Soyadını, telefonundaki Facebook simgesine dokunarak ulaştığım Facebook profili sayesinde biliyorum. Aynı profile göre bekâr (ki zaten şüpheleniyordum), yirmi altı yaşında ve Brooklyn College mezunu. Kitapları çok seviyor ve küçük bir aile işletmesi olan kitapçıda çalışmadığı zamanlarda serbest editörlük yapıyor. Oh, ve kesinlikle kedileri var - Facebook'ta onlar hakkında sık sık yaptığı paylaşımlara bakılırsa üç tane.

Tesadüfen tanıştığım bir kadın hakkında tüm bunları bilmek kendimi bir sapık gibi hissetmeme neden oluyor ve bu his daha fazlasını öğrenmek için duyduğum açıklanamaz arzuyla daha da şiddetleniyor. Buraya gelirken telefonuyla biraz oynadım -doğru adresi bulduğumdan emin olmak için, dedim kendi kendime- ve bu süreçte fotoğraflarından e-postalarına kadar şeye baktım. E-postaların hiçbirini okumadım çünkü bu *gerçekten* yanlış olurdu, ama konu satırlarına bir göz attım. Gelen kutusunun çoğu editörlük işleriyle ilgili mesajlarla dolu gibi görünüyor, ancak Kendall adında birinden gelen bir sürü e-posta da var. Aynı şey mesajlar için de geçerli, ancak bunların çoğu büyükannesi ve büyükbabası olduğunu tahmin ettiğim "Büyükanne" ve "Büyükbaba" dan geliyor.

Kahretsin, sapık gibi davranıyorum.

Kendimden öğrenerek telefonu yarın asistanıma vermek ve bu çılgınlığı unutmak için gitmek üzere dönüyorum ama o anda sokaktan kıvrırcık saçlı, küçük, biçimli bir figür yaklaşıyor... ve yerde donup kalıyor, elleri ucuz çantasının askısını yakalamak için havalanıyor.

Bir anda, kapının üzerinde asılı küçük ışığın gölgede bıraktığı yüz hatlarımla Emma' nasıl görünmem gerektiği kafama dank etti. Karanlıkta kapısının önünde tanımadığı 1.80 boyunda bir adamla karşılaşan genç bir kadın, muhtemelen şu anda altıma sığıyor olurdum.

"Benim, Marcus," diyorum çabucak, onu rahatlatmak için. Bir sapık gibi davranmış olabilirim ama ona zarar vermek istememiştim. "Kafeden, hatırladın mı?"

Bir adım geri atıyor, hâlâ çantasının askısını tutuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi soluğu kesilmiş gibiydi; onu gerçekten korkutmuş olmalıyım. "Beni nasıl buldun?"

"Telefonun," diye açıklıyorum cebimden pembe akıllı telefonu çıkararak. "Sen gittikten sonra kabinde buldum ve sana geri istedim."

"Oh." Kararsızca yaklaşıyor. Kapının ışık solgun yüzünü aydınlattığında, yüz ifadesinin rahatlama ve şaşkınlık karışımı olduğunu görüyorum. Birkaç adım ötede durup biraz daha sakin bir sesle, "Teşekkür ederim. O telefonu arıyordum. Telefonun bende olmadığını fark ettiğimde neredeyse eve varmışım, bu yüzden kafeye geri döndüm ve garson hiçbir şey bulamadıklarını söyledi ve-" Sözüünü keserek derin bir nefes alıyor ve şöyle diyor: "Bulduğuna çok sevindim ama buraya kadar gelmene gerek yoktu. Seninle yarın bir yerde buluşabilirdim ya da-"

"Yolumdan o kadar da uzak değil," diyorum. Bu bir yalan, ama ne kadar uzakta olduğumu itiraf edecek değilim.

delilik. "Endişelenebileceğini düşündüm, yüzden getirdim."

Bana bakıyor, gri gözleri akşamın gölgesinde karanlık. "Tamam, teşekkür .
Çok ."

Elini uzattı, ben de telefonu ona verdim. Parmaklarımız birbirine değmeyecek şekilde almaya dikkat ediyor - ki bu benim mantıksızca içerlediğim bir şey. Daha da kötüsü, telefon elimden çıktığı anda, telefonu ona bu kadar çabuk verdiğim için pişman oluyorum. O telefon bizi birbirimize bağlayan tek şeydi ve şimdi burada olmak için hiçbir nedenim yok - onu tanımak için duyduğum açıklanamaz arzu dışında.

"Emma, dinle," diyorum telefonu rahatlatmış bir şekilde cebine koyarken. "Sanırım daha önce kafede bir hata yaptım."

"Emmeline adında biriyle mi buluşacaktın?" Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor ve onun da anladığını fark ediyorum.

"öyle." Ona sırtıyorum. "Dur tahmin edeyim. Mark'la mı buluşacaktın?"

"Evet." Gülümsemesi genişliyor, küçük beyaz dişleri ve selfie'de gördüğüm aynı sevimli gamzeleri ortaya çıkıyor. "Olasılıklar nedir, değil mi?"

"İstersen analistlerimden birine bunu " diyorum yarı şaka. Retorik sorusunun cevabını araştırmak bana iletişimde kalmak için bir bahane verecekti - ki bunu çok istiyorum. O gülümsemesiyle küçük kıvılcık saçlı o kadar sevimli görünüyor onu bir dondurma külahı gibi yalamak istiyorum. "Nüfustaki isimlendirme eğilimleri üzerine bazı istatistikler yaparsak eminim bunu çözebiliriz," diye ekliyorum.

Emma gözlerini kırıştırıyor, gülümsemesi soluyor. "Analistlerinden biri mi? Bir düşünce kuruluşu falan mı yönetiyorsunuz?" "Bir hedge fonu" diyorum. "Piyasanın önünde olmak için çok sayıda strateji uyguluyoruz, her şey geleneksel öz sermaye analizinden nicelik odaklı ticarete kadar."

Gamzeler tamamen kaybolur. "Oh, anlıyorum." Hayal kırıklığına uğramış görünüyor; bu, kadınlar ciddi bir param olduğunu fark ettiklerinde verdiğim tepkinin tam tersi bir tepki. Yeni ve daha az samimi bir gülümseme , "Telefonu geri verdiğin için tekrar teşekkürler Marcus. Buraya kadar geldiğiniz için gerçekten minnettarım. İzin verirsen..." Bana beklenti bir bakış ve ben hâlâ kapısının eşiğinde durduğumu, kapıyı engellediğimi fark ediyorum.

Yerimden kıpırdamalıyım - bu kibar ve centilmence bir davranış olurdu - ama yapmıyorum. Bunun yerine, açıkça "Wall Street'ten nefret mı ediyorsun?" diye sordum.

Kızı taciz etmenin sınırında olduğumu biliyorum ama bu şekilde gitmesine izin veremem. Dairesine girdiğinde -ki kapının yıkık dökük haline bakılırsa boktan bir yer- her şey bitecek. O kendi hayatına devam edecek, de kendi hayatıma döneceğim ve bunun olmasına hazır değilim.

"Um, hayır. Mesleğinize karşı bir şeyim yok. Yani, pek sayılmaz." Bana temkinli bir bakış attı. "Ben sadece-" Nefes alıyor. "Bak Marcus, jestin için gerçekten minnettarım ama açım, yorgunum, kedilerimi beslemem ve bazı e-postaları yanıtlamam gerekiyor. Wall Street etiğini başka bir zaman tartışabiliriz."

Başka bir zaman mı? İçimde gergin olan bir şey gevşiyor. Her ne kadar sözlerini kibarca başından savmak için söylemiş olsa da, ben onları gibi kabul edeceğim.

Emma'yı tekrar göreceğim ve beni ona çeken şeyin ne olduğunu bulacağım.

Kenara , "Kulağa hoş geliyor. İyi geceler, Emma. Seninle tanışmak bir zevkti."

"Ben de öyle. Hoşça kal Marcus ve tekrar teşekkürler," diyor ve etrafımda dolanırken çantasından anahtarlarını çıkarıyor.

Kapıyı açmasını izliyorum, güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin oluyorum ve kapı arkasından kapandığında, bir Uber daha sipariş ediyorum ve telefonuma sonraki adımlar hakkında not . Nabzım heyecanla atıyor ve kaslarım yeni mücadelenin beklentisiyle geriliyor.

Tamamen kendim gibi davranmıyorum ama artık umurumda değil. Emma uzun vadede ihtiyacım olan şey olmayabilir ama şu an şey o ve hayatımda ilk kez şu anı yaşıyacağım.
Tatlı olarak o küçük kıızıl saçlıyı yiyeceğim ve sonuçlarını sonra düşüneceğim.

Emma

Daireme girip ceketimi kapının yanına asarken bacaklarım titriyor. Muz yemekten aldığım azıcık enerji de gitmiş ve açlıktan bayılmak üzereyim. Buna rağmen, havada süzülüyormuşum gibi garip bir hisse kapılıyorum, kalbim adrenalinin ve baş döndürücü heyecanın etkisiyle hızla çarpıyor.

Marcus - mükemmel dikilmiş takım elbisesi ve üç aylık kiramdan daha pahalı paltosuyla uzun boylu, kibirli Marcus - daireme geldi ve telefonumu geri verdi.

İmkânsız, gerçeküstü gibi görünse de, söz konusu telefonu elimde tutarken açıkça gerçekleşti. Telefonu bana o verdi ve şimdi banka hesabıma gelecek darbe konusunda endişelenmek yerine tamamen farklı bir nedenden dolayı huzursuzum. Nefes alışım panik atak hızında, avuç içlerim terliyor ve yorgunluğuma rağmen duvarlardan sekebilecek kadar hissediyorum.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin. Marcus evime geldi.

Onu orada dikilirken ilk gördüğümde, düğmesiz diz boyu kışlık paltosuyla bir tür pelerinli kötü adam gibi görünüyordu, onun bir hırsız olduğunu düşündüm ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Çünkü başka neden biri akşamın bu saatinde kapımın önünde pusuya yatmış olsun ki? O konuştuğunda çığlık atıp koşarak uzaklaşmama bir saniye kalmıştı ki dizlerimin bağı başka bir nedenle çözüldü.

Metro yolculuğu boyunca aklımdan çıkmayan adam -bir daha asla göremeyeceğime inandığım adam- kapımın ve bir pisliğin tam tersi davranıyordu.

Şu anda tüm bu karşılaşmanın ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar yorgun ve hiperaktifim, bu yüzden denemiyorum bile. Bunun yerine, yüksek sesle miyavlayarak bana doğru koşan kedilerime odaklanıyorum. En büyükleri olan Bay Puffs, Kraliçe Elizabeth ve Cottonball'u yolumdan itiyor ve ben mutfağa doğru ilerlemeye çalışırken dev tüylü bedenini bacaklarımın arasına dolayarak üzerimde hak iddia ediyor.

"Kes , Puffs," diye emrediyorum, ama o beni görmezden geliyor ve kendi bölgesini işaretlemek için baldırlarıma sürtünüyor. Kardeşleri daha sakın şekilde onu takip ediyor; her zamanki gibi Bay Puffs'ın sinir bozucu olmasına izin veriyorlar.

"Hadi ama, bana bir saniye ver," diyorum öfkeyle, neredeyse kuyruğuna takılıp düşecektim. "Sana yemek getireceğim, söz veriyorum."

Cottonball yemekten bahsedilince yüksek sesle miyavlıyor ve Kraliçe Elizabeth de daha yumuşak, daha narin sesiyle ona katılıyor.

Açken bile sesi bir hanımefendi gibi çıkıyor.

Sonunda küçük mutfağıma girdiğimde, üç kutu kedi maması alıp açıyorum ve üç ayrı tabağa koyuyorum. Kedilerim mamaları konusunda çok titizdir, bu yüzden her tabağa o kedinin tercih ettiği lezzeti ve markayı koymaya özen gösteriyorum. Queen Elizabeth Fancy Feast Wild Salmon'u seviyor, Cottonball çeşitliliği seviyor, bu yüzden bugün Chicken Feast Classic alıyor ve Bay Puffs Purina Seafood Stew Entree'nin tadını geliştirdi. Puffs kendi porsiyonunu bitirdiğinde, Queen Elizabeth ve Cottonball'unkinden de biraz yiyecek, ancak kendi tabağından başlaması gerekiyor.

Bu şekilde kendini daha patron gibi hissettiğinden şüpheleniyorum.

Tabakları yere koyar koymaz kediler içine dalıyor ve ben de doyurmak için serbest kalıyorum. Neyse ki kitapçıdan maaşımı Pazartesi günü aldım, bu yüzden buzdolabım dolu. Meyvelerim, sebzelerim, ekmeğim ve biraz

Şarküteri etleri, bu yüzden hızlı bir sandviç hazırladım ve mutfakta dururken yedim. Sonra kendimi çok daha insani hissederek gerçek Mark'tan mesaj alıp almadığımı kontrol ediyorum.

Hayal kırıklığına uğradım ama cevabım hayır. Ekildiği için gücenmiş olmalı ve benimle tüm iletişimini kesmeye karar verdi. Çok yorgun olmama rağmen ona özür dileyen ve karışıklığı açıklayan bir e-posta yazıyorum ve sonunda duşa giriyorum.

Yatağa girmeden önce şehrin kirini temizlemem gerekiyor.

* * *

Yeni editörlük müşterileri bulmanın yollarını düşünerek, duş boyunca aklımı Marcus'tan uzak tutmayı başarıyorum. Ancak yorganın altına uzanıp kedilerimle çevrelendiğimde hala uyuyamayacak kadar hiperaktif olduğumu fark ediyorum. Sanki derimin altında bir elektrik akımı vızıldıyor, kalp atış hızımı yükseltiyor ve vücudumu rahatsız edici derecede sıcak tutuyor.

Eve geldiğimde Marcus kapımda bekliyordu. Telefonumu geri vermek için buraya kadar gelmiş.

Hâlâ gerçek dışı geliyor, çünkü sırf kibarlık olsun diye bu kadar zahmete girdiğine inanmak zor.

Kafedeki görüşmemiz kısa sürmüş olsa da Marcus bana pek de iyi bir gibi gelmedi. Meslek seçimi de özellikle fedakâr adamın göstergesi değil. Üniversitede İngilizce okudum, ancak mezun olduktan sonra

Wall Street'te çalışmaya başlayan birkaç finans bölümü öğrencisi tanıyorum ve hepsi de son derece hırslı, üretkenliklerini en üst düzeye çıkarmaya ve zamanlarının her saatinden para kazanmaya (onların terminolojisi, benim değil) odaklanmış kişiler. Aşırı derecede A tipidirler ve Marcus kendi hedge şirketini yönetiyorsa

fon, o olmalı, yüz kere.

Böyle bir adamın kısıtlı boş zamanını bir yabancıya telefon iade ederek geçirmesi mantıklı değil - tabii başka bir amacı yoksa. Ama bu gündemin ne düşünemiyorum. Tabii... Onu maddi olarak ödüllendireceğimi umuyor olabilir mi?

Hay aksi. Bunu düşünmemiştim ama muhtemelen ona zahmeti için biraz para teklif etmeliydim.

Bir an kendimi çok kötü hissediyorum, ama sonra takım elbisesini ve ceketini hatırlıyorum - İtalyan deri ayakkabılarından bahsetmiyorum bile - ve suçluluk duygum azalıyor. Marcus'un benim yirmi dolarıma ihtiyacı olduğundan şüpheliyim, hele de onu almak için yolundan sapacak kadar değil. O zaman neden geldi? Telefonumun kilidini açmak için şifre gerekmiyor, bu yüzden bana kendi e-postamdan e-posta gönderebilirdi ve ben de Marcus'un onunla buluşmamı söylediği yerden cihazı alırdım.

Analistlerinden birine -örneğin, buluşma ihtimalaraştırmakla görevlendirmeyi planladığı analistine-onun adına telefona cevap vermesini söyleyebilirdi.

Aklıma gelen diğer tek açıklama o kadar saçma ki reddediyorum. Benimle *bu* şekilde ilgilenmesine imkan yok. Görünüşüm konusunda özellikle güvensiz - bunu üniversitede aştım - ama gerçekçiyim. Marcus'un ligine yakın olmadığımı biliyorum. Hiç şüphesiz kolunu süsleme ayrıcalığına sahip olmak için can atan muhteşem kadınlar var; kısa boylu, kıvrırcık saçlı, çok geniş kalçalı bir kızılın peşinden gitmesine gerek yok. Ayrıca, biriyle buluşmuyor muydu? Beni karıştırdığı şu Emmeline mi? Böyle süslü bir , bahse girerim kalçaları vücuduyla mükemmel orantılıdır ve saçları her zaman sihirli bir şekilde davranıyordur.

Tamam, belki bu son kısım tamamen varsayım ama yine de Marcus'un tipi olmadığından neredeyse eminim.

Peki bu gece neden geldi? Uykuya dalmak için yeterince rahatlamaya çalışarak dönüp dururken bu soru bana işkence ediyor. Ancak Bay Puffs başımın üstüne uzanıp beni yerime sabitlediğinde uykuya dalabiliyorum

O gece rüyalarım büyük, sert yüzlü, pelerinli hırsızlar ve seksle doluydu. Bir sürü buharlı, kirli seks.

Marcus

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Lynette bana bakakalıyor, yuvarlak kaplumbağa kabuğu gözlükleri uzun burnundan aşağı kayıyor.

"Size e-posta ile gönderdiğim adrese çiçek ve biraz kedi maması göndermenizi istiyorum," diye tekrarlıyorum asistanıma kaşlarımı . "Sorun olur mu?"

"Hayır, tabii ki değil." Lynette hızla toparlanıyor, profesyonel maskesi yerine oturuyor. "Çiçeklerin türü ve kedi mamasının markası konusunda bir tercihiniz var mı?"

"Güller-pembe ve beyaz," diyorum. "Her birinden en az bir düzine. Hayır, her birinden iki düzine olsun. Kedi mamasına gelince, bilmiyorum. Kediler ne sever?"

"Sanırım kediye göre değişiyor," diyor Lynette, sesi daha çok verimli benziyor. "Bazı kedi sahipleri kedilerini sadece yaş konserve mamayla besliyor; ise yaş ve kuru mama karışımıyla. Söz konusu kedi hakkında bilginiz var mı?"

"Kediler, çoğul," diye düzeltiyorum. "Ve hayır, istemiyorum. Neden bunu yapmıyorsun? Hem yaş hem de kuru olmak üzere çeşitli kedi maması markaları alın ve çiçeklerle birlikte gönderin. Ekleyeceğin notu sana e-posta ile gönderirim."

"Tamam, hallediyorum." Lynette dikkatini monitörüne veriyor, uzun parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyor. Paranın satın alabileceği en iyi kedi mamasını ve en taze çiçekleri göndereceğinden hiç şüphem yok. Lynette benim yüksek kaliteli ürünlere olan düşkünlüğümü bilir.

Her şeyin en iyisini severim ve taviz vermeyi kabul etmem.

En iyisinden bahsetmişken... Saatime baktım. Hayır, Emmeline'in uçağının inmesi için hâlâ çok erken. Telefonumu çıkarıp öğleden sonra onu aramak için bir hatırlatıcı ayarlıyorum ve ofisime doğru ilerliyorum.

Öğle yemeğinden önce bitirmem gereken beş toplantı ve iki düzine araştırma raporu var ama tek düşünebildiğim Emma.

Hay sikeyim. Bu hafta kızıl saçlı tatlımı yiyeceğimden emin olmalıyım ki onu unutup hayatıma devam edebileyim.

Emma

"Buyurun Bay Roberts," diyorum ve yaşlı adama bir yığın kitapçık uzatıyorum. "Bunları seveceğinize eminim."

"Hiç yok." Öndeki iki eksik dişini göstererek bana gülümsüyor. "Bu seriye bayılıyorum. Bu yazarı bana tavsiye ettiğin için çok mutluyum. Şimdiye kadarki tüm kitaplarına bayıldım."

Ben de ona sırtıyorum. "Bunu duyduğuma sevindim. O benim en sevdiğim bilim kurgu yazarı."

"Artık benim de" diyor ve bir anı paylaşıyoruz - sizinle aynı kitapları takdir eden biriyle bağlantı kurmanın o mükemmel anını. Düşük maaşa ve yükselme şansımın olmamasına rağmen Smithson Books'ta çalışmamı sağlayan işte bu gibi anlar. Bu gibi anlar ve fiziksel kitaplara olan sevgim. Bu küçük kitapçada, raflar dolusu ciltli ve ciltsiz kitapla çevrili olmak bile ruh halimi düzeltiyor. E-kitapları da seviyorum ama basılı kâğıdın kokusu ve verdiği his gibisi yok.

Ne zaman bir sevkiyat , kendimi yepyeni bir oyuncağı olan bir çocuk gibi hissediyorum.

"Pekâlâ o zaman," diyor Bay Roberts, kitaplarını kanvas bir çantaya koyarken. "Kendine iyi bak canım. O kedilere benden selam söyle."

", teşekkür ." Birkaç ay önce Bay Roberts'a telefonda kedilerimin resimlerini gösterdim ve o zamandan beri beni her gördüğünde onlardan bahsediyor. Düşündüm de, sadece o değil. Kitapçıdaki müdavimlerin çoğu kürklü bebeklerimi biliyor ve sık sık onları soruyor.

Ugh. Ben bir kedi kadını.

"Selam Emma. Nasıl gidiyor?" Edward Smithson'ın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve patronumun bana doğru geldiğini görmek için dönüyorum. Yanında daha önce hiç görmediğim bir adam yürüyordu. Sarışın, inek görünümlü ve biraz kısa boylu, çerçevesiz gözlük takıyor ve benim yaşlarımda gibi görünüyor.

"Ben iyiyim Bay Smithson. Siz nasılsınız?" Patronuma gülümseyerek cevap veriyorum. Tanıdığım en iyi insanlardan biri - bu işi bırakmamam için bir başka neden daha.

"Bilirsin işte, hâlâ diyetle sadık kalıyorum." Kocaman göbeğini okşuyor ve ben bir kahkahayı bastırıyorum. kadarıyla diyeti kurabiye ve çörekten oluşuyor, tabii ki karısı bakmıyorken yiyor.

Benden birkaç adım ötede duran Bay Smithson, "Emma, seni yeğenim Ian'la tanıştırmak istiyorum," dedi. Sarışın adama döndü. "Ian, bu Emma, sana bahsettiğim kız."

"Tanıştığımıza memnun oldum Ian," diyorum yeğenime gülümseyerek. "Sizi kitapçımıza getiren nedir?"

"Şehre yeni taşındım," diyor, boynu kıpkırmızı olurken adem elması sallanıyor. "Kitapları severim, bu yüzden Ed Amca bana dükkânını göstermek istedi."

"Elbette." Ona en sıcak gülümsememi veriyorum. Sosyal açıdan beceriksiz olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, bu yüzden utangaç insanlara karşı her zaman nazik olmaya çalışırım. "Sizi gezdirmemi ister misiniz?"

"Bu harika olur," diyor Bay Smithson, sesi fazla hevesli geliyor ve birden Ian'ın neden burada olduğunu anlıyorum.

Patronum çöpçatanlık yapıyor.

Şimdi kızarma sırası bende. Yüzüme yayılan rengi gizlemek için çömeliyor ve spor ayakkabımı bağliormuş gibi yapıyorum. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum, özellikle de Ian'ın patronun

yeğeni olduğu kısım. Bu

Bir şeyler ters giderse gerçekten garip olabilir ve berbat maaşa rağmen bu işi gerçekten seviyorum.

Oh, pekala. Dostça ve *sadece* dostça davranmak için elimden geleni yapacağım.

Artık bir pancara benzemediğimden emin ayağa kalkıyorum ve Ian'a gülümsüyorum. "Tur için hazır mısın?"

Tur, olduğu gibi, on dakikadan az sürüyor. Kitapçı benim stüdyomdan biraz daha büyük; arka tarafta müşterilerimizin dinlenmeyi sevdiği bir sıra koltuk, ön tarafta ise popüler kurgunun her türüyle dolu raflar var. Edebi kurgu ya da klasikler - Bay Smithson'ın deyimiyle sıkıcı şeyler - konusunda pek iyi değiliz ama bilim kurgu, fantezi, gerilim, gizem ve aşk romanlarından oluşan geniş bir seçkimiz var. Müşterilerimizin gerçekten okumaktan hoşlandıkları kitapları almak için internete girmelerinin cazibesine kapılmamalarını sağlamanın bir yolu bu.

Tüm bunları Ian'a gösterirken havadan sudan konuşuyoruz ve onun hevesli bir şehir fantezisi yazarı olduğunu öğreniyorum. Serbest editörlük yaptığımı gizlice söyledim ve ona çok makul ücretlerimi söylediğimde gözleri parladı.

"Kendi kitabını mı yayınlayacaksın yoksa geleneksel yoldan mı gideceksin?" Bay Smithson'ın benim müşterilerle ilgilendiği tezgâha döndüğümüzde soruyorum.

Ian, "Kendi yayıncılığımı yöneliyorum," diye yanıtlıyor. Tutkusunu tartıştığımız için artık çok daha az görünüyor. "Ed Amca önce ajanslara başvurmam gerektiğini düşünüyor ama ben sadece koyup nasıl olacağını görmek istiyorum."

"Bu muhtemelen akıllıca," diyorum gülümseyerek. "Ama yine de önyargılıyım. Bugünlerde editörlük müşterilerimin çoğu bağımsız yazarlar, bu yüzden mümkün olduğunca çoğunuzun etrafımda olmasını istiyorum."

Ian gülüyor ve Bay Smithson yaşlı bir kadının yaparken bize memnuniyetle gülümsüyor.

Oops. Umarım patronum editör ve potansiyel müşteri dışında bir şekilde anlaştığımızı düşünmez. Ian normalde hoşlandığım tipte bir adam olmasına rağmen -tatlı, inek ve biraz utangaç- ona karşı en ufak bir çekim hissetmiyorum. nedenini merak ederken, buz mavisi gözleri ve zayıf, sert çenesinin görüntüleri, dün geceki rüyalarımındaki grafik detaylarla birlikte zihnimi istila ediyor.

Hayır. Asla olmaz. Yüzüm tekrar kızarmadan önce görüntüleri uzaklaştırıyorum. Ian'ı çekici bulmamamın Marcus'la bir ilgisi olduğuna inanmayı reddediyorum. Yatırım fonu yöneticisinin dün telefonumu neden bizzat iade ettiğini hâlâ bilmiyorum ama şimdiye kadar beni tamamen unuttuğundan eminim - ve benim de onu tamamen unutmam gerekiyor.

Ian'ı çekici bulmuyorum, hepsi bu. En iyisi bu, gerçekten. Bay Smithson' yeğenini bir insan olarak seviyorum ve gün kitabını düzenlemeyi umuyorum, ancak bu kadar ileri gitmemeli.

Patronumun başka çöpçatanlık girişimlerini engellemek için Ian'a kitabını hazırladığında bana haber vermesini söyledim ve ardından Bay Smithson'ı kasiyerlik görevinden almak için acele ettim.

Kedi-kadınlığımı kucaklamam gerekiyor çünkü bu flört işleri benim için çok karmaşık.

* * *

Metrodan çıktığımda yine karla karışık yağmur yağıyor ve eve koşarken kötü şansına lanet ediyorum. Daha kötü bir Kasım ayı hatırlamıyorum. Henüz ayın başındayız ama şimdiden bir kez kar yağdı, en az iki kez de buzgibi yağmur yağdı; sanki Ocak ayındaymışız gibi. Köşeyi döndüğümde cebimdeki telefonum titriyor ve onu neredeyse görmezden geliyorum çünkü şu anda montumun yakasıyla örtülü olan kulaklarımı lapa lapa yağın yağmura maruz bırakmak istemiyorum. Ancak uzun zamandır süregelen bir alışkanlık cebime uzanmamı ve ekrana bakmak için telefonu çıkarmamı sağlıyor.

, bu kaçıramayacağım bir çağrı.

"Büyükanne, merhaba," diyorum telefonu kulağıma götürerek. Yakasını tutmadığım palto omuzlarıma düşüyor, boynumu lapa lapa yağan yağmura maruz ve buz gibi su içeri süzülürken ürperiyorum. Bugün eski, güve yeniği atkımı takmalıydım ama o kadar çirkin ki takmaya kıyamadım ve şimdi o kibir anının ödüyorum.

Gerçekten kendime yeni bir eşarp almam ve onu Bay Puffs'tan uzak tutmam gerekiyor.

"Merhaba tatlım." Büyükanne'nin sesi sıcak ve nazik, Brooklyn'de geçirdiği onlarca yıla rağmen Güneyli ağzı fark ediliyor. "Nasılsın?"

"Harikayım," diyorum sesimi olabildiğince neşeli çıkararak. Yüzüme vuran ve yakamdan içeri giren buz gibi yağmur damlaları yüzünden çok mutsuzum ama büyükanne'nin bunu bilmesine gerek yok. "Sen ve büyükbabam nasılsınız?"

"Oh, biz iyiyiz. Büyükbaban yine sıcakta bahçeyle uğraşıyor. Ona hava seksen dereceyken dışarı söyledim ama beni ."

"Evet, işte sana büyükbaba," diyorum kıskançlık duygusuyla. Bu cehennem soğuğu seksen derece hava için adam öldürürdüm. Büyükanne'm ve büyükbabam ben üniversiteden mezun olduğumda Florida'ya taşındılar ve şimdi onlarla her oranın ne kadar güzel ve sıcak olduğunu duyuyorum. "Onu çikolatalı kurabiyelerle cezbetmelisin."

Büyükanne'm gülüyor. "Bunları yaptığımı nereden biliyordun?"

"Sadece şanslı bir tahmin," diyorum, özellikle sert bir rüzgâr yüzümü tokatlarken titriyorum. "Geçen haftaki kan testin nasıl geçti?"

"Her şey yolunda. Bir domuz kadar sağlıklıyım." Büyükanne'nin sesi neşeli. "Şimdi bana kendinden bahset. Büyük şehirde hayat nasıl? Yeni bir editörlük işi bulabildin mi?"

"Henüz değil, ama potansiyel müşterilerle ilgili bazı ipuçlarım var," diyorum, sokağı geçip kahverengi taşıma doğru giderken. "Ve sen sormadan söyleyeyim, ben iyiyim. Yardıma ihtiyacım yok. Gerçekten."

"Emma..." Büyükanne bir iç çeker. "Keşke o kredileri sizin için halletmemize izin verseydiniz. Sana söyledim, ikinci bir ipotek alabiliriz ve-"

"Hayır. Kesinlikle ." Büyükanne'm ve büyükbabam Florida'da bir ev alabilmek için hayatları boyunca para biriktirdiler ve benim yüzümden emekliliklerinin mahvolmasına izin vermeye hiç niyetim yok. Emekli maaşları ve sosyal güvenlik ödemeleri bu haliyle faturalarını zar zor karşılıyor ve ikinci bir ipotek ödemesi mali durumlarına çok büyük bir yük getirecektir. ve lise boyunca beni desteklemek için fazladan yedi yıl çalışmaları yeterince kötü; yetişkinlik yıllarımda da bana bakmalarına izin .

Onları bu şekilde zorlamaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim.

Büyükanne yine iç çeker. "Emma, tatlım... Arada bir yardım eli kabul etmek seni annen gibi yapmaz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Büyükanne, dur. Lütfen. Ben gayet iyi idare ediyorum," diyorum, kapıma yaklaşırken anahtarlarımı . "Şimdi, sakıncası yoksa, eve yeni geldim, bu yüzden kedileri beslemem gerekiyor. Büyükbabama sevgilerimi ilet, tamam mı?"

"Olur. Kendine iyi bak tatlım ve yakında konuşuruz. Şükran Günü'ne kadar bekleyemem," diye yanıtlıyor büyükanne'm ve ben de telefonu cebime geri koyarak .

Anahtarlarımı tutarak kapıya uzanıyorum, içeri girip soğuktan kaçmak için sabırsızlanıyorum.

"Bayan Walsh?" Arkamdan gelen erkek sesi beni o kadar ürkütüyor ki bir gıcırtyla dönüyorum ve anahtarlarım ıslak zemine düşüyor.

Önümde kısa boylu, orta yaşlı, kabarık kışlık ceketli bir adam duruyor, kollarında pembe ve beyaz güllerden oluşan dev bir buket var.

"Çok özür dilerim hanımefendi. Sizi korkutmak istememiştim," diyor çabucak. "Ben sadece bir şey yapmak için buradayım.

teslimat."

"Teslimat mı?" Hem soğuktan hem de aşırı adrenalinden titriyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki zar zor konuşabiliyorum. "Benim için mi?"

"Evet," diyor gülümseyerek. Bana yaklaşıp anahtarlarımı alıyor ve dev buket ile birlikte bana . "Bu senin için."

"Tamam." Garip bir şekilde hem anahtarları hem de çiçekleri alıyorum. Güller, onları koşullarından koruyan şeffaf bir plastikle kaplı ama yine de çiçeklerin muhteşem olduğunu söyleyebilirim. Tam kimin gönderdiğini soracakken aklıma başka bir şey geliyor. "Bahşış için hiç param yok," diyorum kendimi beceriksiz bir aptal gibi hissederek. "Çok özür dilerim. Bir ATM'ye uğrayacaktım ama-"

"Oh, hayır, her şey yolunda. Her şey ." Yıpranmış yüzünü kocaman bir gülümseme kaplıyor. "Siz sadece tadını , tamam mı bayan?"

Dönüp aceleyle uzaklaşıyor, belli ki yağmurdan kurtulmaya hevesli ve ancak o gittikten sonra siparişi kimin verdiğini sorma şansım fark ediyorum.

Oh, pekala. Umarım bir not vardır. Parmaklarım soğuktan neredeyse uyuşmuş durumda ama anahtarlarımı kilide sokmayı ve içeri girmeyi başarıyorum. Anında, üç kedim bana doğru koşuyor, sanki sekiz saat yerine bir haftadır gibi miyavlıyorlar.

"Evet, evet, karnın doyacak," diye mırıldanıyorum, Bay Puffs'a takılmamaya çalışarak. "Bana bir saniye izin verin."

Tüylü pislik sözlerimi duymazdan geliyor ve mutfığa doğru yürüyüşüm en hafif tabirle tehlikeli oluyor. Devasa çiçek buketi ve bacaklarımın arasında dolanan dev kedi arasında, ayağımın takılıp kafamı yarmamam bir mucize.

Sonunda mutfaktayım. Çiçekleri tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra kedilerimin yemeğini hızlıca hazırlayıp onlara veriyorum. Sonra derin bir nefes alarak bukete yaklaşıyorum.

Koruyucu plastiği çıkaramadan kapı zilim çaldı. Cottonball tabağından başını kaldırıp bana meraklı bir bakış attı.

"Üzgünüm dostum. Ben de en az senin kadar bilgisizim," diyorum kapıya doğru aceleyle ilerlerken kediye. Habersiz gelen tek kişi ev sahibem ve birkaç aydır kiramı zamanında ödemediğim için bu gece bunu yapması için bir nedeni yok.

Gözetleme deliğinden baktığımda, FedEx üniforması giymiş bir adamın uzaklaştığını görüyorum. Başka bir teslimat mı? Ne oluyor be?

Brooklyn'de doğup büyüdüğüm için kapıyı dikkatle açmadan önce yabancının gitmesini bekliyorum. Kapımın eşiğinde büyük bir kutu duruyordu. Almak için eğildim ama kaldıramayacağım kadar ağırdı. Nefesimin altında küfrederek onu içeri sokuyorum ve kapıyı kapatıyorum. Sonra meraktan ölmek üzereyken mutfaktan bir bıçak alıp kutuyu açıyorum.

Şaşkınlıkla içindekilere bakıyorum.

Kedi maması. Bir sürü kedi maması. Tüm en iyi markalar, çeşitli tatlarda, bazıları kuru ve bazıları konserve, kedilerimin tercih ettiği gibi.

Önümüzdeki birkaç ay için yeterli kedi maması.

Kafam o kadar karışık ki kutunun kenarına bantlanmış küçük beyaz zarfı neredeyse gözden geçiriyorum. Zarfı ağır kutuyu mutfığa doğru sürüklerken görüyorum. Durup zarfı alıyorum ve hevesle güzel kâğıdı yırtarak açıyorum. Notta şöyle yazıyordu:

Umarım kedileriniz bundan hoşlanır ve siz de çiçekleri seversiniz.

-Marcus.

İçime bir sıcaklık dalgası hücum ediyor ve dışarıdaki soğuktan kalan kovuyor. Düşünmemeye çalıştığım seks rüyalarındaki görüntüler zihnimi dolduruyor ve nefesim

hızlanır.

Teslimatlar *Marcus*'tan.

Nedenini açıklayan başka bir not olduğunu umarak mutfığa koşuyorum ama bukete iliştirilmiş bir şey yok. Kraliçe Elizabeth tabağından başını kaldırıp bana deli olduğumu ima eden bir bakış attı ama onu görmezden geldim.

Marcus bana güller ve *kedi maması* gönderdi.

Bu her türlü iyi niyetli davranışın çok ötesinde. Dün gece aklıma gelen saçma düşünceyi hatırlıyorum - benimle ilgileniyor olabilirdi - ve birdenbire artık o kadar da saçma görünmüyor. Çünkü bir erkeğin bir kadına çiçek göndermesinin başka nasıl bir açıklaması olabilir ki?

Çiçekler ve kedi maması.

"Sence beni böyle mi seviyor?" Kraliçe Elizabeth'e soruyorum ve kedi bana on iki yaşındaymışım gibi ima eden bir bakış atıyor.

Peki, tamam. Belki de kedimin bakışlarından çok şey anlıyorum, ama yemin ederim benimle iletişim kurabiliyor. Onunla konuştuğumda başını bir yana bir bu yana eğiyor, hatta bazen yanıt olarak miyavlıyor - ki şu anda yaptığı da tam olarak .

"Sence benden hoşlanıyor mu?" Mantıksız bir heyecanla soruyorum ve Kraliçe Elizabeth dikkatini yemeğine önce tekrar miyavlıyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyorum ve devasa bukete taşıyacak kadar büyük bir vazo aramaya çıkıyorum. Mutfakta , Marcus'un benden hoşlanabileceği fikriyle başımın döndüğünü, neredeyse uçtuğumu fark . Benim tipimin tam zıttı ama onda beni çeken bir şeyler var - ki bu da dün geceki rüyaları açıklıyor.

İri elleri vücudumun her yerinde, sert kaslı göğsü içimde hareket ederken göğüslerime bastırıyor...

Vay be. Saç çizgim boyunca sıcak bir kızarıklık geziniyor. Uzun süren kurak dönemime rağmen, sağlıklı bir libidom var ve seksten zevk alıyorum, ama bu tamamen başka bir şey. Kalbim göğsümde davul çalma dersleri almaya başlamış gibi görünüyor ve külotum o rüyaları hatırlamaktan bile nemli hissediyor.

Bu daha önce hiç hissetmediğim bir çekim -temel, ilkel ve mantıkla ya da entelektüel bağlantıyla hiçbir ilgisi yok. Marcus hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum ve bildiklerim de ortak hiçbir yanımız olmadığını gösteriyor ama yine de onu düşünmek bile beni üniversitedeki erkek arkadaşımın bir saatlik ön sevişmesinden daha fazla tahrik ediyor.

"Sence kızışıyor muyum?" Kraliçe Elizabeth'e büyük bir saksı alırken soruyorum - gerekli büyüklükte bir vazoya sahip olduğum en yakın şey. "Yani ben de insanım ama bu biraz aşırı değil mi de?"

Kraliçe Elizabeth başını ve dilini yüzünde gezdirerek yemeğinden arta kalanları temizler.

"Evet, haklısın. Saçmalıyorum. İnsan dişileri kızıışmaz." Saksıyı suyla dolduruyorum, güllerin üzerindeki plastik ambalajı çıkarıyorum, çiçek mamasını suya ekliyorum ve gülleri içine koyuyorum. Sonunda bir tarafa yığıldılar ama de güzel ve çok pahalı görünüyorlar.

Eğer bunu bilseydi, Marcus'un bana kur yaptığını söylerdi.

"Sence bana kur mu yapıyor?" Kediye soruyorum ama Kraliçe Elizabeth zarıfçe oturuyor ve patisini yalamaya başlıyor. Belli ki bir insanla etkileşime girmekten bıkmış ve ben de onu suçlamıyorum.

Bunun için Kendall'ı aramalıydım, kediye rahatsız etmemeliydim.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez telefonuma koşuyorum ve hevesle ekranı kaydırıyorum. Kendall'ın numarasını seçmeden bir mesaj bildirimi çıkıyor ve nabzım daha da yükseliyor.

Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj.

Merhaba Emma, yazıyor. Ben Marcus. Umarım çiçekler ve kedileriniz için aldığınız hediye size sağ salim ulaşmıştır. Bu perşembe akşamı boş musun? Seni yemeğe çıkarmak isterim. İstersen Wall Street etiğini tartışabiliriz.

bakıyorum, sanki nefesim kesiliyormuş gibi hissediyorum. Bu bir sürpriz olmamalıydı - sonuçta daha birkaç dakika önce Marcus'un bana kur yapıyor olabileceğini düşünmüştüm - ama her nasılsa hâlâ hazırlıksız yakalandığımı hissediyorum.

Akşam yemeği mi? Perşembe günü mü? O *yarın*.

Yumuşak bir şey baldırıma dokunuyor ve Cottonball'un bana bakarken kuyruğunu ileri geri salladığını görmek için aşağı bakıyorum.

"Yarın benimle yemek yemek istiyor," diyorum kediye ve kendi kulaklarına bile şok olmuş gibi geliyorum. "Buna inanabiliyor musun?"

Kraliçe Elizabeth'in aksine, Cottonball herhangi bir türün dışı değil, bu yüzden benim flört sorunlarımla ilgilenmiyor. Sadece pençesini kaldırıp baldırıma tekrar vuruyor. İç çekerek telefonumu bırakıp onu kucağıma alıyorum, aksi takdirde beni yalnız bırakmayacağını biliyorum. Neyse ki Bay Puffs kadar ağır değil, bu yüzden onu tek kolumla tutabiliyorum, bu da elimi telefonu tekrar almak için serbest bırakıyor.

Dudağımı çiğneyerek mesajı tekrar okudum ve ne yapacağımı düşündüm. Eğer bu başka bir erkek olsaydı -örneğin flört uygulamasındaki Mark- çok kolay olurdu. Düşünceli hediyesi için teşekkür eder, evimin yanında bir pizzacı önerir ve işlerin nasıl gittiğine bakardım. Ama bu Marcus, özel dikim takım elbiseleri ve seks düşleri kurduran elleriyle. Beni huzursuz ediyor, sadece ona verdiğim fiziksel tepki yüzünden değil.

Ne kadar tuhaf da, onda neredeyse... tehlikeli bir şey var, pek de medeni olmayan bir şey.

Cottonball yüksek sesle mırılarak dikkatimi tekrar ona çekiyor ve telefonu bırakıp yumuşak, kabarık tüylerini okşuyorum. Kedilerim en sevimlisi o. Günde en az bir kez iyice okşanmak istiyor ve ben de normalde bunu seve seve . Ancak şu anda, muhtaç bir kediyle uğraşamayacak kadar bunalmış durumdayım.

Marcus bana çıkma teklif etti ve ne bilemiyorum.

Marcus

Neden cevap vermiyor?

Sinirli bir şekilde telefonuma bakıyorum, alttaki küçük bildirim mesajımın on dakika önce alındığını ve okunduğunu bildiriyor. Hayal kırıklığımın mantıklı olmadığını biliyorum -on dakika o kadar da uzun bir süre değil- ama beni tüketen sabırsızlığı kontrol edemiyorum.

Neden cevap vermiyor?

Hâlâ ofisimdeyim ve bu gece ayrılmadan önce yapmam gereken milyonlarca iş ama tek odaklanabildiğim Emma ve mesajıma cevap gelmemesi. Çalışmak yerine, son on dakikamı telefonuma bakarak geçirdim-şu anki saatlik kazancımın birkaç bin dolara eşit olan on dakika.

Sonunda, sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, üç nokta beliriyor. Emma bir şeyler yazıyor.

Kendimi aşık olmuş bir ergen gibi nefesimi tutarken buluyorum, yüzden kendimi telefon yerine bilgisayar ekranıma bakmaya zorluyorum. Yine de işe yaramıyor. Hesap tabloları gözlerimin önünde dans ediyor, sayılar bir anlam ifade etmeyi reddediyor.

Bu delilik.

Bugün erken saatlerde, yemek için teşekkür etmek ve uçuşu hakkında bilgi almak için Emmeline'i aradım ve bu tuhaf heyecanın bir kısmını bile hissetmedim. Konuşmamız sakın ve kibardı ve telefonu kapattığımda Emmeline'in tam da aradığım türden bir kadın olduğuna her zamankinden daha fazla ikna olmuşum: güzel, zeki, istikrarlı ve iyi huylu. Bir şey istediği gibi gitmediğinde çılgılık atmaz, küfretmez ya da küplere binmezdi; aynı derecede sarhoş iki pislikle eve sarhoş dönmezdi; ve kesinlikle söz konusu pislikleri beş yaşındaki oğlunun önünde sikmezdi.

Çocukluğumu hatırlayınca ruh halim kararıyor ve üç noktanın hala güçlü bir şekilde devam ettiği telefona bakıyorum. Emma bu kadar uzun zamandır ne yapıyor? Kısa mesaj kompozisyonu mu yazıyor?

Sabırsızlığım hayal kırıklığımı daha da artırıyor. Fonumu yönettiğim on buçuk yıl boyunca çelik gibi sinirler geliştirdim. Buna mecburdum çünkü fonun yönetimindeki varlıklar büyüdükçe, her bir işlemde riske attığımız sermaye miktarı da arttı. Sadece son beş yılda, en büyük pozisyonlarımız birkaç milyon dolardan bir milyarın biraz üzerine çıktı. Eğer kendime sabrı öğretmemiş olsaydım - eğer piyasanın her hareketini izlemeyi bırakıp yapılması gerekenlere odaklanmayı öğrenmemiş olsaydım - kendimi strese sokup erken bir kalp krizi geçirebilirdim.

Peki milyar dolarlık bir ticareti aklımdan çıkarabiliyorsam, neden gözlerimi o üç lanet noktadan ayıramıyorum?

Hadi ama, ekrana bakacağım. Çıkar ağzındaki baklayı. Telefona uzanıp küçük kızıl saçlıyı sarsabilseydim bunu yapardım çünkü bu çok saçma. Evet ya da hayır yazmak ne kadar sürer? Tercihen evet, ama bir ret bile bu sonsuz bekleyişten daha iyi olurdu. Elbette kabul etmezdim ama bu bana edebileceğim bir şey, Emma'ya olan açlığımı yatıştırma kampanyamın geri kalanı için bir başlangıç noktası verirdi. Strateji geliştirebilir ve bir sonraki hamleyi bulabilirdim-

Üç nokta kaybolur ve yerini metin alır.

Çiçekler ve yiyecekler için teşekkür ederim. Kedilerim çok memnun :). Papa Mario'ya ne dersiniz?

Akşam 7'de etik tartışmamız için pizza?

İlk tepkim -rahatlama- önerilen restorana baktığımda kafa karışıklığına dönüşüyor. Hızlı bir aramayla köhne bir web sitesi ve Yelp yorumlarında "Brooklyn'deki en ucuz pizzayı yapan duvardaki delik "ten . Emma'nın dairesinden yaklaşık iki blok , ama anlayabildiğim kadarıyla, mekanın sahip olduğu tek şey bu.

Emma neden oraya gitmek istiyor ki?

Parmaklarımı masaya vurup düşünüyorum, sonra da mesaj atıyorum: *Eğer canın İtalyan yemek istiyorsa, Bensonhurst'ta mükemmel bir aile restoranı biliyorum. Beş ilçedeki en iyi pizzayı yapıyorlar ve yaşadığın yerden çok uzakta değil. Seni 6:45'te alayım mı?*

Üç nokta bu sefer neredeyse anında ve ardından geliyor: *Bu yerin adı ne?*

Telefona kaşlarımı çatıyorum. Tecrübelerime göre, bir kadını dışarı çıkarmayı teklif , mekanı seçmeme izin verir ve önerilerimi sorgulamaz, özellikle de bu özel öneri onun havasında olduğu görünen aynı türden bir yemek olduğunda.

Emma ya kontrol manyağı ya da pizza konusunda çok titiz.

Kaşlarım çatılıyor, mekanın adını mesaj ve bekliyorum.

Üç dakika sonra cevap geldi: *Tamam. Hazır olacağım.*

Tatmin duygusu ilk milyonumu kazandığım zamanki kadar yoğun. Vahşice sırtarak telefonu bir kenara bırakıyorum ve dikkatimi tekrar bilgisayar ekranıma veriyorum, rakamlar nihayet tekrar anlam kazanıyor.

Emma kampanyasının ilk büyük muharebesi kazanıldı ve savaşın geri kalanı için sabırsızlanıyorum.

Emma

Kendall'a yaklaşan randevumdan bahsettiğimde kahvesi boğazında düğümlendi. "Sen ne?"

"Bu yemekte bir yatırım fonu yöneticisiyle buluşacağım," diyorum kendi fincanıma bol miktarda süt dökerek. "Gördüğünüz gibi, artık bir kedi kadın değilim"

"Tamam, dur bakalım. Bir adım geri git." Öne doğru eğiliyor, ela gözleri kan kokusu alan bir köpekbالیğının yoğunluğuyla parlıyor. "Bu ne zaman ve nasıl oldu?"

Sırıtarak, kimlik karmaşasından başlayarak tüm hikâyeyi anlatıyorum. "Evet," diye , "bu gece bir randevum var."

"Serbest fon yöneticisi Marcus'la," diyor inanamayarak. "Seni dairene takip eden ve sana kedi maması gönderen. Ve sana seks rüyaları veren."

"Evet." Sırtışım genişliyor. "Tek ve ."

Kendall ve ben hafta içi nadiren , ancak bu Perşembe izinliyim, bu yüzden onunla kahve içmek için Manhattan'a gelmeye karar verdim.

Onun tepkisini bizzat görmeliydim.

Hayal kırıklığına uğratmadı. "Emma!" Adım tiz bir çıktı. "Vay , seninle gurur duyuyorum! Bay Hedge Fund'ı paketliyorsun!"

Kafedeki diğer müşteriler bize doğru bakıyor ama ben utanmayacak kadar heyecanlıyım. Marcus'un mesajından beri bu garip kafadan çıkmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. O kadar heyecanlıyım ki dün gece zar zor uyudum ama kendimi hiç yorgun hissetmiyorum.

Marcus'la *randevum* var.

"Fonunun adını ya da ne kadar büyük olduğunu biliyor musun?" Kendall soruyor ve beni Marcus'un ellerini ve diğer vücut parçalarını içeren ateşli bir gündüz rüyasından çıkarıyor. "Ya da ne olduğunu? Genel olarak, onu mı? Evli mi, bekâr mı yoksa boşanmış mı biliyor musun?"

"Hayır ve hayır," diyorum, Kendall'ın masumca "büyük "ten bahsetmesi karşısında kızarma dürtümle savaşıarak. "Bunların hepsini bu gece soracağım. Yine de evli olmadığına eminim. Bu Emmeline görücü usulü bir randevuya benziyor ve zaten bir sevgilisi bunu yapmazdı."

"Oh, lütfen." Kendall kahvesine doğru homurdanıyor. "Saf olma. Erkekler am için her türlü şeyi yapar. Ayrıca, adamla daha yeni tanıştın. Tek bildiğin, seri zina yapan biri olabileceği."

"Doğru ama ben öyle düşünmüyorum." Tamamen yanlış düşünüyor olabilirim ama Marcus aldatan biri gibi görünmüyordu - en azından kararlı bir ilişki içindeyken. Bir an için o gün Emmeline'le ne olduğunu merak ediyorum ama sonra bu düşünceyi aklımdan atıyorum.

Eğer onunla uyuşsaydı, bana çıkma teklif edeceğinden şüpheliyim.

"Pekâlâ," diyor Kendall, uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru savurarak. "Sadece şunu unutmayın: durum tespiti yapın, çünkü erkekler köpektir. Ya da kedi benzetmesi sizin için daha uygunsa, tomcats. Sen hep denese iki kadını elde edemeyecek ahmaklarla çıktın, o yüzden bu konuda pek tecrüben yok-"

"Vay be, teşekkürler. Cazibem hakkında böyle yüksek bir fikre sahip olduğunuzu duyduğuma sevindim."

Kendall utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Bak, çekici olmadığını söylemiyorum, sadece seni hiçbir şekilde tehdit altında hissettirmeyen erkeklere yöneliyorsun."

"Ne?" Bu konuşma kesinlikle tuhaf bir hal aldı.

Kendall iç geçirir. "Emma... Bunu yanlış anlama ama sen risk almayı sevmiyorsun, tamam mı? Sen güvenli oynamayı, her şeyin rahat ve rutin olmasını seviyorsun. Bu yüzden güneşli Florida yerine hâlâ Brooklyn'desin, bu yüzden daha iyi bir şey için çabalamak yerine o küçük kitapçada çalışıyorsun ve bu yüzden kedilerinin, eski püskü kıyafetlerinin, kitaplarının ve gerçekte olduğun gibi değil de kendini algıladığın gibi olan erkeklerin arkasına saklanıyorsun."

"Bekle, ne?" Burada o kadar çok tuhaf psikoloji saçmalığı var ki ilk olarak neyle uğraşacağımı bilemiyorum. Kendall'ın benim hakkımda böyle düşünmesine inanamıyorum. "Kedi kadına dönüştüğümü kendiniz söylediniz, peki ben kendimi tam olarak nasıl yanlış algılıyorum? Ve ben risk alan biriyim, serbest çalışıyorum, hatırladın mı?" Sesim öfkeyle yükseliyor. "Neden büyükannem ve büyükbabamla birlikte Florida'ya taşınmadığıma gelince, yayıncılık sektörünün büyük kısmının burada olduğunu ve bu alanda kariyer yapmak istiyorsam-"

"Ama sen ." Kendall bana sabit bir bakış atıyor. "Bir zamanlar yayıncılıkta kariyer yapmak hedefin olabilirdi ama sektörün değiştiğini ve büyük yayıncıların artık eskisi gibi olmadığını bana kendin söyledin. Bu yüzden tüm o serbest editörlük işlerini alabiliyorsun - bu arada, bu işi yapmaya çalışmak yerine gönülsüzce yapmaktan memnun olduğun bir şey." Kollarını kavuşturuyor. "Kabul et Emma: Brooklyn'de ilk işinde çalışıyorsun çünkü değişimi sevmiyorsun."

"Bu doğru değil-"

"Evet, öyle." Kollarını açıyor ve kahve fincanını eline alıyor. "İşte bu yüzden kıyafetlerini üzerinde parçalanana kadar giyiyorsun ve bu yüzden sadece senin güzel bir kızla birlikte olma şansı olmayan erkeklerle çıkıyorsun. Kedi kadın gelince, bunu sadece kendini ihmal ettiğin için söyledim ve bu konuda bir şeyler yapmanı istedim - ki açıkça yaptın."

Konuyu tekrar Marcus'a getirmeyi umarak sırtlıyor ama ben de ona gülümseyemeyecek kadar üzgünüm. Kendall'ın benimle ilgili kötü değerlendirmesinin en kötü yanı, bir konuda haklı olması: Planladığım kariyer hiçbir zaman gerçekleşmeyebilir, ancak buna uyum sağlamak için rotamı değiştirmedim, bunun yerine kafamı kuma saklamayı seçtim. Smithson Books'ta çalışmaya başladığımda üniversite birinci sınıftaydım ve bu işi geçici bir yarı zamanlı fırsat, içinde olmak istediğim sektörle gevşek bir bağ kurarken biraz para kazanmanın bir yolu olarak görüyordum. Ancak mezun olduktan sonra büyük bir yayıncılık şirketinde iş bulamadığımda, çünkü hepsi küçülüyor ve yeniden yapılanıyordu, kitapçada kaldım ve bu arada kendime gerçek kariyerim başlayana kadar zaman geçirdiğimi söyledim.

Haftalar aylara, sonra yıllara dönüştü ve işte , hala zaman bekliyorum.

Bir başka tatsız gerçekle yüzleşirken kendimden iğrenmek boğazımda kalın bir düğüm oluşturuyor: Kendall serbest editörlüğüm konusunda da haklı. Bu işi yarım yamalak yapıyor, bir işten çok bir hobi gibi *görüyordum*. Büyük ölçüde çevrimiçi olan bir kitap topluluğunda bunun önemini bilmeme rağmen bir web sitesi bile kurmadım.

Öğrenci kredileri içinde boğulmama ve dışarıda yediğim her yemek stres yapmama şaşmamalı: Dünyanın en pahalı şehirlerinden birinde kasiyer maaşıyla yaşıyorum; tüm bunları artık mantıklı olmadığını *bildiğim* bir kariyer fikrine için yapıyorum.

"Neden daha önce bir şey söylemedin?" Sesimin acı çıkmaması için çabalıyorum ve başarısız oluyorum. Gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmak berbat bir şey. "Madem aptallık ettiğimi gördün, neden daha önce bir şey söylemedin?"

Kendall'ın ifadesi kasvetli bir hal alıyor. "Çünkü bunu duymaya hazır olduğumu düşünmedim ve şu anda verdiğin tepkiyi vermeni istemedim. Tanıdık olanın rahatlığını istemek için nedenlerin olduğunu biliyorum ve tehlikeli ya da kendine zarar verici bir şey yapmıyordun. Sadece bir rutine girmene izin verdin, eğer kafana bunu düzeltebileceğini biliyorum."

Ayrıca, bencilce seni burada istiyorum, Florida'da ya da her yerden yapabileceğin tam zamanlı bir editörlük işin olsaydı bir yerde değil."

"Kendall..." tokatlamak mı yoksa sarılmak mı istediğimi bilemiyorum, bu yüzden ikisini de yapmamaya karar veriyorum. Bunun yerine, kahve fincanımı elime alıyorum ve sıcak sıvıyı yudumlarken dönen düşüncelerimi yönetmeye çalışıyorum. Konuşmasındaki tek tutarsızlığa soruyorum: "Madem böyle hissediyorsun, neden beni Marcus'tan uzak tutmaya çalışıyorsun? O doğru yönde bir adım değil mi? Farklı bir şey... riskli bir şey?"

"Evet, tabii ki öyle ve işte yüzden seninle gurur duyuyorum." Kendall'ın gergin ifadesi hafiflerken dudaklarının kenarlarında şakacı bir sırıtış beliriyor. "Konfor alanının dışına çıkıyorsun ve bundan daha mutlu olamazdım. Sadece körü körüne bir şeye atlamayı ve ilk bebek adımlarını incinmeyi istemiyorum. Her erkek senin evcil ineklerin kadar zararsız değildir, biliyorsun."

Fincanımı yere bıraktım. "Tabii ki. Bunu biliyorum." *Zararsız* kesinlikle Marcus'u tanımlayabileceğim bir kelime değil. Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak, "Dikkatli olacağım, söz veriyorum. Onu her konuda sorgulayacağım ve çalışanların arasında gizlenen bir karısı olmadığından emin olacağım. Aslında, onu öyle bir deleceğim ki, neye uğradığını ."

Kendall baykuş gözleriyle bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Bir sonraki anda ikimiz de kontrolsüzce gülüyoruz ve gerginlik iz bırakmadan kayboluyor.

* * *

Eve sonra duş alıyorum, bacaklarımı tıraş ediyorum ve buklelerimin fazla için saçlarımı kurumaya bırakıyorum. Daha sonra, bir saat boyunca çeşitli kıyafetleri deniyor ve atıyorum. Sonunda bir kot pantolon, yeni çift yüksek topuklu bot (sadece birkaç sezonluk ve hala çoğunlukla moda) ve üzerine bir kazak saran en şık bluzumda karar kılıyorum. Hatta biraz takı ve fondöten de dahil olmak üzere bir kat makyaj - ki beni palyaço gibi gösterdiği için hemen yıkıyorum. Kumral kirpiklerimi koyulaştırmak için biraz maskara, çillerimi daha az görünür kılmak için hafif bir pudra ve her zamanki ilk buluşma görünümüm olan basit bir dudak parlaticısı sürüyorum.

Aslında, Mark'la randevuma hazırlanmak için harcadığım sürenin iki katını harcamış olmama rağmen, bu geceki görünüşümle ilgili her şey her zamanki gibi. Tüm bu ne elde etmeyi umuyordum ama işim bittikten sonra her zamanki gibi görünüyorum, belki biraz daha gösterişli. Birkaç makyaj fırçası darbesiyle kendini dönüştürme becerisine sahip değilim; ne zaman denesem, daha önce yaptığım gibi palyaço görünümüyle sonuçlanıyorum. Normalde bu beni rahatsız etmez ama bu gece keşke nasıl gölge ve kontür yapacağımı, gözlerimi nasıl daha büyük ve elmacık kemiklerimi nasıl daha belirgin göstereceğimi bilseydim.

Bu gece *onun* için güzel görünmek istiyorum. *Acınası olmayı bırak, Emma.*
Kes .

Kendime bunu söylerken bile bunun faydasız olduğunu biliyorum. Dün gece uyumamı engelleyen gerginlik hiç azalmıyor, heyecan ve gergin bekleyişin karışımı beni bir dakikadan fazla hareketsiz oturamaz hale getiriyor. Bir müşterim için kısa bir öyküyü düzeltmem gerekiyor ama ne zaman odaklanmaya çalışsam, sözcükler sayfada dans ediyor ve tek gördüğüm onun bana bakan soğuk mavi gözleri oluyor.

Harika, gerçekten harika. İşte bu yüzden hayır demeliydim. Belki Kendall haklıydı ve ben güvenli erkeklere yöneliyordum, ama ben böyle seviyorum. Bu huzursuz, güvensiz duygu - bir erkeği memnun etmek için bu umutsuz arzu - hoşlandığım bir şey değil. Üniversitedeyken, tüm arkadaşlarım sporcular için çıldırırken

ve kötü çocuklarla değil, son ciddi erkek arkadaşım Jim gibi iyi ve sessiz erkeklerle çıktım. giyinip konusunda hiç endişelenmeme gerek kalmadı; beni etek ve topuklu ayakkabılar kadar salak pijamalarım ev terliklerimle de seviyordu. Aslında, çoğu zaman ikisi arasındaki farkı anlayamazdı; ona göre bir kız ne giydiğine bakılmaksızın kızdı. Sonunda ayrıldık çünkü çok yapışkan oldu, zamanımı ve enerjimi yorucu derecede talep etti, ama o zamana kadar onunla çıkmak arkadaşlarımdan biriyle olmak gibiydi: kolay ve rahat.

Aynada kendime bakarken yanaklarımda pembe bir kızarıklık ve gri gözlerimde ateş parlaklığında bir parıltı görüyorum. Marcus'la bu akşam yemeğinin kolay ve rahat geçmeyeceğini biliyorum.

Ayrıca ucuz da . Marcus'un seçtiği restoran bütçemin üst sınırında, bu yüzden haftanın geri kalanında yiyeceklerden kısıacağım. Papa Mario'ya gitmek ısrar etmeliydim ama Marcus'un nefret edeceğinden korktum, bu yüzden pes - Jim ya da çıktığım başka bir erkekle yapmayacağım bir şey.

Bir an için geri için çok mu geç diye düşünüyorum ama sonra korkak kendimi azarlıyorum. Beni hissettiren bir adamla bir akşam yemeğine dayanabilirim. Eğer Kendall'ın söyledikleri doğruysa, aslında bu benim için iyi olmalı, beni konfor alanımdan çıkarmalı. Ayrıca, bundan uzun vadeli bir şey çıkmaz. Marcus'un bana çıkma teklif etme nedeni ne olursa olsun, eminim çok az ortak noktamız olduğunu hemen anlayacak ve bu iş orada bitecek.

Bay Hedge Fund ile bir randevu yapabilirim. Aslında, bunu dört gözle bekliyorum.

Marcus

Her zamanki yoğun trafiğe rağmen saat tam 18:45'te Emma'nın kapısının önündeyim. Her zamanki şoförüm Wilson böyle mükemmeldir. Sürüş uygulamaları ve içgüdülerinin esrarengiz bir kombinasyonu sayesinde, beni her zaman zamanında bir yere ulaştırmayı başarıyor - New Yorkta sanal bir imkansızlık.

Kendimi sakinleştirmek için bir nefes alıp zili çalıyorum. Yüksek sesli bir miyavlama ve ardından hafif, hızlı ayak sesleri duyduğumda içimi bir beklenti kaplıyor.

"Kes , Puffs." Emma'nın sinirli sesi kapı tarafından boğuldu. ", seni kötü yaratık. Kışt!"

Bir saniye sonra kapı açılıyor ve onu orada, kızarmış ve biraz dağınık bir şekilde dururken görüyorum. Anında içimde bir sıcaklık kabarıyor, onu becerdikten sonra nasıl görüneceğine dair görüntüler zihnimden geçerken kasıklarımnda yoğunlaşıyor.

Odaklan, Marcus. Derin nefes al.

Kırmızı buklelerini evcilleştirmek için bir girişimde aşıkam, ancak inatçı bir tanesi çoktan yana doğru çıkmış durumda ve iyi yıpranmış bej paltosu eğri büğrü ve beyaz kedi tüyleriyle kaplı - bunun kaynağı arkasındaki koridorda üç kedi olmalı. Biri sakin bir şekilde patisini yalıyor, diğeri kuyruğunu sallıyor ve üçüncüsü - dev bir kedi - bana sadece bakış olarak yorumlayabileceğim bir şey veriyor. Bir sonraki anda dev kedi bana doğru koşuyor ve Emma onu yakalamak için eğiliyor.

"Merhaba," diyor nefes nefese, kıpır kıpır kediyi göğsüne sıkıca bastırarak doğrulurken. " için üzgünüm. Bay Puffs erkekler kışkanıyor."

"Gerçekten mi?" Sesim gergin çıkıyor. Beyaz tüylü yaratığın neler hissettiğini çok iyi anlıyorum çünkü Emma'nın dairesine gelen erkekleri içimden birini boğmak geliyor. İçimdeki mantıksız kıskançlık dalgasını bastırarak ses tonumu yumuşatmaya zorluyorum. "Sahiplenici, öyle mi?"

"Oh, evet. Hem de çok." Gözlerinden kurtulmak için bir başka dağınık bukleye . "Bekle, çantamı alayım." tek koluyla tutmaya çalışırken daha önce elinde gördüğüm kahverengi uzanıyor, ben de kapının yanındaki kancadan alarak ona yardım ediyorum.

"Teşekkürler," diyor ve kediyi yere indirmek için tekrar eğiliyor. Tekrar üzerime atılmaya çalışıyor ama Emma bacaklarıyla onu ustalıkla engelliyor, çantayı elimden kapıyor ve "Gidelim," diyor.

Kedi istilasına uğramış koridordan kurtulduğum için minnettar bir şekilde dışarı çıkıyorum. Çocukken kedi ve köpekleri severdim ama artık evcil hayvan beslemek bana göre değil. Onlara bakma fikrinden hoşlanmıyorum, ayrıca kapalı alanda hayvan beslemenin dağınık ve sağlıksız yönü de var.

Emma kediler olmadan dışarı çıkmayı başarır ve kapıyı kilitlemek için arkasını dönerken, *senin sorunun değil*, diye hatırlatıyorum kendime. Emma'yı gerçekten bir ilişki için düşünüyor olsaydım, bu bir tökezleme bloğu olurdu, ama değilim.

Bu garip arzuyu tatmin etmek ve onu sistemimden çıkarmak için buradayım.

Kapıyla işi biten Emma arkasını dönüp bana bakıyor ve mahcup bir gülümseme takınıyor. "Bunun için üzgünüm. Kedilerim biraz ele avuca sığmaz olabiliyor."

"Sorun değil." Ona kibarca kolumu uzatıyorum ve küçük eli dirseğimin kıvrımından içeri girdiğinde midem sıkışıyor. Yanımda küçücük, başının tepesi omzuma ancak geliyor, ama onu arabaya doğru götürürken kalçalarının şehvetli salınışında çocuksu bir şey yok.

Emma Walsh benim tipim olmayabilir ama onu umursamayacak kadar çok istiyorum.

Emma

Marcus beni kaldırımın kenarına park edilmiş şık siyah bir arabaya götürüyor ve kapıyı açıyor. O yanıma otururken ben arka koltuğa tırmanıyorum, soğuk Kasım rüzgarına rağmen yüzüm sıcak. Araba geniş ve ferah ama Marcus varken boğucu derecede küçük geliyor. Bu sadece onun iri cüssesinden de kaynaklanmıyor; onunla ilgili her şeyden kaynaklanıyor. Fiziksel olmanın ötesinde bir şekilde yer kaplıyor, etrafındaki havaya hükmediyor.

Onun yanında kendimi Jüpiter'in yörüngesine sıkışmış bir asteroit gibi hissediyorum; devasa gezegenin çekiminden kaçamayacak kadar küçük ve güçsüz.

Marcus şoföre, "Restoran lütfen Wilson," diyor ve araba hareket etmeye başladığında adamın dikiz aynasından başını salladığını görüyorum. Marcus'un onun adını biliyor olması, Marcus'un bu akşam için arabayı kiralayıp kiralamadığını ya da Wilson'ın onun kişisel ya da şirket şoförü olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Bugünlerde insanların kişisel şoförleri var mı ki?

Ben daha sormadan Marcus dikkatini bana yöneltiyor. "Ee Emma," diyor, derin sesi yine içimdeki o şeyi çekiştirerek. "Bana kendinden bahset."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" Vücuduma yerleşmiş gibi görünen on iki yaşındaki gergin çocuk yerine kendinden emin bir kadın gibi konuşmayı umarak soruyorum. Bir mülakatta olduğuma dair rahatsız edici bir his var içimde - Marcus'un düğmeleri açık kışlık paltosunun altına takım elbise giyip kravat takmış olması bu izlenimi daha da güçlendiriyor. Muhtemelen işten yeni geldiğini biliyorum ve onun takım elbise giymesi benim korkunç bir şekilde yetersiz giyindiğim anlamına gelmiyor ama ben de öyle hissediyorum: garip, belirsiz ve yersiz.

Kes şunu, Emma. O sadece bir erkek. Ateşli ve korkutucu biri, ama yine de sadece bir erkek.

"Brooklyn'de uzun zamandır mı yaşıyorsun?" diye soruyor, solgun bakışları arabanın karanlık iç gölgeleniyor.

"Tüm hayatım boyunca," diyorum, rahat bir tonda konuşmaya çalışarak. "Doğma büyüme buralıyım. Peki ya sen?" "Staten Island'da doğdum," diyor. "Yani ben de senin gibi bir New Yorkluyum."

"İtalyan bir aileden mi geliyorsunuz?" Bu, tenindeki zeytin rengini açıklayabilirdi. "Anne tarafından." Sözleri sanki bir sinire dokunmuşum gibi sertti.

"Çoğunlukla İrlandalıyım," diye gönüllü oluyorum, yaptığım hatayı düzeltmeyi umarak.

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Marcus'un cevabı alaycı ve araba bir sokak lambasında durduğunda yüzünde bir gülümseme görüyorum.

İçgüdüsel olarak saçlarıma dokunuyorum. "Oldukça açık, değil mi?"

"Sadece şanslı bir tahmindir," diyor Marcus ve ben de ona sırtıyorum, gerginliğimin bir kısmı azalıyor.

On beş dakikalık yolculuğun geri kalanında havadan sudan konuşmaya devam ediyoruz ve Marcus'un Tribeca'da yaşadığını, ofisinin ise Midtown'da olduğunu öğreniyorum. Şaşırmadım; Manhattan'da yaşamayı ve çalışmayı göze alabilecek biri varsa, o da bir hedge fon yöneticisi olurdu. Wall Street maaş endeksim bulanık ama bu adamların çok para kazandığından eminim.

"Fonunuzun adı ne?" Araba küçük, şirin görünümlü bir restoranın önünde durduğunda Kendall'ın sorusunu hatırlayarak soruyorum. Arkadaşım şüphesiz beni bu konuda sıkıştırarak, bu yüzden tüm

gerçekleri toplasam iyi olacak.

"Carelli Capital Management," diye yanıtlıyor Marcus kapıyı açıp inerken, sonra da benim için kapıyı açık tutuyor. Dışarı adımımı atar atmaz dirseğimi nazikçe kavıyor, emin oluyor ve yanaklarıma yeniden sıcaklık doluyor. Kışlık paltomun kalın yünleri arasında bile, tutuşundaki ölçülü gücü, serbest bırakıldığında yıkıcı olabilecek gücü hissediyorum.

Arabadan indiğimde kolumu bırakmıyor ve ben ona bakarken kalbim hızla çarpıyor. Sokak lambaları ağzını ve çenesinin sert hatlarını aydınlatıyor, gözlerini gölgede bırakıyor ve kısa, hayali an için kendimi avcının tuzağına yakalanmış küçük bir hayvan gibi hissediyorum. Aramızda sıcak ve elektrikli bir şey yayılıyor, o an gerilimle dolu - sonra kolumu bırakıyor ve dönüp bana dirseğini uzatıyor.

"Gidelim mi?" Sesi sakın, sanki az önce aramızda geçenlerden hiç etkilenmemiş gibi, ama çenesinin büküldüğünü görüyorum ve onun da bunu hissettiğini anlıyorum.

Elimi dirseğinin kıvrımından geçirirken ağzım kuruyor, kolunun ne kadar kalın ve sağlam hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyorum. Pahalı kaşmir yünüyle kaplı olsa da kavisli ağaç gövdesini gibi.

"Bu restorana çok sık gelir misin?" Restorana doğru yürürken sesli nefes almamaya çalışarak soruyorum. Marcus'un bacakları o kadar uzun ki, onun her bir adımına karşılık iki adım atmak zorunda kalıyorum ve bu efor, tenimin altındaki sıcaklıkla birleşince kendimi üç kat merdiven çıkmış gibi hissediyorum.

"Buraya birkaç kez ," diyor ve bana kapıyı açıyor. İçeri giriyorum ve fesleğen, kavrulmuş sarımsak ve taze pişmiş hamurun zengin, lezzetli aromasını takdirle içime çekiyorum. Papa Mario's gibi kokuyor ama ambiyans çok daha iyi. Restoran küçük ama temiz ve rahat, yaklaşık bir düzine masa beyaz keten masa örtüleriyle kaplı ve gerçek çiçekli vazolarla süslü. Perşembe akşamı olmasına rağmen en köşedeki masa hariç tüm masalar dolu.

Bu yemek bütçemi sarsmaya değebilir.

Ceketimin düğmelerini açarak Marcus'a gülümsüyorum. "Burası çok güzel bir yere benziyor. Önerdiğin için teşekkürler."

"Benim için zevk. Dur, ceketini alayım." Paltoma uzanıyor ve bana yardım izin vermekten başka çarem yok. Bu sırada parmakları omuzlarıma değiyor ve kazağıma rağmen bana dokunduğu bir sıcaklık yayılıyor.

Tanrım, eğer ellerini çıplak tenime sürerse... Düşüncesi bile içimi daraltıyor.

Yaşı belirsiz, kısa boylu, siyah saçlı bir adam bize yaklaşıyor. "Bay Carelli, hoş geldiniz." İtalyan aksanı güçlü ve koyu renk gözleri ince yüzünde ıslık ıslık parlıyor. "Lütfen beni takip edin."

Bizi köşedeki masaya götürüyor. Yürürken, Marcus elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve ben beklenmedik bir şekilde sahiplenici bir hareketle sersemlemiş bir şekilde nefes alıyorum. Kalbim daha hızlı çarpıyor ve sıcak bir tüm vücuduma yayılarak merkezimde yoğunlaşıyor. Marcus'un dokunuşu hafif ve özenli, ama arkasındaki tamamen erkek niyetini anlamak değil. Bir hak iddia ediyor, restorandaki diğer müşterilere en azından bu akşam için ona ait olduğumu duyuruyor.

Bu, bir erkeğin seks yaptığı ya da çok kısa bir süre sonra seks yapmayı planladığı bir kadınla yapabileceği bir şeydir.

Kes şunu, Emma. Sadece bir beyefendi gibi davranıyor. Kendime bunu söylerken bile nabzım daha da ve seks rüyamdaki görüntüler tüm grafik ihtişamıyla geri dönüyor.

"İyi misin?" Marcus bana bakarak soruyor ve yanan yüzümün saçlarımla uyumlu olması gerektiğini fark ediyorum.

"Evet, elbette," diyorum, sırtımda duran büyük avucunun hissini görmezden gelmeye çalışarak. "Sadece biraz açım, hepsi bu."

"O zaman seni doyuralım," diyor ve garson benim için bir sandalye çekerken elini bırakıyor. Marcus masanın etrafından dolaşıp onun yanına geliyor ve ben de onun yıkıcı yakınlığından kurtulduğum için minnettar bir şekilde oturuyorum.

"Ne içmek istersiniz?" diye soruyor garson masamızın yanında gezinirken.

"Benim için sadece normal su, lütfen," diyorum.

"Benim için de öyle," diyor Marcus vakit kaybetmeden.

Gülümsüyorum, bana zorla alkollü bir içecek içirmeye çalışmadığı için memnunum. Bazı erkekler bunu yapmayı sever, sanki bir kadının sade su içmesi erkekliklerini rencide ediyormuş gibi. Alkole yabancı değilim -üniversitede birden fazla kez kusacak kadar sarhoş ama şarap ve biranın tadını her yemekte içecek kadar sevmiyorum.

Menüyü elime alıp dikkatlice inceliyorum. Benim fiyat aralığımda görünen tek şey pizza mezesi, bu da seçimimi kolaylaştırıyor. Kafamı kaldırdığımda Marcus'un beni garip bir dikkatle izlediğini görüyorum.

"Ne oldu?" Kendimi mahcup hissederek soruyorum.

"Hiçbir şey." Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Konsantre olduğunda gerçekten çok tatlı oluyorsun."

Yanaklarımda yine hain bir sıcaklık belirliyor. "Um, teşekkürler." Kelimeler garip bir şekilde mırıldanıyor. Boğazımı temizleyerek daha kararlı bir ses tonuyla soruyorum: "Ne alıyorsun?"

"Meze olarak kalamar ve ana yemek olarak da kalamar mürekkepli risotto düşünüyorum. İkisinden birini ya da ikisini de benimle paylaşabilirsiniz," diyerek menüsünü kapatıyor. "Peki ya siz? Özellikle ilginizi çeken bir şey var mı? İsterseniz, nasıl bir ruh halinde bağlı olarak birkaç yemek önerebilirim."

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler. Ben pizza mezesi alacağım."

Gülümsüyor. "İyi seçim. Burası mükemmel. Peki ya ana yemek?"

"O kadar aç değilim, o yüzden aperatiflerle idare edeceğim." Yalan değil, çünkü evden önce fıstık ezmeli bir sandviç yedim. Yemeğin gelmesini beklerken açlık krizine girmemek ve aylık yemek bütçemi bir öğünde tüketmemek için böyle yapıyorum.

"Emin misin?"

Yüzümü çevirdiğimde kaşlarını çatıyor, ben de ona en iyi aç olmayan gülümsememi veriyorum. "Evet. Pizza mezesi benim için yeterli."

"Tamam, eğer istediğin buysa."

Garsona gelmesini işaret ediyor ve yemeklerimizi sipariş ediyoruz. Sonra garson gidiyor ve yarı özel köşe masada sadece ikimiz kalıyoruz. Birbirimize bakıyoruz ve o elektrik gerilimini tekrar hissediyorum, bizi garip bir baloncuğun içine çekene kadar büyüyor ve genişliyor. Kalabalık bir restorandayız ama sanki tamamen yalnızız. Beni korkutacak derecede farkındayım; ellerinin her hareketini, göğsünü genişleten her nefesini o kadar hissediyorum ki sanki görünmez bir ip bizi birbirimize bağlıyor. Büyüyü bozmak için çaresizce, "Ee, Marcus-" diyorum.

"Ee, Emma-" diye başladı aynı anda ve ikimiz de kahkahayı patlattık, gerginlik balonu aşırı doldurulmuş bir balon gibi patladı.

Marcus sırtarak, "İlk sen başla," diyor ve ben koltuğumda eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum. Güçlü beyaz dişleri ve zayıf yanaklarındaki seksi oluklarıyla harika bir gülümsemesi var. Sert yüz hatlarını yumuşatıyor ve soğuk mavi gözlerini ısıtıyor, onu korkutucu derecede yakışıklı olmaktan çıkarıp iç ıslatacak kadar ateşli yapıyor. Bu bir abartı da değil, çünkü gerçekten de iç çamaşırlarımın ıslandığını hissediyorum. Şu anda vibratörüm yanımda olsaydı, boşalmam iki dakikadan az sürerdi. En fazla üç dakika.

Tanrım, Emma, aklını çukurdan çıkar.

Yüzümü tekrar renklendirmekle tehdit eden kızarıklıkla savaşıyor, "Ben de tam sana hiç

Emmeline ile bağlantı kurdum. Hani şu o gece buluşman gereken kadın." Marcus'un gülümsemesi kaybolur. "Evet, öyle."

"Oh?" Nedense göğsüm daralıyor. "Peki ne oldu?"

Omuz silkiyor. "Akşam yemeği yedik. Peki ya sen? Mark'la hiç buluştunuz mu?"

"Hayır, yapmadım," diyorum, Kendall'ın uyarısını hatırladıkça göğsümdeki gerginlik artıyor.

"Sanırım olanlardan dolayı üzgün olmalı, çünkü özür e-postama hiç yanıt vermedi."

"Anlıyorum." Marcus suyundan bir yudum alıyor. Bardağının kenarından beni incelerken bakışları esrarengiz. "Bu seni hayal kırıklığına mı uğrattı? Kimdi bu Mark adam?"

"Sadece bir arkadaşlık uygulamasından biri," diyorum. Marcus açıkça odağı benim üzerimde tutmaya çalışıyor, ama Kendall'ın sözleri kulaklarımda çınlarken, o kadar kolay caydırılamıyorum.

"Peki ya senin şu Emmeline?" Ses tonumu rahat tutarak soruyorum. "Kimdi o ve yemeğiniz nasıl geçti?"

"O da arkadaşlık uygulaması gibi bir şeyden geliyordu," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. Yüzü ifadesiz ve bu, ikinci soruma cevap vermemesiyle birleşince konu hakkında daha da meraklanmama neden oluyor.

"Arkadaşlık uygulaması gibi bir şey nedir?" Kendi su bardağıma uzanarak soruyorum. Kendall'la Marcus'u delmek konusunda şakalaşıyorduk ama bir ses bunun peşinden gitmemi söylüyor.

"Bir ," diyor açıkça.

Bir yudum suda boğuldum. Öksürerek, "Bir ne?" diye mırıldandım.

"Bir çöpçatan," diye tekrarlıyor, mavi bakışları yine soğuk. "Bir arkadaşlık sitesi ya da uygulamasından çok da farklı değil, sadece daha kişisel ve özel."

"Doğru." Şokumu gizlemek için daha fazla su yutuyorum. Marcus'un tanımadığı bir kadınla neden buluşması gerektiğini hiç düşünmemiştim. Bir arkadaşı tarafından tanışma randevusu ayarlandığını ya da benim gibi bir arkadaşlık uygulamasında sıradan bir profili olduğunu varsaymışım. Bugünlerde pek çok insan bunu yapıyor; online randevulaşma artık sadece kaybedenler için değil. Ancak çöpçatanlık farklı bir konu.

Bir çöpçatan, ciddi ve muhtemelen oldukça özel bir şey istediğini ima eder.

"Sen, um..." Kahretsin, onu korkutmadan bunu nasıl ifade edebilirim? "Evlenmek falan mı istiyorsun?"

"Elbette." İfadesi daha da soğuyor. "Bir çöpçatanın verdiği hizmetin tanımı da bu değil mi zaten?"

"Şey, evet..." Aptal gibi konuştuğumu biliyorum ama elimde değil. Türün erkeğinin evlilik hedefiyle bir ilişki arayışına girdiğini hiç görmedim. Gördüğüm kadarıyla, bir erkek evlenme teklif ediyorsa, bunun nedeni ya kız arkadaşını memnun etmek istemesi ya da doğru kişiyle bunun mantıklı bir sonraki adım olduğunu fark etmesidir. Eminim evliliği evlilik için isteyen erkekler de vardır ama ben şahsen böyle bir yaratığa hiç rastlamadım. Üniversitedeki aşırı titiz eski sevgilim bile bu kurumu pek düşünmezdi; sadece birlikte olmamızı isterdi. Tabii ki benim deneyimlerim onlu ve yirmili erkeklerle. Marcus otuz beş yaşında - en iyi dönemindeki bir adam, hala kendini bulmaya çalışan bir çocuk değil.

Ben söyleyecek zekice bir şey bulamadan garson mezelerimizi getirdi. Muhtemelen paylaşıcağımızı varsayarak hem pizzayı hem de kalamarı masanın ortasına yerleştiriyor. Lezzetli koku karşısında ağzımda tükürük birikiyor. Garson gidene kadar sabırsızlıkla bekliyorum ve sonra bir dilim alıyorum, sırada neredeyse parmak uçlarım yanıyordu.

"Demek açsın, öyle mi?" Marcus çatalıyla bir kalamar çemberi çizerek soruyor.

"Pizza için mi? Her zaman." Dilimi ısııyorum ve gözlerimi kapatıyorum, erimiş peynirin ve mükemmel baharatlı domates sosunun tadı ağzımı doldururken neredeyse yüksek sesle inliyorum. Lokmayı sonra parmaklarımdaki sos damlalarını yalamak için gözlerimi açıyorum ve Marcus'un yüzündeki aç ifadeyi görünce duraklıyorum.

"Bir dilim ister misin?" Bütün pizzayı kendime ayırarak kabalık ettiğimi fark ederek teklif ediyorum. Küçük bir pizza ama bu paylaşamayacağım anlamına gelmiyor. Marcus kadar dikkatle yememi izliyor ki sanki pizza yerine beni yemek istiyor.

"Hayır, teşekkürler." Su bardağına uzanırken sesi biraz boğuk çıkıyor. "Yine de kalamar alabilirsin."

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Pizzayı tekrar ısıyorum. Tadı eskisi kadar orgazmik ama bu sefer gözlerimi açık tutmayı başarıyorum ve Marcus'un lokmayı çiğneyip yutmamı izlerken çenesinin gerildiğini görüyorum.

Yemek yemiyor; sadece bana bakıyor ve bu beni çok rahatsız ediyor.

"Biraz istemediğine emin misin?" Üçüncü lokmamı yuttuktan sonra soruyorum. "Dürüst olmak gerekirse paylaşmaktan mutluluk duyarım."

"Hayır, ben iyiyim. Lütfen, tadını çıkarın." tekrar eline alıyor ve kalamarı yemeye başlıyor. Ben de değiş tokuşun adil bir oyun olduğuna karar veriyorum ve yemeğini yerken onu açıkça izliyorum. Şaşırtıcı ama sıradan bir yemek yeme eylemini bile bir şekilde güçlü bir erkeksi hale getiriyor. Çiğnerken kaslar esniyor ve her yutkunuşunda boğazı çalışarak dikkatimi boynundaki güçlü sütuna çekiyor. Yemek yemenin cinsel bir eylem olduğunu hiç düşünmemiştim ama Marcus'un her bir kalamar halkasını ağzına götürüşü ve bembeyaz dişleriyle parçalayışı beni büyülüyor. Nefes alışım ve iç çamaşırdaki nem, ağzının çok daha kirli başka işlerle uğraştığını hayal ettiğimde daha da artıyor.

Dudağındaki ekmek kırıntısını yalamak için duyduğum tuhaf dürtüden uzaklaşmak için pizzamı mideye indirmeye odaklanıyorum. Sadece kabuğu kaldığında, yukarı bakıyorum.

"Emmeline ile yemeğinizin nasıl geçtiğini bana hiç anlatmadınız," diyorum. "Çöpçatanınız iyi bir iş çıkardı mı?"

Marcus çatalını bırakıyor ve çok dikkatli bir şekilde kalamarını bitiriyor. "O yaptı," diyor peçeteyle dudaklarını sıvazlayarak.

"Ve?" Ayrıntı vermeyince ben soruyorum.

"Ve hiçbir şey." Yüzü ifadesiz. "Emmeline sahip olduğum bazı kriterlere uyuyor, hepsi bu."

Hepsi bu kadar mı? Midemdeki pizza tuğlaya dönüşüyor. "Madem o kadar mükemmel, o zaman neden-"

". Kalamar mürekkepli risotto," diye anons eden garson, bir komi mezelerden arta kalanları temizlerken bir güzel masanın ortasına yerleştiriyor. Garson her birimizin önüne temiz tabaklar koyarken sessiz kalmak için kendimi zorlayarak dudaklarımı kenetliyorum.

O gider gitmez, sorgulamaya devam etmek için ağzımı açıyorum ama Marcus masanın öbür ucuna uzanıp elimi kendi eliyle kapatarak beni şok ediyor. Avuç içi kuru ve sıcak ve kadar büyük ki sıcaklığıyla içime çekildiğimi hissediyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve mavi gözleri yüzüme kilitlenmiş halde eğildiğinde kalp atışlarım daha da hızlanıyor.

"Emma, beni ," diyor sessizce. "Emmeline'in bununla hiçbir ilgisi yok. Onunla sadece bir kez tanıştım ve herhangi bir bağ yok. Tahmin edebileceğin gibi senden hoşlanıyorum, hem de *çok* hoşlanıyorum ve yanılmıyorsam sen de bana karşı tamamen kayıtsız değilsin." Başparmağı bileğimdeki nabzın üzerinde geziniyor, nabız çılgınca atıyor ve sözlerini doğruluyor. O da bunu hissetmiş olmalı, çünkü gözleri kararıyor ve sesi derinleşiyor, alçak ve baştan çıkarıcı bir tonda mırıldanıyor: "Neden bu yemeğin tadını çıkarmıyoruz ve işlerin buradan nereye gideceğini görmüyoruz?"

Kalın kalın yutkunuyorum. Ne söyleyeceğimi, hatta düşüneceğimi bile bilmiyorum. Bir bu diğer kadının önceden belirlenmiş kriterlerine uymasına tuhaf bir şekilde inciniyor ama söyledikleri de mantıklı. Bir akşam yemeği onu kız arkadaşı yapmaz, *bana* da üzerinde herhangi bir hak vermez. Aksine, dürüstlüğü onun lehine bir nokta; Emmeline'le tanıştığı konusunda yalan söyleyebilirdi ve ben hiçbir şey yapmazdım.

daha akıllıca. Aynı zamanda sağlıklı düşünemediğimin, dokunuşunun beni içten içe ısıttığının ve beynimi lapaya çevirdiğinin farkındayım.

"Ben, um..." Elimi çekerek soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için mücadele ediyorum. "Bence risotto'nu yemelisin. Muhtemelen soğuyordur."

Bana alaycı bir şekilde bakıyor ve içimden bir ses beni nasıl etkilediğini çok iyi bildiğini . "Tabii ki risotto. Soğumasını istemeyiz," diyor ve tabağa uzanırken rahat bir nefes alıyorum.

Bir kaşık risotto alıp tabağıma uzanıyor.

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler." Tabağı onun ulaşamayacağı bir yere koyuyorum. "Hepsi senin." "Birazcık bile denemek istemiyor musun?"

"Gerçekten tokum, teşekkürler." Bu bir yalan; risottodaki etli görünümlü deniz ürünleri ağzımı ama hesabı ödeme zamanı geldiğinde suları bulandırmak istemiyorum. "Hepsi senin."

Bir anlık tereddütten sonra risottoyu tabağına koyuyor ve bariz bir keyifle mideye indiriyor. İlk ısırdıktan sonra "Deniz ürünleri hayranı değil misin?" soruyor, ben de omuz silkiyorum. Deniz ürünlerini severim ama bunu itiraf edersem Marcus'un yemeğini denemeyi reddetmem onun kafasını daha da karıştıracak.

"Bence değil," diyorum kaşlarını kaldırıp sessizce detaylandırmamı istediğinde. "Aslında tüm yiyeceklere açığım."

"Ah, bir omnivor. Bunu sevdim." O seksi yanak oluklarını göstererek sırtıyor ve ben yine manyetik çekimi hissediyorum. En yakışıklı erkeklerin genellikle ya pislik oldukları için ya da eşcinsel oldukları için sınırların dışında kalmaları haksızlık. Marcus kesinlikle ikincisi değil, ama birincisi konusunda jüri hâlâ kararını vermedi.

"Peki," diyorum, biraz mesafe koymak için sandalyemde arkama yaslanarak. "Kriterleriniz nedir? Gelecekteki eşinizin sahip olmasını istediğiniz tüm nitelikleri içeren bir listeniz var mı?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Herkes öyle değil mi? Gelecekteki eşinizin olmasını istediğiniz bir şey yok mu? Sahip olmasını istediğiniz bazı nitelikler?"

"Sanırım," diyorum bir süre düşündükten sonra. "Kesinlikle hayvanlara karşı nazik ve kibar olmasını isterdim... özellikle de kedilere. Kedileri sevmesini isterdim."

"Bu mı? Sadece iyi ve hayvansever biri mi?"

"Benim ilgi alanlarımdan bazılarını paylaşması da iyi olurdu. Ne kadar çok ortak noktamız olursa, uzun vadede işlerin yolunda gitme ihtimali o kadar artar."

Marcus meraklı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Zıt kutupların birbirini çektiğine inanmıyor musun?"

"Hayır, en azından sürdürülebilir bir şekilde değil," diyorum o daha fazla risottoya uzanırken. "Bence iki uyumsuz insan fiziksel olarak birbirini çekebilir, ancak kalıcı bir ilişkinin oluşması için daha güçlü bir temele ihtiyacınız var. Ortak değerler ve inançlar, hedefler ve ilgi alanları olmalı... Eğer bunlar yoksa, ilişki bir kibrit gibi olacaktır: kırılgan ve çabuk ."

Gülümsemesi kayboluyor, ifadesi alışılmadık derecede ciddileşiyor. "Haklısın. Daha fazla katılamazdım." Yemeğine tekrar dalmadan önce bir yudum su içiyor ve risottosunun büyük bir rekor bir sürede bitirmesini hayretle izliyorum.

Marcus'un tabağı neredeyse temizlendiğinde, "Kriterlerinizin ne olduğunu bana hiç söylemediniz," diyorum. "Boy, kilo, göz rengi... eğitim seviyesi mi?"

Çatalını bırakıyor, bakışları yüzüme kilitleniyor. "Eğitim benim için kesinlikle önemli. Zeka, yetiştirilme tarzı ve belli bir hırs da öyle. Elbette ondan etkilenmek istiyorum ama aynı zamanda sosyal etkinliklerde bana yardımcı olacak, mevcut ve potansiyel yatırımcılarımla rahatça etkileşime girebilecek ve bunu yapmaktan çekinmeyecek bir kadın arıyorum. Ve her önemlisi, başarılı bir kariyerin fedakarlık gerektirdiğini anlayacak eş istiyorum."

hayatta bir yerlere gelebilmek için çok çalışmak gerekir."

Ona hayranlıkla bakıyorum. Açık sözlülüğü hem ferahlatıcı hem de itici. Anlattığı şey bir aşk ilişkisinden çok bir iş ortağına benziyor. Nedense aklıma *House of Cards* dizisindeki eş geliyor - Netflix dizisindeki entrikacı politik güç çiftinin kadın yarısı olan havalı, zarif Claire. Marcus bir politikacı değil ama gereksinimleri benzer görünüyor. Ne tür katıldığını ama "sosyal etkinlikler" olarak bahsetmesi, Brooklyn'deki arka bahçe barbeküleri olmadıklarını ima ediyor.

"Peki kişiliği ve ilgi alanları?" Dehşetimi bir kenara iterek soruyorum. Marcus'un açıklamaları karşısında neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum; sanki birbirimizden tamamen farklı olduğumuzu bilmiyor değildim. Bana çıkma teklif ettiğinde, yemeğin tek seferlik bir ilişki olacağını biliyordum ve benim tam zıttım olan bir kadını istediğini öğrenmek beni üzmemeliydi. Artık gençlik yıllarımdaki kadar sosyal açıdan beceriksiz değilim, ancak arkadaşlarla sıradan bir toplantı beni yorabilecek kadar içe biriyim. Büyük ve resmi bir etkinlik düşüncesi bile kurdeşen dökmeme neden oluyor ve onun yatırımcılarıyla nasıl havadan sudan konuşmaya başlayacağımı bilemiyorum.

Yabancılarla kitaplar hakkında konuşabilirim ama hepsi bu kadar.

"Kişilik ve ilgi alanları?" Garson tabakları kaldırıp her birimizin önüne bir tatlı menüsü koyarken Marcus biraz düşünüyor gibi görünüyor. "Evet, tabii ki bunlar da önemli. Aklı başında ve makul biri olmasını isterim, asabi biri değil. Ayrıca dürüst. Dürüstlük ve sadakat benim için çok önemlidir."

"Ben de," diyorum başımı sallayarak. "Bence güven her ilişkinin anahtarıdır." Marcus gülümsüyor. "Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim."

"Peki ya ilgi alanları?" Ben soruyorum. "Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Pek bir şeyim yok ama sanırım bir şeyler biriktirmeyi seviyorum ve aynı zamanda fitness ile de ilgileniyorum. Kendimi fiziksel olarak zorlamaktan hoşlanıyorum, bu yüzden her yıl birkaç maraton ve triatlon ve fırsat buldukça karma dövüş sanatları eğitimi ."

"Oh, vay canına." Bu onun atletik yapısını açıklıyor ve onun hakkındaki genel izlenimimi doğruluyor. Marcus gerçekten de aşırı bir A tipi, çoğu insanın bir ömür boyu daha fazlasını bir haftada başaran türden bir adam. "Bu çok sert."

"Peki ya sen?" diye soruyor, ben tatlı menüsüne bakarken, gerçek bir ilgiden çok alışkanlıktan dolayı. "Herhangi bir hobin var mı?"

"Kitapları severim," diyorum utangaç bir ifadeyle, başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluşmak için. Keşke ona kayak ya da kaya tırmanışı gibi havalı ve sportif şeylerle ilgilendiğimi söyleyebilseydim ama yürümek benim egzersiz tercihim. Koştığım tek zaman trene yetişmek zorunda olduğum zamanlar. Bana devam ettiğinde "Kitapları düzenlemediğim zamanlarda genellikle onları okurum," detaylandırıyorum. "Ayrıca TV şovlarını ve filmleri de severim. Bilirsiniz, oldukça normal şeyler. Oh, ve kedileri. Kedilerimi seviyorum tabii ki."

"Belli ki" diyor, ağzının bir köşesi gülümseyerek kalkıyor. "Bu arada ben de kitapları severim. Aslında-"

"Tatlı ister misiniz?" diye soruyor garson masamıza yaklaşırken ve ben başımı sallıyorum. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Marcus garsona, "Bana da yok, teşekkürler" diyor.

"alalım," diyorum o uzaklaşmadan önce.

Garson başını sallayıp gözden kayboluyor ve ben dönüp Marcus'un kaşlarını çatarak beni izlediğini görüyorum. "Gitmek için acelen mi var?"

"Hayır, ama öyle olabileceğini düşündüm," diyorum dürüstçe. "Açıkçası, çok fazla ortak noktamız yok ve sen de meşgul bir , bu yüzden..." Marcus'un kaşları derinleşirken sesim kesiliyor.

"Emma, beni dinle," diye söze başlıyor ama sözünü bitiremeden garson geri dönüyor ve masanın ortasına küçük siyah bir klasör koyuyor. Pratik bir hareketle dosyayı kapıp açıyorum ve porsiyonumun gerçekten de beklediğim gibi olduğunu teyit etmek için hesabın üzerindeki satırları hızla gözden geçiriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Marcus cüzdanıma uzanıp yirmi sekiz dolar çıkarırken soruyor - pizza aperiatifimin fiyatı, artı vergi ve bahşiş.

Başımı kaldırdığımda mavi gözlerinin kısıldığını ve çenesinin sert bir çizgiye oturduğunu görüyorum.

"Ben her zaman kendim öderim," diye açıklıyorum parayı dosyaya koyarken. "Kendi yemeğimi kendim alabilecek durumdayken, flörtümün benim için ödeme yapmasını doğru bulmuyorum." Klasörü tekrar masanın ortasına taşımaya başlıyorum ama Marcus masanın diğer tarafına uzanıp elimi tutuyor.

"Emma..." Parmaklarımı nazıkçe kavırıyor ama eşit bir tonda "Seni yemeğe davet ettim ve ben ödeyeceğim" derken gözleri sertçe parlıyor. Hikayenin sonu."

Onun dokunuşuyla nefes alış verişim hızlanıyor ve gelen tek şey istikrarlı bir şekilde, "Geleneği anlıyorum ama kendimi rahat hissetmiyorum. Kendi kendim ödemeyi tercih ederim."

Çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Neden? Bir akşam yemeği bana borçlu olduğun anlamına gelmez. Pizzanı ben ödüyorum benimle yatmak zorunda değilsin."

Sözleri rüyamdaki görüntüleri canlandırırken kalçalarımın arasındaki ağrı geri . "Bunu biliyorum." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Avuç içi sıcak ve güçlü, elimi hiç çaba harcamadan yerinde sabit tutuyor ve sıcaklıktan yanıyormuşum gibi hissediyorum. "Bu sadece benim flört politikam, hepsi bu."

Bana bakıyor, gözleri benimkileri geçiyor ve restoranın geri kalanı tekrar kayboluyor. Sanki tamamen yalnızız, aramızdaki gerilim açıkta duran bir tel gibi tıngırdıyor. Yüzü benimkine bir adımdan daha az yaklaşıp kadar eğildiğinde kendimi yakalanmış, büyüsunü bozmak için tamamen güçsüz hissediyorum.

"Bu iş burada bitmeyecek kedicik," diyor usulca. "Bunu biliyorsun, değil mi? Akşam yemeğinin ödeyip ödememen önemli değil, çünkü sonunda yine aynı yere gideceğiz."

Külotumun ıslandığını hissedebiliyorum. "Hangi yer?"

"Benim yatağım." Gözleri daha koyu parlıyor. "Ya da senin yatağın, istersen bir otel yatağı. Hatta yatak olmasına bile yok. Seni masada, yerde ya da duvara yaslayarak da sikebilirim. Bana sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle, ben de bunu gerçekleştireyim."

Nefesim ciğerlerimde durdu. Daha önce hiç bu kadar açık bir şekilde teklif edilmemiştim, hele de bu şekilde. Çoğu erkek niyetini romantizm terimleriyle ifade etmeye çalışır ya da bu konuda konuşmaktan kaçınır. Kesinlikle, eski erkek arkadaşım bu sözler ağzından çıksaydı saçlarımdan daha fazla kızarırdı. Muhtemelen hakarete uğramalıyım ama gerçek bir öfke duyamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım. Özür dilemeyen kabalılığıyla ilgili bir şey bacaklarımdan arasındaki ıslak ısıyı yoğunlaştırıyor, içimi yumuşak ve sıvı hale getiriyor. Tam olarak teklif ettiği şeyi istiyorum: onu, içime sokmasını... yatakta, masada, yerde... Hatta duvara karşı bile, boylarımız arasındaki farktan dolayı bunu tam olarak hayal edemiyorum.

Benim için tamamen yanlış biri ama ben onu istiyorum. Onu hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

"Ben... Ben gitmeliyim." Elim tuttuğu yerden çekip kalkarken sesim boğuk çıkıyor, kaçmak için acele ederken neredeyse sandalyemi deviriyordum. Etrafımda dönerek, bir korkak gibi vestiyere doğru koşuyorum, onun zihnimde canlandığı sahneler bir film şeridi gibi gözümün önünden geçiyor.

İri bir el yanımdan uzanıp ceketimi benden önce kaptığında ceketimi neredeyse almıştım. Başımı kaldırıyorum, o soğuk mavi bakışla karşılaştığımda nabzım daha da hızlanıyor.

"Seni eve götüreyim," diyor Marcus sessizce ve ben ona bakıyorum, paltoyu omuzlarıma sararken,

sıcak parmakları köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken başka bir şey yapamıyorum. Bakışlarını tutmak için boynumu geriye atmaktan boynum ağrıyor ama o manyetik gözlerden başka yere bakamıyorum, bakamıyorum.

karanlık, hararetli vaatten ve benim çaresiz tepkimden başka bir şeye odaklanamıyorum.

"İstemediğin hiçbir şey için sana baskı yapmayacağım," diye söz veriyor usulca ve ben de ona inanıyorum. Kalbimi tekrar göğsüme bastırarak ceketimin düğmelerini iliklemesine ve beni arabaya götürmesine izin veriyorum.

Marcus

Emma evine doğru yaptığımız kısa yolculuk boyunca sessizdi, bakışları pencerenin dışındaki sokaklara odaklanmıştı ve tatlı küçük poposu arabanın genişliğinin izin verdiği ölçüde benden uzağa yerleştirilmişti. Ona dokunmanın, aramızdaki kavurucu kimyayı hatırlatmanın cazibesine koymak neredeyse imkânsız olsa da, onu kendi haline bırakıyorum. Ama karşı koyuyorum, çünkü hazır olmadığı bir şey için baskı yapmayacağıma söz verdim.

Ona bir barbar gibi yaklaşmam yeterince kötüydü, zor kazanılmış tüm sosyal nezaketlerim şehvet ve şaşkın öfkenin zehirli bir karışımı tarafından yok edildi.

Ona çıkma teklif ettim ve parasını kendisi ödedi. Kendi pizzasını kendi ödedi.

Şimdi bile bunu yaptığına ya da benim ona izin verdiğime inanamıyorum. Sadece beni hazırlıksız yakaladı, hesabı çok hızlı ve çok az tereddütle aldı. Normalde bir kadın hesabı bölüşmeyi ya da kendi payını teklif ettiğinde, bu daha çok bir nezaket jesti, modern zamanlara ve kadın özgürlüğü hareketine bir selam olarak yapılır. Bu, bir kadının bir erkeğin kendisi için ödeme yapmasına *gerçekten* ihtiyacı olmadığını gösterme yoludur, ancak elbette, yarım kalpli teklifini kabul etmez ve yine de ödeme yaparsa gizlice oldukça memnun olur.

En azından ben öğrenciyken ve beş kuruş yokken durum böyleydi. Gerçek para kazanmaya başladığımda, gönülsüz teklifler azaldı ve ilk on milyonumu kazandığımda, flörtlerimin bu oyunu oynamasının nasıl bir şey olduğunu unuttum. Kadınlar artık hem erkek olduğum hem de çok zengin olduğum ödeme yapacağımı varsayıyor ve ben de bunu umursamıyorum. Olması gerektiği gibi: eğer bir kadınla birlikteysem, ona ben bakarım.

Ama Emma ile değil. O böyle bir varsayımda bulunmadı ya da bu ona bir oyun gibi gelmedi. Ödemeyi teklif etmedi; ben hesaba parasını yatırarak ödemeyi yaptı. Bu konuda da son derece ciddiydi. Bu bir şaka değildi; her ne sebeple olursa olsun, bu onun için önemliydi.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve kendimi onun narin profilinden başka bir yere bakmaya ikna etmeye çalışıyorum. Hâlâ pencereden dışarı bakıyor, küçük elleri kucağında sımsıkı kenetlenmiş, bukleleri çilli yüzünün etrafında dağınık ve düzensiz. Onu anlamıyorum ve ona verdiğim tepkiyi de anlamıyorum. Uzanıp onu kucağıma almak, kucağıma yatırmak istiyorum, böylece biçimli kıcının yumuşak kıvrımını kasıklarımında hissedebileceğim. Parmaklarımı o vahşi saç yelesine dolamak ve başını geriye doğru eğmek istiyorum, böylece boğazının soluk beyaz etini öpebilir, o yarı saydam görünen derinin altında zonklayan nabzın tadına bakabilirim.

Ufak tefek, gür kıvrımlı kadınların ne kadar seksi olabileceğini daha önce nasıl fark etmedim? Orada, vestiyerde o şaşkın gri gözleriyle bana baktığında, eğilip onu yakalamamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Onu kaldırmak ve lezzetli küçük bir ödül gibi taşımak. Başka hiçbir kadın bende böyle bir dürtü uyandırmamıştı, hele ki zarif ve zarif güzelliğiyle Emmeline hiç.

Bir nefes daha çekiyorum ve sonunda bakışlarımı Emma'dan uzaklaştırmayı başarıyorum. İki kadını karşılaştırmak anlamsız, çünkü onlardan istediğim şey çok farklı. Emma bir heves, bir

Emmeline ise her zaman istediğim, küçüklüğümde beri uğruna çalıştığım şeydi.

Annem gibi bir kadına asla aşık olmayacağıma dair kendime söz verdiğimden beri.

Emma onun gibi değil, en azından kısa tanışıklığımızdan anladığım kadarıyla. Annem düşüncesiz ve bencil biriydi ve bu özelliklerin arkadaşımında çok az izini görüyorum. Emma alkolik de değil. Akşam yemeğinde içmesi gereken tek şey suydı, ben de bunu içtenlikle onayladım. Ölçülü sosyal içkiye karşı değilim, ancak birkaç kadehten fazla şarap içen bir kadın gördüğümde, votka ve kusmukla dolu çocukluğuma rahatsız edici bir şekilde geri döndüğümü inkar edemem.

Bugüne kadar votkaya dayanamadım, lüks çeşitlerine bile.

Telefonum cebimde titriyor ve onu çıkarıp ekrana bakıyorum.

Sikeyim.

Gelen kutum Baş Yatırım Sorumlum Jarrod Lee'den gelen acil mesajlarla dolup taşıyor. Akşam yemeği sırasında telefonumu kontrol etmeyi unutmuş olmalıyım çünkü arka arkaya beş e-posta var. Yüksek riskli belediye tahvillerine yatırım yapma fırsatı kucağımıza düşmüş ve faiz oranları hakkındaki görüşlerimizi göz önünde bulundurarak tetiği çekip çekmememiz gerektiğini bilmesi gerekiyor. Tahvil şartnamesini hızlıca gözden geçirdim ve 700 milyon dolarlık yatırımı bir cevap gönderdim.

Analistlerimiz, belediyenin bir sonraki Fed toplantısından önce başarılı bir sermaye artırımını yapmasını bekliyor, bu da yatırımımızın tahvil piyasası faiz artırımına girmeden önce iki kat değer kazanması anlamına geliyor.

Araba Emma'nın dairesinin önündeki kaldırıma yanaştığında e-postaları bitiriyorum. Arabadan inip onun tarafındaki kapıyı açıyorum ve inmesine yardım ediyorum. Arabadan inerken eli hafifçe benimkine dokunuyor ve parmaklarımı o küçük avucun etrafına kapatmaktan kendimi alamıyorum, sonra bir saniye tutuyorum.

Şaşkın bakışları tekrar benimkilere yöneliyor ve elini çekerken içinden bir titreme geçtiğini hissediyorum. "Marcus..." Sesi kesinlikle kararsız. "Gerçekten ihtiyacım var-"

"Elbette." Onu kapıya kadar geçirirken gülümsüyorum, ama içimde yeni uyanan mağara adamı hayal kırıklığı içinde uluyor. "Gitmen gerekiyor. Anlıyorum."

Başını sallıyor, kapının önünde durduğumuzda çantasını . Anahtarlarını çıkarıp yukarı bakıyor, sevimli bir şekilde kızarmış. "Var. Kedilerimin beslenmesi gerekiyor ve yarın işe gitmek için erken kalkmam gerekiyor."

."

"Emma." Yine aldatıcı bir sakinlikle gülümseyerek saçmalamasını durduruyorum. "Başka bir şey söyleme. Sana baskı yapmayacağıma söz verdim ve yapmayacağım."

Kızarması şiddetlenir. "Oh. Şey, teşekkür . Harika vakit geçirdim."

"Ben de. Yarın gece ne yapıyorsun?"

Bana göz kırpmıyor. "Yarın mı?"

"Cuma," diyorum yardımsever bir şekilde. "Bilirsin, hafta sonundan önceki gün?" "Oh, ben-" Duruyor ve dudağını ısırtıyor. "Yarın beni görmek ister misin?"

"İstiyorum." Ve ertesi gün, ve ondan sonraki gün, şok olduğumu fark ettim. Bu yemek Emma ve onun etkisi hakkındaki merakımı gidermek için çok kısaydı. Onu becermek istiyorum, evet, ama aynı zamanda ilgimi de çekiyor.

Onu neyin harekete geçirdiğini ve bunun benim için neden önemli olduğunu anlamak istiyorum. "Sanırım..." Tereddüt ediyor, sonra da ağzından kaçırıyor: "Sanırım sorun olmaz."

"Mükemmel." Vahşi memnuniyetimi gizlemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Özel bir yemek tercihin var mı?"

"Yemek konusunda seçici değilim ama bütçe tercihim var," diyor ve ben iç çekiyorum, bu savaşı yeniden fark ediyorum.

Ama Şimdi bunun zamanı değil, o yüzden başımı sallayıp "Bunu aklımda tutacağımdan emin olabilirsin" diyorum. Seni yedide alayım mı?"

"Tamam." Bana gülümsüyor. "Yedi olsun. Tekrar teşekkürler."

Yanağına bir öpücük konduramadan arkasını döndü, kapıyı açtı ve öfkeli bir miyavlama korusu eŐlięinde içeride kayboldu.

Emma

"Cidden Carelli Capital Management'tan Marcus Carelli ile ikinci bir randevun olduğunu mu söylüyorsun?" Kendall'ın gözleri telefon ekranından fırlayacakmış gibi bakıyor.

"Evet, neden? Onu tanıyor musun?" Telefonu hafifçe eğiyorum ve kitapçının hâlâ boş olduğundan emin olmak için etrafıma bakıyorum. Patronum uzun bir öğle yemeği yiyor ve bu boş zamanı ertelediğim kısa hikâyeyi düzenlemek için kullanmak akıllıca olurdu ama bunun yerine Kendall'ı randevum hakkında görüntülü aramaktan kendimi alamadım.

"Marcus Carelli'yi tanıyor muyum?" Sesi yükselir. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Dünyadan bu kadar mı habersizsin?"

"Um..."

"Boş ." Telefon kamerasına eğilirken yüzü büyüyor. "Şimdiye kadar bilmem gerekirdi. Eğer bir kitapta yoksa ya da kuyruğu yoksa, senin için yok demektir."

İç çekiyorum. Arkadaşım tam bir drama kraliçesi. "Söyle artık. Marcus hakkında ne biliyorsun? Çünkü bu gece onunla tekrar görüşeceğim ve-"

"Onu Google'da aramaya zahmet edemedin mi?"

"Fırsat bulamadım. Eve oldukça geç geldim, hemen kedileri beslemem ve ardından bazı müşterilere cevap vermem gerekiyordu. Bugün de bir sürü sabah teslimatının olduğu ekstra erken bir vardiyaydı, bu yüzden daha yeni nefes alabiliyorum." Ayrıca dün gece biraz kaliteli zaman geçirdim, randevunun gerginliğini atmam gerekiyordu ama Kendall'ın bunu bilmesine gerek yok. Sanırım o zamanı internette Marcus'u takip ederek geçirebilirdim ama açıkçası aklıma gelmedi.

Bulabileceğim ilginç bir şeyi olan biriyle hiç çıkmadım.

Kendall gözlerini deviriyor ve bunu yaparken kameranın onu yakaladığından emin oluyor. "Evet, tamam, her neyse. Dinleyin, Bayan Oblivious." Mükemmel şekilli burnu ekrana hakim olana kadar eğiliyor. "*Wall Street Journal*'a göz atan ya da CNBC'yi açan herkes -yani siz ve kedileriniz dışında New York'taki herkes- Marcus Carelli'yi bilir. Kendisi Wall Street'in en büyük hamlecilerinden biridir. Fonu milyarlarca dolar yönetiyor ve yaptığı sunumlar bir hisse senedini batırabilir ya da çıkarabilir. Birkaç yıl önce, önde gelen bir hedge fon yöneticisinin hisselerin sıfıra ineceğine dair bahse ve sıfıra inen bozuk lastik şirketiyle olayı hatırlamıyor musunuz? Tüm haberlerde yer aldı ve hatta Netflix'te bu konuda bir belgesel bile yapıldı."

"Belki de." Kaşlarımı çatıyorum çünkü bu bana bir şeyler çağrıştırıyor. "Bu Marcus'un fonu muydu?"

"Evet. Şu büyük yatırım konferanslarından birinde şirkete karşı davayı ortaya koydu ve hisse senedi o gün yüzde altmış düştü. CEO tüm haberlerde feryat , ancak düzenleyiciler bir şey yapmayı reddetti ve birkaç ay sonra şirket iflas başvurusunda bulundu."

"Vay be." Hikayeyi şimdi hatırlıyorum. Tüm manşetlerdeydi, öyle ki ben bile gözden kaçıraramıştım. Eski ve son derece saygın bir endüstri lideri olan lastik şirketi, hedge fonu kodamanı tarafından üretim hatalarından fabrikalarındaki köle işçiliği koşullarına kadar her şeyle suçlanmış ve bunun sonucunda ortaya çıkan tanıtım şirketin hisselerini düşürerek çöküşünü hızlandırmıştı.

Ve o kodaman Marcus'tu.

Bana "kedicik" diyen ve açıkça beni becermek istediğini söyleyen adam.

Bu gece randevuya adam.

İkinci kez.

"- Forbes'un milyarderler listesinin her yerindeydi," diye devam ediyor Kendall ve ben onu kısa süreliğine duymazdan geldiğimi fark ederek göz kırpyorum.

"Milyarderler mi?" Sesim boğuk çıkıyor ama elimde değil. Marcus'un olduğunu biliyordum elbette -her şeyi paradan bahsediyordu- ama sıradan bir varlık yöneticisi ile birkaç PowerPoint slaytıyla devasa bir halka açık şirketi alaşağı edebilen bir hedge fon devi arasında büyük bir fark var.

Marcus sadece büyük ligde değil, Olimpiyatlarda da.

"Evet, birkaç yıl üst üste listeye girdi," diyor Kendall. "Bilmediğine inanamıyorum.

Seni güzel bir yere götürmüş olmalı. Götürdü, değil mi?" Gözleri kısıldı.

"Evet, çok güzel." Sesim hâlâ kurbağa yutmuşum gibi çıkıyor ama de konuşabildiğim için gurur duyuyorum. "Bensonhurst'ta küçük bir İtalyan ve-"

"Brooklyn'de mi?" Kendall'ın kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ciddi misin sen?"

"Evet, neden olmasın?" Sesim savunmacı çıkıyor ama değil. Kendall söz konusu ilçeler olduğunda tam bir züppe. Brooklyn'in bazı bölgelerinin Manhattan'ın bazı bölgelerinden daha havalı ve daha pahalı olmasını boş verin; o hâlâ buranın taşra olduğunu düşünüyor.

İç çeker ve başını sallar. "Umutsuz vakasın. Lütfen bana onu evinizin yanındaki pizza çöplüğüne sürüklemeye çalışmadığınızı söyleyin."

Yüzümün kızardığını

hissedebiliyorum. "Sen mi

yaptın? Aman Tanrım, Emma!"

"Bilmiyordum, tamam mı?" Kendimi alışılmadık bir şekilde utanmış hissederek tersliyorum.

"Açıkçası, bilseydim onu oraya davet etmezdim. Ama oraya gitmedik - onun önerdiği bir yere gittik - yani her şey yolunda."

Burnunun kenarını çimdikliyor. "En azından ödemesine izin verdiğini

söyle bana." Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

"Emma!"

"Ne?" Çenem gerildi. "Otlakçılık hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Bu beleşçilik değil - bir erkeğin bir kadını dışarı davet ettiğinde ödeme yapması gelenektir - ve muhtemelen cüzdanınızı açmanız için geçen sürede sizin aylık maaşınızdan daha fazlasını kazanmıştır."

Kafamda hızlı bir hesaplama yapıyorum. Çok uzakta değil.

"Ne kadar kazandığı umurumda değil," diyorum. "Benim için önemli olan değil."

Kendall'ın ifadesi yumuşar. "Biliyorum, Ems. Ama bir erkeğin akşam yemeğini ödemesine izin vermekle aynı şey değil-"

"Biliyorum. Ben aptal değilim. Sadece yapamam-" Durup bir nefes alıyorum, sonra . "Bak, gitmeliyim. Patronum birazdan öğle yemeğinden dönecek."

"Tamam, ama bu gece nasıl geçtiğini bana anlatmalısın, tamam mı? Eve döner dönmez beni arayacağına söz ver."

"Geç kalmadığım sürece yapacağım."

Gözleri büyür. "Planlıyor musun-"

"Hayır! Yani, bilmiyorum. Yani-oh, . kısa zamanda seni arayacağım." Ve Kendall

bana üçüncü dereceden hakaret *telefonu* kapattım.

Marcus

Cuma öğleden sonra ilerledikçe, kendimi portföy yöneticilerimle haftalık fon performans değerlendirmesi sırasında dakikaları sayacak kadar saate bakarken buluyorum. Saat neredeyse 17:00. Bu da iki saat sonra Emma'yı tekrar göreğim anlamına geliyor.

"-ve bence bu gelecek ayki Alfa Bölgesi sunumunuz için harika bir sunum olacak," diyor telekom müdürüm ve dikkatimi tekrar toplantıya çekiyor. "İsterseniz analistime araştırmasını size e-posta ile göndermesini söyleyebilirim."

Hangi hisseden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, aşık olduğu çocuğun hayalini kuran bir okul çocuğu gibi dalmışım, ama bunu herkesin önünde itiraf etmemin imkanı yok. "Evet, bana e-posta ile ," diyorum soğukkanlılıkla. "Hafta sonu bir göz atarım."

Alpha Zone, Wall Street'teki en etkili oyuncuların oluşturduğu bir birliktir ve Aralık konferansı bu birliğin temelini oluşturur. Orada her birimiz en iyi fikrimizi sunarız - ister bir döviz oyunu, ister bir özel sermaye yatırımı ya da belirli bir hisse senedini uzun pozisyonda tutmak gibi sıkıcı bir şey olsun - ve en iyi performans gösteren yatırım bir sonraki yılın etkinliğinde bir ödülle ödüllendirilir. kendisi büyük bir şey değil - Bora Bora'ya bir gezi ya da benzeri şey - ama kişinin itibarının artması paha biçilemez.

Telekomünikasyon Başbakanının önerisi iyi bir şey olsa iyi olur.

Baş Yatırım Sorumlum Jarrod bana tuhaf bir bakış atıyor - yüzde 110'dan az olmama alışkın değil - ve toplantının geri kalanında kendimi konsantre olmaya , fonun ana pozisyonlarını her zaman yaptığım gibi derinlemesine inceliyorum. Sağlık hizmetleri ekibi dün aleyhlerine büyük bir işlem yapmış olsa , fonun geneli bu hafta yüzde yarım daha yükseldi ve yönetilen varlıklarda yaklaşık doksan üç milyara ulaştık.

Bu galibiyet serisi ederse, kısa sürede yüz milyarı aşacağız.

Normalde bu düşünce beni büyük bir beklentiyle doldururdu ama şu anda beklediğim tek şey iki saat sonra Emma'yı . Bu randevunun nasıl gelişeceğini şimdiden hayal edebiliyorum: Kapısının zilini çalacağım ve kedilerinden kaçarken sevimli bir şekilde kızarmış olarak dışarı fırlayacak. Elini kendi elimle kavrayacağım, dikkatlice kontrol edilmiş bir öpücük için onu kendime çekeceğim -ilk öpücüğümüz- ve sonra arabama adım atacağız. Orada, Wilson bizi East Village'daki sevdiğim Yunan restoranına götürürken öpüşeceğiz - onun isteğine göre makul fiyatlı bir restoran.

Restorana gittiğimizde yemek ikimizin de aklındaki son şey olacak ve yemek biter bitmez onu Tribeca'daki çatı katıma götüreceğim ve anlamsızca becereceğim.

Hafta sonunu yatakta geçireceğiz ve Pazartesi günü onu sistemimden çıkarmış olacağım. Bu sağlıksız istekten sonsuza dek kurtulacağım.

Emma

Suyu duş perdesini banyo zemininin kar yağmış gibi olduğunu görüyorum. Bazı kağıt parçaları o kadar küçük ki, ben dışarı çıkarken havada ve avazım çıktığı kadar "Puffs!" diye bağıyorum.

Lanet olası kedi. Onu ve kardeşlerini üst üste ikinci akşam yalnız bırakmak üzere olduğumu hissetmiş olmalı ki ben duştayken tüm tuvalet kağıdı rulosunu parçaladı.

Küfrederek bir ayağımın üzerinde zıplıyor, diğer ayağımdaki yapışkan nemli tuvalet kağıdı parçalarını havluyla temizlemeye çalışıyorum. Bunu yapmak sonsuza kadar sürüyor, banyoyu bahsetmiyorum bile, ve ben çılgınca rimelimi sürerken kapı çalıyor.

Lanet olsun. Hala iç çamaşırlarımla duruyorum.

"Bir saniye!" Dolaptan kıyafetlerimi almak için odanın diğer ucuna koşarken bağıyorum. Bay Puffs üst raftan bana tıslıyor ve Cottonball ağlamaklı bir miyavlama sesi çıkarıyor, Cuma geceleri adetimiz olduğu üzere televizyonun önünde ona sarılmam için patisiyle bacağıma vuruyor.

"Üzgünüm, bu gece olmaz dostum. Bir randevum var." Bay Puffs en üst raftan omuzlarıma atladığında özür dileyerek başını kaşımak için eğildim.

"Ahh!" Ürkek bir çığlıkla öne atıldım, neredeyse altı fit yükseklikten bana çarpan on beş kiloluk bir kedi tarafından dengem . Kraliçe Elizabeth yataktan atlayıp yanıma koşuyor, ben dört ayak üzerine düşerken endişeyle miyavlıyor ve aynı anda kapı zili tekrar çalıyor, ardından derinden gelen bir ses adımı söylüyor.

Marcus arıyor ve sesi endişeli geliyor.

Bay Puffs hala omuzlarımda, bir şekilde pençelerini derime batırmadan dengede duruyor ve ben ayağa kalkarken "Geliyorum!" diye bağıarak onu üstümden atıyorum.

Cottonball'a takılıp panikle ağlayarak uçmam dışında.

Karnımın üzerine düştüm, çarpmanın etkisiyle nefesim . Hırıltılı bir şekilde sırtüstü düşünüyorum ve Marcus' "Emma, iyi misin?" diye bağırın kalın sesini duyuyorum, tam sırada kapıma bir şey çarpıyor ve menteşeleri takırdıyor.

anasını. Az önce onu mı çalıştı?

Bir sert çarpma daha ve kapının menteşeleri gıcırıyor, neredeyse yerinden çıkacak.

İyi olduğumu haykırmak istiyorum ama yeterince hava toplayamıyorum. Tek yapabildiğim acınası bir hırıltıyla iyi olduğumu söylemek ve üç kedi de yüksek sesle miyavladığı için ne dediğimi ben bile duyamıyorum.

Karnımın üzerine yuvarlanarak dört ayak üzerine kalkıyorum, böylece sürünerek yanına gidip onu durdurabiliyorum, bir sonraki tekme ya da vücut çarpması da her neyse kapıyı menteşelerinden tamamen söküyor.

Bir aksiyon filmindeki SWAT baskını gibi uçarak içeri giriyor ve arkasında takım elbiseli ve yine pahalı görünen düğmesiz bir ceket giymiş Marcus duruyor. Mavi gözleri belirgin bir endişeyle bana dikiliyor ve Kraliçe Elizabeth ile Cottonball yatağın altına girerken o koşarak yanıma çömeliyor. Yanımda sadece Bay Puffs kalıyor, sırtını kamburlaştırıp davetsiz misafire tısladıktan sonra yatağın altına saklanmak için oradan uzaklaşıyor.

"İyi misin? Ne oldu?" Marcus ayağa kalkmaya çalışırken beni sabitlemek için kollarımdan tutuyor. Sol dizim yüksek sesle şikâyet etse de onun yardımıyla başarıyorum - dizimi çarpmış olmalıyım.

yerde.

"Ben . İyiyim," diye , çünkü o yaralarımı aramak üstümü aramaya başlıyor. İri elleri çıplak tenimde sıcaktan kavruluyor ve bir utanç dalgasıyla, üzerime bir şey giymeye fırsat bulamadığımı fark ediyorum.

Mavi dantelli sütyenim ve külotumdan başka bir şey giymeden önünde duruyorum - ki bu benim en güzel takımım, ama yine de.

"Ne oldu?" diye tekrar soruyor, ben geri yanaklarım alev alev yanıyor, kollarımı karnıma - ki karnım istediğimden biraz daha yumuşak. Hiç şüphesiz kaya gibi sert karın kaslarına sahip fitness tavşanlarına alışkın ve-

Dur bir dakika. *Kapımı kırdığında* neden karın kaslarımın olmadığını düşünüyorum?

"Ayağım takıldı, tamam mı? Ayağım takıldı." Sesim hâlâ soluk soluğa, ama bunun ne düşüşten, ne kadarının bana bakışından emin değilim - giderek başka bir şeye dönüşen bir endişeyle.

Daha sıcak ve çok daha tehlikeli bir şey.

"Yani yaralanmadın mı?" diye daha boğuk bir ses tonuyla açıklıyor ve ben başımı sallıyorum, gözlerindeki sıcaklık arttıkça yüzüm yanıyor. Sadece yüzüm değil, bana doğru bir adım attığında tüm vücudum yanıyor gibi hissediyorum, güçlü elleri yanlarında esniyor.

Karın kaslarımın olmayışı onu rahatsız etmiş gibi görünmüyor - en azından bakışlarındaki karanlık açlığa bakılırsa.

"Kapı..." Sesim ince ve yüksek çıkıyor. "Sen... kapıyı kırdın."

"Kapı mı?" Bana doğru bir adım daha atarken neden bahsettiğimi anlamış gibi görünmüyor, bakışları sütyenime düşüyor - sütyenim, sanki onları bir kurban gibi sunuyormuşçasına kabarık göğüslerimi yukarı itiyor.

Bana doğru uzandığında yutkunuyorum, büyük bir eli çenemin etrafında şefkatle kıvrılırken diğeri çıplak omzuma konuyor ve hafifçe sıkıyor. Dokunuşu içimi yakıyor, nabzımı hızlandırıyor ve omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti gönderiyor. O kadar uzun boylu ki bakışlarını yakalamak için boynumu eğmem gerekiyor ve daha önce hiç bu kadar küçük ve savunmasız hissetmediğimi fark ediyorum... ya da bu kadar arzuladığımı.

"Emma." Parmakları saçlarımın arasına girip kafatasımı şehvetli bir şekilde kavrarken sesi alçak ve kalın. "Kedicik, seni öpebilir miyim?" Konuşurken başını eğiyor ve son kelimeyi dudaklarıma mırıldanıyor, sıcak, hafif tatlı nefesi kendi sığ nefes verişlerime karışıyor.

Cevap vermeye fırsatım olmuyor çünkü ellerim geniş omuzlarını kavıyor ve dudaklarım dudaklarına yapışırken gözlerim kapanıyor. Kararımın hiçbir mantığı yok, hiçbir nedeni yok. için tamamen yanlış kişileriz ve devam edersek incineceğim ama hayatımda ilk kez aldığım risk umurumda değil.

Beni tüketen alevli ihtiyacın içinde korkuya yer .

Öpüşmeyi derinleştirerek beni kolunun üzerine yatırıyor ve başım geriye düşerken göğüslerim göğsünün sert düzlemine yaslanıyor, sadece avucunun beşiğiyle destekleniyor. Dudakları sıcak ve yumuşak, dili duyumsal bir beceriyle ağzımı keşfediyor ve dudakları benimkinden ayrılıp çenemin üzerinden geçerek kulak mememi ısırdığında boğazımdan küçük bir inilti kaçıyor; nefesinin sıcaklığı kolumdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor. Teninin taze sonbahar esintisiyle karışmış çam gibi temiz, odunsu kokusunu alabiliyorum ve vücudum geriliyor, gerginlik doğru yayılıyor. O kadar tahrik oldum ki orgazmın eşiğine geldim ve ellerim ceketinin yakalarını çekiştiriyor, üzerimden çıkarabilmek için çaresizce

-

Tıslayan bir miyavlama beni ürkütüyor ve şehvetli çıkarıyor. Gözlerimi açarak Marcus'un göğsünü itiyorum ve o da beni bırakıyor, ancak bakışları ağırlaşmış ve normalde eşit tonda olan teni

tahrik edici bir kızarıklık var.

Nefes nefese, Bay Puffs bacaklarımın etrafında dolanırken birbirimize bakıyoruz, dönüşümlü olarak Marcus'a tıslıyor ve bana miyavlıyor.

"Kediniz," diyor Marcus kısık sesle. "değil mi?"

Ona boş boş bakıyorum, sonra kırık kapıyı hatırlıyorum. Kedilerimin kaçmaya çalışmak gibi alışkanlıkları yok ama yine de kapısız bir girişin cazibesine hiç kapılmadılar. "Kaçmamalı," diyorum ama ne olur ne olmaz diye eğilip Bay Puffs'ı kucağıma alıyorum ve göğsüme yaslıyorum.

Şeytani yaratık mırlamaya başlıyor ve ben de onu okşuyorum, büyük, tüylü vücudunun sağladığı kalkan için minnettarım. Hâlâ üzerimde kıyafetlerim yok ve açık kapıdan içeri giren buzKasım havasıyla birlikte daire hızla soğuyor.

Ayrıca, Marcus'un önünde yarı çıplak olma var.

"Ee," diyorum beceriksizce, kucağımda Bay Puffs ile dolabıma doğru ilerlerken. "Kapı hakkında-"

"Tamir ettireceğim, merak etme." Ben yoluma devam ederken bakışları beni gizlenemez bir açıklıkla izliyor.

Sonra Bay Puffs'ı yere bırakıp ben de giyineyim. "Zaten son demlerini yaşıyor gibi görünüyordu."

"Arkanı döner misin lütfen?" Başka tarafa bakma belirtisi göstermediğinde kot pantolonumu önümde tutarak ağzımdan geçiriyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum - zaten çoğumu gördü - ama dar kotumu çekmek için gereken manevraları yaparken popomun sallanmasını izlemesini istemiyorum.

Benim hoşuma gitmeyecek kadar çok popo sallanıyor.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra görünüşe göre daha iyi düşünüp arkasını dönüyor. "Devam et," diyor kalın bir sesle. "Ben bakmayacağım."

Hızlıca kot pantolonun içine , ardından en güzel ikinci bluzumu giyiyorum - en güzeli dün dışarıda giydiğim. Kıyafetimi kazak şalım ve yeni botlarımla ve aynaya baktığımda kıyafetimin dünküyle aynı olduğunu, tek bluz olduğunu fark ediyorum. Daha da kötüsü, son zamanlarda sarf ettiğim efordan dolayı rimelim bulaşmış, sol gözümün altında rakun benzeri bir leke bırakmış ve saçlarım vahşi bir kediyle güreşmişim gibi görünüyor - ki Bay Puffs'ın cüssesine bakılırsa, bu gerçekten çok da uzak değil.

Bir milyarder etkilemek için çok fazla.

Marcus "Artık arkamı dönebilir miyim?" diye sorduğunda içimden küfürler mırıldanıyor ve rimel lekesini silmeye çalışıyordum.

Hay aksi. Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum, aynaya bir kez daha bakıyorum ve asık suratla, "Devam et," diyorum.

Aynada gördüğüm dağınıklığı düzeltmek için birkaç dakikaya değil, saate ihtiyacım var - her iki şekilde de önemli değil. Artık o kadar yıpranmadığıma ve beynim şehvetle bulanıklaşmadığına göre, aklıma bariz bir gerçek geliyor.

Kapı kırık olduğu için dairemden ve kedilerimden ayrılamıyorum. Bu geceki randevu gerçekleşmeyecek.

Marcus

Arkamı dönüp Emma'ya baktığımda ereksiyonum hala pantolonumda bir delik açmakla tehdit ediyor - ki büyük hayal kırıklığıma rağmen artık tamamen giyinik. Yine de neredeyse fark etmiyor. Dantelli iç çamaşırdan başka hiçbir şey giymemiş görüntüsü beynime kalıcı olarak kazındı ve ileriye dönük her ıslak rüyamda ve fantezimde rol alacak.

"Seksi" onun kıvrımlı küçük vücudunu tanımlamaya başlamıyor bile. Her yumuşak, kadınsı santimi yeni keşfettiğim tercihlerim göz önünde bulundurularak tasarlanmış gibi görünüyor. Kremi teni birkaç yerde çekici çillerle noktalanmış ve poposu şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi: dolgun ve kalp şeklinde, sonsuz derecede sıkılabilir. Ya da en azından öyle olduğunu hayal ediyorum - ağzını yutarken bir şekilde ellerimi ondan uzak tutmayı başardım.

Ve tabii ki, tatlı göğüsleri, göbeğindeki şehvetli çukur ve kırmızı boyalı ayak tırnaklarıyla küçük, mükemmel şekilli ayakları var.

Lanet olsun, küçük ayak parmakları bile beni ediyor.

"Peki, kapı hakkında," diye tekrar başladı, ben sessiz kalıp ona aç gözlerle baktığımda. "Tamirci çağırmalı mıyım yoksa...?" Soruyu geçiriyor.

"Yapacağım," diyorum boğuk bir sesle ve kendimi onun cazibesinden uzak durmaya zorlayarak telefonumu çıkarıyorum.

Kâhyam Geoffrey ilk zil sesinde telefonu açıyor ve ona durumu bildiriyorum. "Bir saat içinde burada birine ihtiyacım var," diyorum ve o da bunun yapılacağına söz veriyor.

Telefonu kapatıyorum ve Emma'nın ağzı açık bana baktığını görüyorum, büyük kedi tekrar kucağında. "Cuma akşamı biri mi gelecek?" diye soruyor kuşkuyla. ", hemen mi?" "Tabii ki. Gece boyunca kapısız."

Bana çok mantıklı geliyor, ama bana alnımda bir boynuz filizlenmiş gibi bakıyor - ve kedisi de öyle. "Cuma gecesi," diye mırıldanıyor pofuduk yaratığı okşayarak. "Evet, tamam, tabii."

"İşleri bitene kadar burada kalacağız," diyorum paltomu silkerek. giren soğuk hava akımına rağmen, dairenin içi onu giyemeyeceğim kadar sıcak. Paltomu gördüğüm tek sandalyenin arkasına atarak, "Tamir etmeleri biraz zaman alacak, o yüzden gidip yemek yesek iyi olur. Buralarda paket servis ya da dışarıdan yemek tercihiniz var mı?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Akşam yemeğini burada mı yemek istiyorsun?" "Tabii ki." Kaşlarımı çattım. "Aç değilsen tabii?"

"Hayır, açım," diye beni temin ediyor, kediyi göğsünde daha yükseğe kaldırarak. "Olanları düşününce, bilirsin işte, yeniden planlarınız falan diye düşündüm."

. Onu sokağa açılan kırık bir kapısı olan Brooklyn'deki bir dairede yalnız bırakmamın imkanı yok. Kabul ediyorum, ikinci randevumuz için hayal ettiğim şey bu değildi, ama bu gelişmeyi biraz olsun umursamıyorum - tüm o düşme sesleri ve çığlıklarıyla neredeyse bana kalp krizi geçirecek olsa da.

Ciddi bir şekilde yaralandığını düşünmüştüm ve yaşadığım ürpertici korku, tanışıklığımızın uzunluğuyla tamamen orantısızdı.

Bunun nedenini ya da neden onun sıkışık ortamından kaçmak için herhangi bir istek duymadığımı analiz etmek istemiyorum.

bodrum stüdyosu. Bana ortaokuldayken annemle birlikte yaşadığımız daireyi hatırlatıyor ve nefret etmiştim, dolayısıyla mantiken bundan da nefret etmem gerekirdi. Ama burada tamamen farklı bir hava var. Emma'nın stüdyosundaki tek pencere bizimkiyle aynı tavana yakın küçük yarık olsa da ve duvarlarındaki boya da yer yer soyulmuş olsa da, alkol ve çaresizlik kokusu eksik.

Dairesi yıkık dökük ve küçük ama rahat. Bir yuva, sadece yatacak bir yer değil.

Tabii hiç kedi olmasaydı daha da iyi . Yatağın altından kafalarını uzatan iki beyaz tüylü yaratık daha görebiliyorum, büyük yeşil gözleri bana bakıyor. Emma düştüğünde duyduğum miyavlamalara bakılırsa, onların -ya da kucağındaki kocaman kedinin- bir şekilde sorumlu olduklarına dair güçlü bir şüphem var.

"Yeniden planlamıyoruz," diyorum Emma'ya kararlılıkla. "Ben buradayım, sen de buradasın ve şu da" -küçük masasını gösteriyorum- "masa olarak işe yarayacak. İhtiyacımız olan tek yemek ve bana ne istediğini söylersen, teslim edebilirim ya da şoföründen bize isteyebilirim."

O cevap veremeden büyük kedi miyavlıyor, kabarık kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanırken Emma'nın göğsündeki tüneğinden bana tehditkâr bir bakış atıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum. Biz öpüşürken o tıslama-miyavlama şeyini bilerek, beni engellemek için yaptığını biliyorum.

Eğer bu olmasaydı, Emma ve ben onun dar yatağına gidebilirdik ve şimdi onun tatlı, yemyeşil vücudunun derinliklerinde taşaklarım olurdu.

"Özür dilerim," diyor ve için yaratığı okşuyor. "O sadece..."

"Sahiplenici, biliyorum." Beni böyle sevseydi ben de öyle olurum. Aslında, onun küçük elinin kedinin beyaz tüyleri üzerinde gezinmesini izlemek bile beni kışkandırıyor.

Bana dokunmasını, yumuşak ellerini vücudumda gezdirmesini istiyorum.

Kedi mırlamaya başladığında Emma, "Evet, yemek konusunda," diyor. "Gerçekten esnek biriyim. Köşede harika sandviçler yapan bir şarküteri var ve birkaç blok ötede de sevdiğim bir dönerci var. İkisi de teslimat yapmıyor ama-"

"Wilson ; sorun değil. Peki sandviç mi döner mi?"

Tereddüt etti, sonra dedi ki, "Hadi döner yapalım. Yerin adı Gyro World."

Tamam, güzel. Birlikte yemek yiyeceğiz.

Memnuniyetimi gizleyerek telefonumu çıkardım ve Wilson'a talimatları mesaj attım. Hemen yolda olduğunu söylüyor ve ben de telefonumu bir kenara bırakıyorum ama Emma'nın bana garip bir ifadeyle baktığını görüyorum.

"Ne?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Başını sallıyor ve sonra ağzından geçiriyor: "Senin için her şey bu kadar kolay mı? Her zaman sadece parmaklarını ve her şey olur mu?"

"Yani, her zaman döner alabilir miyim? Evet, genellikle. Bu kötü bir şey mi?"

Kediyi yere bırakıyor. "Hayır, tabii ki değil. Sadece... alışık olduğum bir şey değil, hepsi bu."

Yatağa oturmak için yürüdü ve iki kedi altından çıkıp onun kucağına sarıldı. Az önce yere bıraktığı büyük kedi, iyi bir yemek olup olmayacağını tartışıyormuş gibi bir an için bana kötü kötü bakıyor, sonra kabarık kuyruğunu havaya kaldırarak yataktaki diğerlerinin yanına doğru ilerliyor.

Küçümsemesini görmezden gelmeye karar verdim. Ne de olsa o bir kedi.

Paltomu astığım sandalyeye oturup Emma'yı inceliyor, onda bu kadar çekici bulduğum şeyin ne anlamaya çalışıyorum. Görünüşü, elbette - sikimi şahane küçük vücudunun derinliklerine sokmak için sabırsızlanıyorum - ama görünüşü çekiciliğin sadece parçası.

Ayrıca onda sıcak ve şefkatli bir şey var, tam olarak anlayamadığım bir şekilde beni çeken bir şey.

" ne?" Kediler onun hayatının büyük bir parçası olduğu için en azından onları tanımaya çalışabileceğimi soruyorum. "Bunun Bay Puffs olduğunu söylemiştin, değil mi?" Çok daha küçük rakibini itip kakarak sol bacağına bir yer edinen huysuz deve başımı sallıyorum.

Gülümsüyor, gözleri parlıyor ve gamzeleri tüm gücüyle ortaya çıkıyor. "Evet, bu doğru. Bu"-orta boy bir kedinin fırtına gibi mırıldandığı sağ bacağına bakıyor-"Cottonball. Ve bu da"-şimdi patisini nazikçe yalayan, grubun en küçüğü olan kenara itilmiş kediyi işaret ediyor-"Kraliçe Elizabeth."

"Onları nasıl aldın?" diye sordum. "Ve neden üç tane? Dairen... çok büyük değil." Bana küçük bir kadına ancak yetecek kadar yer var.

Yüzünü buruşturuyor. "Biliyorum. Bu stüdyoya tıkılıp kalmalarından nefret ediyorum. Burada büyüdükleri için alışkınlar ama yine de iyi değil. Umarım bir gün daha büyük bir daire alabilirim ama şimdilik tek onları elimden geldiğince eğlendirmek." Omzunun üzerinden yatağının diğer duvara bakıyor ve garip, boş bir kitaplık sandığım şeyin aslında tavana kadar uzanan kedi labirenti olduğunu fark ediyorum - burası kadar kısıtlı bir yerde çılgınca bir lüks.

Kendini evcil hayvanlarına adanmıştır.

"Yani onları küçüklüklerinden beri mi besliyorsun?" Soruyorum ve o da başını sallıyor, yüz ifadesi nedense kararıyor.

"Onları bulduğumda daha iki haftalıklardı." "Onları bulduğunda mı?"

"Hayatıma tesadüfen girdiler; bu evi aldığımda evcil hayvan beslemeyi planlamamıştım" diyor. "Arkadaşım Janie ve ben Woodbury Common'a gidiyorduk - bilirsiniz, şehir dışındaki büyük alışveriş merkezi

-Yolda bir benzin istasyonunda durduk. Tuvaleti kullanmak için arka gittim ve çöp kutusundan gelen belli belirsiz miyavlama sesleri duydum. İçine baktığımda, orada bir kutu yavru kedi - o kadar küçüklerdi ki gözleri zar zor açıktı." Narin çenesi gerildi ve güzel yüzüne sert bir ifade geldi. "Pisliğin biri onları çöpmüş gibi dışarı atmış."

Pislik, gerçekten. Kendimi bir hayvansever olarak görmüyorum ama ellerim, bu boktan şeyi yapanı kanlı bir posa haline getirene kadar dövme dürtüsüyle kaşınıyor. "Yani onları içeri mi aldın?" Öfkemi sesimden uzak tutmak için elimden geleni yaparak soruyorum ve o yine başını sallıyor.

"Tabii ki. Başka ne yapabilirdim ki? Janie'nin alerjisi var ve benzin istasyonundaki hiç kimse onlara sahip çıkmadı. Onları bir barınağa düşündüm - götürdüğüm veteriner safkan Persian olduklarını ve çabucak sahiplendirileceklerini söyledi - ama o zamana kadar bana başlamışlardı ve onlara daha fazla travma yaşatmak istemedim. Annelerinden düzgün bir şekilde sütten kesilmedikleri için hayatlarının ilk iki yılı boyunca gördükleri her şeyi emmeye çalıştılar. Ancak son zamanlarda sakinleştiler." Onlara şefkatli bir gülümsemeyle bakıyor, tüylü yaratıklardan birinin kulağının arkasını kaşıyıp diğer ikisini severken tüm hiddeti kayboluyor.

Üçü de yüksek sesle mırıldanıyor ve ben yine *bana* değil de *onlara* dokunduğu için bir kıskançlık savaşıyorum. Hay sikeyim.

Bir psikiyatriste danışmam gerekebilir. Bu sağlıklı olamaz.

Ona başka bir soru sormak üzereyken kapının çalındığını duyuyorum ve baharatlı, tuzlu bir koku daireyi dolduruyor.

Yemeğimiz Wilson'dan.

Çantaları ondan almak için yanına ve ona teşekkür ederken Emma yaklaşıyor.

"Al bakalım," diyor parlak bir sesle ve Wilson'ın eline yirmilik gibi görünen bir şey sıkıştırıyor. "Bu benim payımı karşılar."

Ve şoförümün yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek yataktaki kedilerinin yanına döndü.

Emma

Marcus bana daha önce hiç döner yiyen bir kadın görmemiş gibi bakıyor ve belki de . Eminim çıktığı tüm süper model tipler lahana suyu ve brokoliyle besleniyordur. Öte , porsiyonumu beri bana böyle bakıyor, belki de bununla bir ilgisi vardır.

Ona yirmiliği verdiğimde şoförü kesinlikle şok olmuş görünüyordu.

Tabii ki, yatağında yemek yiyen bir kadını, dönerinden et parçaları çalmaktan çekinmeyen kedilerle çevrili görmeye alışık olmaması da mümkün. Onları tabağımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama nafile.

Bunlardan üç tane var ve jiroskopun çok fazla erişim noktası var.

"Buraya oturmak istemediğine emin misin?" diye tekrar soruyor masamdaki koltuğundan ve ben başımı sallıyorum, ağzım sözlü olarak cevap veremeyecek kadar dolu. Masa her zaman yemek yediğim yer ve mutfak tezgahı dışında evimdeki masaya benzer tek yüzey. Eğer orada, sahip olduğum tek sandalyede oturursam, ayakta durmak ya da yatağımda yemek zorunda kalacak ve ikinci durumda kediler yemeğine saldıracaktı - iyi bir durum değil.

Onu dairemdeki sıkışıklığa maruz bıraktığım için şimdiden kendimi kötü hissediyorum. Yutkunduktan sonra açıklıyorum: "Sana bayılırlar." "Döneri çok severler."

"Kim istemez ki? Bunlar harika" diyor ve elindeki sulu pideden büyük bir ısırık daha alıyor.

Biraz neşelendim. "Öyle değil mi?" Bu tür bir yemeği kendisine yakıştıramayacağından endişeleniyordum -sipariş verdiğimiz duvar dibi mekan, sokak arabasından sadece bir adım ötede- ama gerçekten eğleniyor gibi görünüyor. Genel olarak, dairemde bir milyarderin rahat edeceğini düşündüğümünden çok daha rahat görünüyor - her ne kadar büyük, geniş omuzlu gövdesi küçük IKEA sandalyeme tıktırılmış oldukça gülünç görünse de.

"Evet, iyi seçim," diyor dönerini yerken ve ben de ona kocaman bir gülümseme veriyorum. Belki de bu randevu tam bir felaket değildir.

Yemeğini rekor sürede bitirdi. Kalkıp tabağını mutfağa götürüyor ve sonra lavabonun açıldığını duyuyorum.

Gerçekten yıkıyor mu?

Bu fenomene hayret edemeden -eski erkek arkadaşım bulaşık deterjanı diye bir şeyin varlığından haberdar değildi- girişte bir daha çalınıyor.

Tamirciler geldi.

Onlardan iki tane var. Biri pembe yanakları ve neredeyse beyaz sakalıyla Noel Baba'nın küçük kardeşine benziyor, diğeri ise benim yaşlarımda yakışıklı bir Latin. Yüzünde bulaşıcı bir sırıtma var ve ben de kalkıp yarısı yenmiş dönerimi masanın üzerine koyarken gülümsüyorum.

"Merhaba," diyorum, onları selamlamak için yanlarına gidiyorum. "Ben Emma. Bu kadar çabuk geldiğiniz için çok teşekkürler."

Elimi uzatıyorum, genç adam hevesle tutuyor ve kuvvetlice sıkıyor. "Juan," dedi, sırtışı genişleyerek. "oldum, Emma."

"Ben de Rodney," diyor Noel Baba kardeş, ardından elimi sıkarak. "Tamir etmemiz gereken kapı bu mu?" Yerdeki kapıya bakıyor, sonra çerçeveyi inceliyor, çerçevenin yakınında büyük çatlaklar

olduğunu fark ediyorum.

Menteşelerin bağlı olduğu yer.

Tanrım, Marcus ne kadar güçlü ki bu kadar hasar verebildi?

"İşte ," diyorum, bu tamir faturasının banka hesabıma vereceği zararı hayal ederken yüzümü çalışarak. "Bunun ne kadara mal olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Oh, um..." Juan şaşkınlıkla Rodney'e bakar.

"Hiçbir şey," diyor Marcus mutfaktan çıkarken. Sesi sert ve tavizsiz, tıpkı bana baktığında yüzünde beliren ifade gibi. "Kıran ben olduğum için sana kesinlikle hiçbir maliyeti olmayacak."

"Ama bunu *beni* kurtarmak için yaptın - *çünkü* başımın belada olduğunu düşündün," diye itiraz ediyorum ama Marcus dinlemiyor.

Rodney'e delici bir bakış atarak, "Faturayı bana göndereceksin," diye emrediyor ve adam hızla başını sallıyor.

"Evet, elbette, Bay Carelli."

Ugh. Daha fazla mücadele etmek istiyorum, ancak şu anda ayıracak yüz dolarım bile yok ve faturalarının bundan daha yüksek olacağından şüpheleniyorum. Ödemeyi ısrar edip sonra da uzatma için yalvarmak zorunda kalırsam çok utanç verici olur. Ayrıca, Marcus haklı: bizi bu karmaşaya sokan onun kurtarıcı kompleksi idi.

Yine de, onu tamircilerle konuşurken bırakıp yemeğime dönerken göğsüm tatsız bir şekilde sıkışıyor. Marcus'un kırdığı kapının parasını ödemesine izin vermenin beni annem gibi yapmayacağını biliyorum -mantiken, bunu biliyorum- ama ondan faydalanıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Sanki onu kullanıyormuşum gibi, her zaman sevgililerini ve onu önemseyen herkesi kullandığı gibi.

Anılardan masaya oturuyorum ve Bay Puffs'ı dönerimden geriye kalanlardan uzaklaştırıyorum - ki bu pek fazla bir şey değil. Ben yokken kediler etin çoğunu çalmışlar. İç çekerek kalanını hızlıca mideye indiriyorum ve kirli tabağı lavabonun gerçekten temiz mutfağa taşıyorum.

Marcus sadece tabağını yıkamakla kalmadı, aynı zamanda kuruladı ve kaldırdı.

Aynısını benimkine de yapıyorum ve sonra bir fincan isterse diye biraz kahve koyuyorum. En azından ona bir tatlı borcum olduğunu düşünerek kalan son bir bardak tuzlu karamelli dondurmamı ve iki kâseyi de çıkardım.

Tam girişteki çekiç sesleri başlarken mutfağa girer.

"Dondurma?" Bir kaseye cömert bir porsiyon koymayı teklif ediyorum ve o başını sallıyor. "Bana yok, teşekkürler."

"mi?"

Omuz silkiyor. "Ben pek tatlı yemem."

Tabii ki bilmiyor. Dondurma benim gibi sıradan serseriler içindir, Marcus gibi "fitness "ı hobileri arasında sayan süper başarılılar için değil. Yağlı döneri şaşırdım; muhtemelen diğer her şeyde olduğu gibi diyetinde de disiplinlidir.

"Kahveye ne dersin?" Ben soruyorum, o da kabul ediyor. Tabii ki , şeker ya da süt yok.

Her birimize birer fincan dolduruyorum, sonra kahve ve dondurma kasemi odaya geri . Kediler önce ortalıkta görünmüyor, ama sonra yatağın altından kabarık beyaz bir kuyruğun ucunun çıktığını fark ediyorum.

Şu anda hem çekiçleme hem de delme işlemlerini içeren gürültüden saklanıyor olmalılar.

Kahvemi komodinin üzerine koyup dondurmamı yemek için yatağa oturuyorum ve Marcus'un masadaki yerine oturmak yerine bana katılması beni şaşırtıyor. Yanımda oturuyor, bir adımdan daha az bir mesafede ve ikimiz de tamamen giyinik olmamıza rağmen, onun büyük vücudunun yakınlığını çıplakmışız gibi keskin bir şekilde hissediyorum. Aklıma az önce paylaştığımız öpücük geliyor ve sıcak bir kızarıklık tenimi kaplıyor.

Kalp atışlarım sanki koşmaya başlamışım gibi hızlanıyor.

Oh Tanrım. O öpücük.

Kızaran, kekeleyen bir karmaşaya dönüşmemek için bunu düşünmemeye çalışıyordum ama artık bundan kaçınamıyorum. Marcus'u öpmek hayatımın en ateşli deneyimi olmalıydı, yaşadığım ya da hayalini kurduğum tüm sekslerden daha iyiydi. Her şey çok yanılttı ama inanılmaz derecede de doğrudu. hiç bırakmak istemiyormuş gibi , dudaklarının hissi ve tadı... Sırtım ve başım dışında hiçbir yerime dokunmadı ama ben yanmanın eşiğindeydim, o kadar tahrik olmuştum ki iç çamaşırdaki nemi hâlâ hissedebiliyorum.

Yatağa , onun ağırlığının eski yatağıma baskı yapması, yumuşak yüzeyde bir çukur oluşturması ve ona doğru eğilmek yerine dik oturmamı zorlaştırması yardımcı olmuyor. Bu tıpkı büyük bir gök cisminin uzay-zamanda bir girinti yaratarak daha küçük bir cismin yörüngesinden kaçmasını engelleyen yerçekimi illüstrasyonları gibi.

Bu benim için Marcus.

Onun çekiminden kurtulamıyorum, kurtulmak de emin değilim.

Gözlerimiz buluşuyor ve delme sesi yoğunlaşarak herhangi bir konuşma girişimini imkânsız hale getiriyor. Yine de ikimiz de başka tarafa bakmıyoruz. Kapıyı tamir eden adamlar yüzünden hiç mahremiyetimiz yok ama iş ötede de yapılıyor olabilir. Tek fark ettiğim o, onun yakınlığı ve bakışlarındaki artan sıcaklık.

Kaşığımı kaseye daldırıp biraz dondurma çıkarırken elim kararsız. Dondurmayı ağzıma götürüp dudaklarımı kremi, tuzlu ve tatlı serinliğin etrafına kapatıyorum ve Marcus'un gözleri kararırken, sert yüz hatları gerilirken, bana doğru uzanıp kahve fincanını benimkinin yanına koyuyor. Bana olan arzusunu hissedebiliyorum, tehlikeli ve güçlü çekiciliğini hissedebiliyorum ve nefesim hızlanıyor, meme uçlarım sütyenimin sınırları içinde çakıllanıyor.

"Emma..." Sesi alçak ve boğuk, gürültünün içinden bir şekilde duyulabiliyor. "Sanırım... Her şeye rağmen dondurma istiyorum."

Boğazım kurudu. "Gidip sana biraz getirmemi ister misin?"

Bakışlarımı tutarak yavaşça başını sallıyor. "Seninkinden biraz ver."

Aman Tanrım. Gözlerindeki o bakışla sadece dondurmadan bahsetmesine imkân yok. Yine de kaseyi ona uzatmak için hamle yapıyorum ama dizime kocaman bir el koyarak beni durduruyor. "Bana ver," diye emrediyor boğuk bir sesle.

Şimdi tüm vücudum gibi hissediyorum, avucunun dayandığı yerden bacağıma doğru elektrik karıncalanıyor. Delme sesleri kesiliyor, yerini daha fazla çekiç sesi alıyor, ama inşaat gürültüsü kulaklarımdaki nabzımın uğultusuyla kıyaslanamaz bile.

Onu besle.

Doğru, tamam.

Bir kaşık dolusu dondurmayı alıp ağzına götürürken elim titriyor. Onun sert, erkeksi, öpüşmede çok yetenekli ağzına.

Dudakları kaşığın etrafını sararak tüm dondurmayı temizliyor ve parmaklarımdan kaşığı kasıla kasıla kavradığı yerden yarım santimden daha az bir , sapın üzerinde kalan kremi damlacığı yalamak için dili dışarı nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Lezzetli," diye mırıldanıyor, bakışları beni yakıyor ve nefes almam gerektiğini geç de olsa hatırlıyorum.

Sesli bir şekilde hava emerek kaşığı geri çekiyorum, neredeyse dondurma kasesini deviriyordum.

"Dikkatli ol..." Elini benimkinin üzerine koyuyor, kaseyi avucumda sabitliyor ve gözlerindeki karanlık eğlence parıltısı beni nasıl etkilediğini tam olarak bildiğini ve

Her parçasından zevk .

Pislik.

Ona kızmak istiyorum ama yeterince öfkelenemiyorum. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Hiç. İç çamaşırım ve seksim zihnimde oynayan erotik kelimenin anlamıyla zonkluyor. Becerikli ağzının meme ucumun üzerine kapandığını, sonra o sıcak, esnek dudaklar klitorisimin etrafına kapanmadan önce karnımdan aşağıya yakıcı öpücükler bıraktığını hayal edebiliyorum ve-

"Affedersiniz, Bay Carelli? İşimiz bitti."

Rodney'nin sesi yüzüme bir kova buzlu su gibi geliyor.

İşçilerin burada olduğunu tamamen

Mahcup şekilde ayağa fırlıyorum, önümdeki kâseyi sanki yanaklarımı kaplayan kızarıklığı gizleyebilecekmiş gibi tutuyorum. Ne düşünüyordum ki ben? Birkaç dakika daha geçseydi, Marcus ve ben yatay pozisyonda olacaktık, dondurma ve seyircilerimiz unutulmuş olacaktı.

Juan'ın düşünceleri de benimkilerle aynı doğrultuda olmalı çünkü Rodney'nin yanında dururken sırtıyor.

Marcus etkilenmiş görünmüyor. Yeniden takılan kapıya doğru yürüyüp çalışmayı inceliyor, sonra da sertçe başını sallıyor. "İyi iş, teşekkürler."

"Evet, teşekkür ," diye , adamlar aletlerini toplayıp bana doğru dostça bir el sallayarak ayrılırken utancımla savaşıyorum.

Kapı arkalarından kapandığında rahatlıyorum - ta ki Marcus ve benim artık dairemde yalnız olduğumuzu fark edene kadar.

Kapanan ve kilitlenen bir kapısı olan bir daire.

Marcus

Kapıyı kilitleyip yatağın yanında duran ve kocaman gri gözleriyle beni izleyen Emma' döndüğümde kalbim karanlık bir beklentiyle çarpıyor, dondurma hâlâ iki eliyle tuttuğu kâsede eriyor.

İşte bu kadar.

Sonunda, o benim.

Çok fazla varsayımda bulunduğumun farkındayım ama çekim iki yönlü. Onu öptüğümde verdiği tepkiyi hissedebiliyordum, elimi dizine koyduğumda nabzın hızlı görebiliyordum.

Beni istiyor.

Buna benim kadar onun da ihtiyacı .

Bakışlarını tutarak odayı geçiyorum ve önünde duruyorum. Aletim acı verici bir şekilde sertleşti, ancak kaseyi titreyen ellerinden alıp kahve fincanlarımızın yanındaki komodinin üzerine koyarken hareketlerimi dikkatlice kısıtladım. Sonra küçük ellerini kavrayıp kendime doğru çekiyorum.

Bana bakıyor, gözleri kocaman, nefes alış verişi hızlı ve sığ.

Çok güzel.

O kadar güzel ki.

Hafif çilli teni o kadar narin ki neredeyse yarı saydam, uyarılmanın verdiği kızarıklık yanaklarını ılık şeftali rengi bir parıltıyla boyuyor. Gül goncası dudakları ayrılmış, küçük beyaz dişleri ortaya çıkmış ve bukleleri güzel, yumuşak yuvarlak yüzünün etrafında ateşten spiraller gibi.

Onunla ilgili her şey yumuşak ve güzel, az önce yediğim bir kaşık dondurma kadar lezzetli. Bir elimi beline koyuyorum, diğer avucumu yüzünün yan tarafına doğru kıvrıyorum ve başımı eğiyorum,

onu öpmek üzereyken, bir başka yüksek sesli miyavlama sessizliği böldü.

Oh, Tanrı aşkına... Gözlerimi yana çevirip yatağın altından çıkan ve tüylü üzerinde oturan, kesik yeşil gözleriyle bana bakarken gür kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallayan büyük kediye ters ters bakıyorum.

Dikkatimi tekrar Emma'ya çeviriyorum, horoz engelleyici canavarı görmezden gelmeye kararlıyım, ama o zaten rahatsız görünüyor, tutuşumdan dışarı adım atıyor.

Bu olmaz.

Bu hiç işe yaramaz.

Geri önce ellerini yakalıyorum. "Benim evime gel." Bu bir emir, istek değil, ama elimde değil. Bir kadını hiç bu kadar istememiştim, kendimi hiç kadar kontrolsüz hissetmemiştim. İçimde onu almamı, onu benim yapmak için ne gerekiyorsa yapmamı talep eden şiddetli bir açlık varken nazik ve baştan çıkarıcı olmak imkânsız.

Daha ilkel zamanlarda olsaydık, çoktan omzuma atmış ve mağarama götürmüş olurdum.

Gri gözleri şokla yuvarlaklaştı. "Senin evine mi?"

"Evet." Bakışlarını tutuyorum, içimde kıvrılan karanlık şehveti gizleme zahmetine girmiyorum.

"Benim yerime. Şimdi."

Bunu yapmanın daha iyi bir yolu var, biliyorum. Onu bir şeyler içmeye götürebilirim; sonra ikimiz de kafayı bulduğumuzda, ona çatı katımdaki nadir kitap koleksiyonunu göstermeyi teklif edebilirim. İkimiz de

Oraya gittiğimizde gerçekte ne olacağını biliyorduk ama bunu tartışmamıza gerek yoktu. Sadece birkaç kitap görmeye gidiyormuş gibi davranabilirdi ve her şey güzel, medeni ve tam anlamıyla romantik olurdu.

Ama şu anda medeni olma yetisine sahip . Tüm sosyal zarafetlerim beni yine terk etmiş görünüyor, uygarlık cilası kayboluyor. Nedeni ne olursa olsun, Emma'yla bu oyunları oynayamıyorum, diğer kadınlarla olduğum gibi yumuşak ve kibar olamıyorum.

Onunlayken saf içgüdülerle hareket ediyorum ve bu içgüdüler onu *hemen* yatağıma almamı gerektiriyor.

Küçük dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve ben bu cazibe neredeyse inleyeceğim. "Ne hakkında-" Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Peki ya Emmeline?"

Hay sikeyim. "Peki ya o?" Homurdanıyorum, onu daha yakına çekiyorum. "Sana hiçbir bağlılık olmadığını söylemiştim." Ve olmayacak da - Emma'yı sistemimden çıkarana kadar olmayacak.

Ben aldatan bir adam değilim.

"Ama de... onunla çıkmak istiyorsun, değil mi?" Alt bedeni benimkine ve ereksiyonum yumuşak karnına baskı yaparken sesi nefes nefese. "Yani belki onunla evlenebilirsin?"

"Bu büyük bir belki," diye mırıldanıyorum ve bir saniye daha dayanamayarak yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum ve onu öpmek için başımı eğiyorum.

Dudakları ilk tattığım andaki kadar yumuşak, yumuşak, peluş ve o kadar tatlı ki tüm kan beynimi terk edip doğrudan sikime akıyor. Uzaktan bir miyavlama sesi daha duyuyorum, ama artık ne kedi ne de Emmeline ve hayat boyu sürececek hırslarım umurumda. Tüm duyularım Emma ile dolu... dilinin benimkine karşı ıslak, sıcak kayması ve nefesindeki hafif karamel kokusu, yumuşak kıvrımlarının bana karşı hissettiği ve onu yatağına doğru manevra yaparken ellerinin yanlarımı nasıl tuttuğu ile.

Benim evime gitmeyi siktir et. Burası işimi görür.

Bacaklarının arkası yatağa değiyor ve aniden kaskatı kesiliyor. Bileklerimi kavrayarak öpücüğümünden uzaklaşıyor. "Bekle!"

Kıpırdamadan durmak için irademin her zerresini kullanarak olduğum yerde donup kalıyorum, o da geri çekiliyor, yataktan ve benden olabildiğince uzaklaşana kadar durmuyor.

"Dinle Marcus," diyor titrek bir sesle, titreyen eliyle yüzündeki bukleleri iterek. "Ben... Bu..." Nefesini içine çekiyor. "Birbirimizden etkilendiğimiz çok açık ama bu iş yürümeyecek."

Ben şaşkınlıkla ona bakarken o kedisini yerden aldı ve sessizce, "Lütfen git. Gitmeni istiyorum."

Emma

"Ne yaptın?" Elinde yarısı yenmiş kruvasanıyla bana bakarken Kendall'ın sesi bir oktav yükseliyor.

"Ona gitmesini söyledim," diye tekrarlıyorum, cehennemden gelen baş ağrım kötüleşirken şakaklarımı ovuyorum.

Dün gece Marcus gittikten sonra zar zor - bu hafta ikinci uykusuz gecem - ve bu sabah atı uyandıracak kadar kafein almış olmama rağmen, kafatasım bir mengenede sıkıştırılıyormuş gibi hissediyor. Bu yüzden kahvaltı için Kendall'ın dairesine gitmemeliydim ama kedilerim dışında birine ihtiyacım vardı.

"Tamam, geri ." Kendall elindeki kruvasanı peçetesinin üzerine bırakıyor ve bar taburesini çevirerek yüzümü tamamen bana dönüyor. "Bunu tekrar gözden geçirelim. Kedine düştükten sonra seni kurtarmak için kapını kırdı ve sen neredeyse çıplakken öpüştünüz. Sonra tamir ederken seninle döner yedi. Ondan sonra *tekrar* öpüştünüz ve seni evine davet etti. *Ve sen de ona bu işin yürümeyeceğini ve gitmesi gerektiğini mi söyledin?*"

"Teknik olarak, beni evine davet ettikten *sonra* öptü ama evet, olayın özü bu."

"Emma! Ne oluyor be?"

Göz kırpıyorum. "Ne? Hâlâ Emmeline'le çıkmayı planlıyor ve bana dikkatli olmamı söyleyen sendin. 'Erkekler köpektir,' hatırladın mı?"

"Seni aptal! Bu, onun bir milyarder olduğunu öğrenmeden *önceydi*." "Kendall-"

"Hayır, beni ." Tezgâha yaslanıyor, dirseği neredeyse kruvasanı eziyor. "Bu Wall Street'teki sıradan bir pislik değil, *Marcus Carelli*. Ve kapını kıracak ve küçük, boktan stüdyonda paket döner yiyecek kadar ilgileniyor."

"Doğru ya. Çünkü pantolonumun içine girmek istiyor." Sanki arkasındaki baskı azalacakmış gibi kaş çıkıntısına masaj yapıyorum. Buraya kesinlikle gelmemeliydim, bunu şimdi anlıyorum. Bu öğleden sonra biraz kestirmiş , Kendall ve onun flört konusundaki çılgın görüşleriyle başa çıkmak için daha donanımlı olurdum. Tıpkı

-
"Ne olmuş yani?" Kendall fırlıyor ve ellerini kalçalarına dayayarak bana dik dik bakıyor. "*Onun* pantolonunun içine girmek istiyorsun, değil mi?"

"Şey, evet, ama-"

"Aması yok! O zengin, seksi, seni istiyor ve sen de onu istiyorsun. *Ve*"- burnu neredeyse benimkine değene kadar eğiliyor-"Emmeline konusunda sana karşı tamamen açıktı. Henüz evlenmediler, hatta çıkmıyorlar bile, o yüzden bir gün onunla *çıkabileceği* kimin umurunda?"

Ugh. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve keşke evde kedilerimle olsaydım diyorum. Elimde alt kattaki sokak arabasından aldığım kruvasan ve kahveyle Kendall'ın dairesine geldiğimde ne bilmiyorum ama Marcus'la yatmadığım için azar ışıtmek listede yoktu.

Bütün geceyi kararımı sorgulayarak geçirmem ve Marcus'a gitmesini söylediğimde yüzündeki ifadeyi her hatırladığımda kendimi bok gibi hissetmem yeterince kötüydü. Bir an için neredeyse incinmiş gibi görünmüştü ama sonra bakışları sertleşmiş, yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü. Tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti ve ben de peşinden koşmak yerine olduğum yerde kalmayı tercih .

Ona geri dönüp başladığımız işi bitirmesi için yalvarmak yerine.

"Emma, beni dinle," diye devam ediyor Kendall ve bar taburesine geri tırmanırken isteksizce gözlerimi açıyorum. "Marcus senden açıkça hoşlanıyor. Onun eş olarak aradığı özelliklere uymuyorsan ne olmuş yani? Bu onunla eğlenemeyeceğin anlamına gelmez. Tanrı aşkına, o adamla ilgili seks rüyaları görüyorsun. Bir düşünsene: *Marcus Carelli*. Onun kolunda olsaydın sana ne tür kapılar açılırdı biliyor musun? Seni götürebileceği yerler, tanışabileceğin insanlar?" Ona boş boş baktığımda gözlerini deviriyor ve sert bir şekilde, "Hep istediğin şu yayıncılık sektöründeki iş mi? Sana bir iş ayarlayabilir. Onun fonu muhtemelen istediğin yayınevini bozuk parayla *satın alabilir*."

İrkildim. "Kendall-"

Bir elini kaldırdı. "Biliyorum, . Kendi ayaklarının üzerinde durmaya kararlısın ve bu takdire şayan. Ama tahmin et ne oldu, Ems? Ayaklarının altındaki zemin yeşil bir çimenlik ya da bataklık ve biz hangisini seçeceğimizi bilemeyiz - çok şanslı değilsek ve kader bize karşıya geçmek bir yol vermediyse. Ve sen, sevgilim, az önce Golden Gate Köprüsü'nün eşdeğerini aldın. Marcus Carelli seni hayal en yeşil çayırlara götürebilir; tek yapman gereken evet demek."

* * *

Metroyla eve dönerken Kendall'ın sözlerini unutmak için elimden geleni yapıyorum ama ağızımdaki acı tat geçmiyor. Ona çocukluğumu birden fazla kez anlattım ama hâlâ anlamıyor, gerçekten anlamıyor. Ona göre Marcus'un milyarder olması bir artı, bana göre ise büyük bir eksi. Onun parası ve bağlantıları isteyeceğim son şey ve sadece bu gerçek bile başlayabileceğimiz herhangi bir ilişkiyi mahvederdi.

Benimle bir ilişki istediğinden bile değil. Bunun en fazla bir ya da iki gecelik bir anlaşma olacağından eminim. Her ne kadar bu fikri düşünmüş olsam da, iş o geldiğinde -sonunda Emmeline'le evlenebileceğini inkar etmediğinde- vücudum bana ne kadar yalvarsa da bunu yapamazdım.

Bana hissettirdiklerinden dolayı çok bunalmıştım ve kaçınılmaz olarak hayatımdan çıkıp gittiğinde bunun nasıl bir şey çok korkuyordum.

Bu yüzden daha fazla derine inmeden dün bunu gerçekleştirmem en iyisi oldu. Gerçekten öyle. Onu reddettikten sonra uyuyamayacak kadar boktan hissettiysem ne olmuş yani? Bu benim için çok fazlaydı - o benim için çok fazlaydı - ve insanın sınırlarını bilmesi iyidir.

Ya da en azından Marcus dışarı çıkıp tamir edilmiş kapıyı arkasından andan itibaren kendime bunu söylüyordum. Onun varlığı olmadan stüdyom bir anda daha soğuk, daha boş... bir şekilde daha az canlı hissettirdi.

Hayır, bu doğru değil. Oraya gitmeyi reddediyorum. Aramızdaki çekim ne kadar volkanik olursa olsun, başka türlü tamamen uyumsuzuz. Kendall ya da başkası ne düşünürse düşünsün, ben doğru seçimi yaptım.

Tek yapmam gereken kendimi buna inandırmak.

Marcus

Cuma akşamının geri kalanını kendimi olanların en iyisi olduğuna, Emma'nın daha fazla ilerlemeden bu çılgınlığın fişini çekmesine sevindiğime ikna çalışarak geçiriyorum. Kabul ediyorum, onu becermek ve onu gördüğüm andan itibaren beni ele geçiren gerginliği hafifletmek güzel olurdu, ama sonuçta bu hiçbir yere gidemezdi.

İhtiyacım olan şey Emmeline ya da onun gibi başka bir kadın ve Emma sadece dikkatimi dağıtacaktı. Aslında zaten dikkatimi dağıtıyordu, işteki ve başka yerlerdeki odağımı bozuyordu.

Bu mükemmel mantığa rağmen, Cuma gecesi zar zor uyuyorum, iki soğuk duşa ve yumruğumla karşılaşmama rağmen gergin ve huzursuz hissediyorum. Gözlerimi kapattığımda Emma'yı dantelli iç çamaşırlarıyla görüyorum ve vücudum ona sahip olma, yumuşak kıvrımlarını avuçlarımın altında hissetme ve dudaklarının tatlılığını tatma ihtiyacıyla yanıyor.

Sonunda uyumaktan vazgeçtim ve on millik bir koşuya çıktım. Belirlediğim zorlu tempo yeterince yorucu ve uşağımın benim için hazırladığı gurme kahvaltıyı yemek için oturduğumda, hayal kırıklığının bir kısmı hafifledi. Yine kafamı dağıtmak için Emmeline'i aramaya karar verdim.

Yine hoş bir sohbetimiz oldu. Aralık ayında bir iş gezisi için New York'a geleceğini öğreniyorum ve boş olduğu bir gece akşam yemeği için buluşmaya karar veriyoruz. Her şey çok düzgün ve medeni bir şekilde gerçekleşiyor ve telefonu kapattığımda onu takip etmek ya da bir mağaraya sürüklemek için en ufak bir dürtü hissetmiyorum.

Bazı işleri için evdeki ofisime girerken kendime böyle olması gerektiğini söylüyorum. Emma ile sürekli olarak kontrolü kaybetmenin ve neyin gerçekten önemli olduğunu unutmanın eşiğindeydim. Küçük kızılın içimde uyandırdığı açlık çok güçlü, çok tehlikeliydi. Birlikte olduğum kadından istiyorum ama bu şekilde değil.

Tek önemli şeyin o olduğu bir noktaya kadar değil.

Sabah ve öğleden sonrasının çoğunda çalışıyorum ve sonra huzursuzluğum geri döndüğü için arkadaşım Ashton'ı MMA salonumuzda bir antrenman seansı için çağırıyorum.

O da boştu ve bir saat sonra . Karma dövüş sanatlarında o da benim kadar iyi ve bir saat boyunca durmadan ileri geri yaptıktan sonra skor eşitlendi ve ikimiz de ter içinde kaldık.

Soyunma odasına doğru yürürken, "Üstümüzü değiştirdikten sonra bir bira içelim mi?" diye teklif ediyor ve ben de memnuniyetle kabul ediyorum. Beni Emma'yı düşünmekten alıkoyacak herhangi bir şey.

* * *

"Çöpçatanlık işi senin için nasıl ?" Bara Ashton soruyor. Saat altı bile değil, yani Cumartesi olmasına rağmen mekân sohbet edebilecek kadar sessiz. Barmen bize biralarımızı uzatırken, "Teyzem Victoria'yla görüştüğünü söyledi," diye devam ediyor. "Sana bir eş buldu mu?"

Biramı kaldırıyorum ve onu terslememek için uzun bir yudum alıyorum. Şu anda konuşmak istediğim son şey bu ama beni Victoria Longwood-Thierry'ye yönlendiren kişi o olduğuna göre ona bir cevap borçluyum.

"Beni gelecek vaat eden bir adayla temasa geçirdi, Emmeline Sommers ad bir kadın," diyorum biramı bırakırken. "Ama kendisi Boston'da, bakalım nasıl ."

"Gördün mü? Sana söylemiştim." İnci gibi beyazlarını göstererek sırtıyor. "Bu bok işe yarıyor - en azından sen istersen. Hayatımın geri kalanında tek bir hatunla birlikte olmam için bana yeterince para veremezsin, ama olduğun şey buysa, o amın birinci sınıf olduğundan emin olabilirsin."

Sesi tam pislik gibi ama barın yanında duran iki kadın onun gülümsemesinden büyülenmiş gibi görünüyor. Onunla her zaman böyledir. Ashton Vancroft eski bir aileden geliyor -ciddi bir aileden- ve bu belli oluyor. Doğuştan gelen zengin çocuğu kibri, atletik fiziği ve altın sörfçü görünümüyle birleşince kadınları bir mıknaş gibi kendine çekiyor ve onu tanıdığımdan beri -ki yakında on yıldan fazla olacak- bu böyle.

İşletme fakültesinde tanıştık, ikimiz de yüksek lisans yapıyorduk - ben yatırımcıları paralarını bana emanet etmeye ikna edebilmek için, Ashton ise ondan bu beklendiği için. Bir keresinde bana açıkladığı gibi, kariyer seçenekleri avukat, doktor veya yatırım ; başka bir şey bir Vancroft için kabul edilemez sayılıyordu. Sonunda kişisel antrenör olmak için işletme fakültesini bırakarak isyan etti ama olmuştu.

Her zaman istediği fakir ve kaygısız hayatı yaşamak için çok fazla iş bilgisi edinmişti.

Hafta sonları birkaç müşteriyle başlayan bu iş, Ashton'ın fitness konusundaki sert ve saçma sapan yaklaşımının ve müşterilerini seyahatleri sırasında uzaktan eğitmek için geliştirdiği uygulamanın kulaktan kulağa yayılması sayesinde hızla kârlı bir işe dönüştü. Çok geçmeden, dünyanın dört bir yanında binlerce müşterisi oldu ve onların öncesi ve sonrası fotoğrafları Instagram'ı doldurdukça, eğitim uygulaması popülerlikte patladı ve tüm uygulama mağazalarının zirvesine fırladı. Şimdi ailesinin parası olmasa bile multimilyoner ve her şeyi inkar ediyor.

"İşler nasıl gidiyor?" Soruyorum, çünkü bunun onu kızdıracığını biliyorum - ki flört hayatıma burnunu sokmasının beni ne kadar kızdırdığı düşünüldüğünde bu gayet adil.

Tahmin edilebileceği gibi, yüzünü buruşturuyor. "Korkunç. Geçen ay gelirler yüzde yirmi daha arttı ve sponsorluk teklifleriyle dolup taşıyorum. Bunların istemiyorum ama beni dinliyorlar mı? Hayır. Boktan takviyelerini ya da spor salonu ekipmanlarını ya da sattıkları her ne boksa onu satmak için ölmem gerektiğine ikna olmuş durumdalar. Bu hızlı çözüm saçmalıklarının hiçbirinin işe yaramadığını boş verin. Her şey doğru beslenmeyle ve vücudunuzu zorlamakla ilgili-"

Tembelliklerine sihirli çözümler arayan kanepe patatesleriyle ilgili her zamanki atıp tutmasına otomatik olarak kulak tıkıyorum ve düşüncelerim Emma'ya kayıyor. Bu cumartesi gecesi ne yaptığını merak ediyorum. Pijamalarının içinde kedilere mi sarılıyor, yoksa dışarıda bir yerlerde mi?

Belki bir randevuda?

Onu bir restoranda bir pislikle otururken, güzel, gamzeli ona gülümserken hayal ettiğimde elim bira bardağımda sıkışıyor. Adam onun üzerinde nefes nefese kalıyor, o ucuz pizza dilimini ya da her neyse onu yerken ağzından salyalar akıyor ve sonra birlikte onun evine gitmeden önce hesabı dostça bölüşüyorlar ve-

Siktir, hayır. Oraya gitmeyeceğim.

Zaten cinayete meyilli hissediyorum.

Biramı boşaltırken kendime, *o senin değil*, diyorum. İsteddiği kişiyle görüşmeye ve istediği her şeyi yapmaya hakkı . Artık birlikte değiliz, hiç olmadığımız gibi. İki buluşma ilişki yaratmaz, birkaç öpücük de öyle... en azından liseyi bitirdikten sonra.

Bu yüzden, bunun gerçek bir ayrılık olduğunu hissetmem, sanki bu işin bittiğini söyleyip gitmemi istediğinde gerçekten bir şey kaybetmişim gibi hissetmem anlamsız. En fazla, onun beni reddetmesiyle gururum incinmiş olmalı, o kadar.

Yine barın yanındaki iki kadın yanımıza sokulup flört ederken uzun kirpiklerini kırıştırırken tek düşünebildiğim Emma ve onun gamzeli gülümsemesi oluyor. Ve eve gitmek için izin istediğimde, duşta , yumruğum ağrıyan sikimin etrafına sarılmışken hayal ettiğim onun gür kıvrımları. zihnimde onun yüzünü görüyorum.

Emma

Sonraki on bir gün salyangoz hızında geçiyorlŕe gidiyorum, eve geliyorum ve düzenleme web sitem üzerinde çalışıyorum. Finansal olarak işler iyi : Tavsiyeler yoluyla birkaç yeni müşteri edindim, düzenli müşterilerbiri üzerinde çalışmam için bana yeni bir roman gönderdi ve maddi sıkıntılar yaşayan bir yazar sonunda bin sayfalık epik fantezi romanının editörlüğü için bana olan ödedi. Kedilerim de veteriner masraflı yolculuklar yapmadı, bu yüzden banka hesabım ilk kez dört haneli rakamlarda. Öğrenci kredilerimin küçük bir kısmını bile ödedim, bu da son faiz artışının acısını biraz daha hafifletti.

Yani sırtımda elli kiloluk bir çantayla bataklıkta yürüyormuşum gibi hissetmem için bir neden yok.

"Ara onu," diye ısrar ediyor Kendall Çarşamba sabahı, bozuk olduğundan ve uyumakta zorlandığımdan . "Ona fikrini değiştirdiğini ve onu tekrar görmek istediğini söyle. Ya da en azından kısa bir merhaba mesajı at. Belki hâlâ ilgileniyordur ve cevap verir."

Kötü ruh halimin *bununla* bir ilgisi olmadığını iddia ederek önerisini geri çeviriyorum, ama Çarşamba günü boyunca telefonum benimle alay ediyor, parlak pembe kasası bir boğa için kırmızı bir pelerin sinir bozucu. Aramıyorum -kahramanca, dürtüye direniyorum- ama o gece rüyamda teslim olduğumu görüyorum... ve Marcus hemen yanıma geliyor.

Şimdiye kadarki en kirli rüyamdan ateşler , kaygan ve ağırlı bir şekilde uyanıyorum. Doğrulup başucumdaki lambayı açıyorum ve kediler yastığımdan bana bakıyor, uykularının bölünmesinden rahatsız olmuşlar.

"Evet, her neyse, geçen hafta gecenin bir yarısı kırdığın vazoyu hatırlıyor musun?" Bay Puffs'a mırıldanıyorum ve o da kuyruğunu sallayarak ne demek istediğimi anlıyor.

Kediler hemen uykuya geri dönüyor, ama ben hareketsiz yatamayacak kadar tedirgin bir şekilde kalkıyorum. Telefon komodinin üzerinde, benimle alay ediyor, beni çağırıyor. Ona uzanıyorum ama son anda elimi geri çekiyorum, kendime bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyorum.

Çok kötü bir fikir.

Yine de gözlerimi cihazdan ayıramıyorum ve elim tekrar onu alıyor.

, *Emma*.

Mantığımın sesine kulak vermeye çalışarak donup kalıyorum ama bir saniye sonra parmaklarım kendiliğinden hareket ediyor ve Marcus'la mesajlaşmalarımı bulmak için ekranı kaydırıyor. "Hey..." diye yazarken kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor.

Gönderme. Sil, sil, !

Dudağımı çiğniyorum, ekrana bakıyorum, parmağım sil düğmesinin üzerinde geziniyor. Göndermek mi, göndermemek mi?

Yumuşak bir miyavlama beni varoluşsal ikilemimden uyandırıyor ve Kraliçe Elizabeth'in battaniyenin üzerinden zarıfçe bana doğru geldiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Sence göndermeli miyim?" Ona soruyorum ve o yine miyavlıyor.

"Gerçekten mi?"

Bana bir kediyle bu konuyu konuşarak aptallık ettiğimi söyleyen bir bakış attı.

"Peki, gecenin bir yarısı başka kiminle konuşacağım?"

Oturuyor ve patisini yalamaya başlıyor.

"Tamam, iyi, olsun." Sinirlenerek telefonuma baktım ve midem bulandı. Nasıl olduysa, kediyle konuşurken parmağım kaymış ve "gönder "e basmışım.

Marcus

Perşembe günü saat 02:49'da telefonum çalıyor ve işten eve geleli iki saatten az bir süre olmuşken beni uyandırıyor. Küfrederek telefonu açtım ve bir mesaj olduğunu gördüm.

Emma'dan.

Anında uyanıyorum, oturur pozisyona geçip ekranı kaydırırken tüm vücudum adrenalinle doluyor.

Hey...

Mesajda sadece bu .

Battaniyemi atıyorum ve ışığı açıyorum. Ekranda dans eden üç noktayı görebiliyorum, bana

Emma'nın ikinci bir mesaj göndermek üzere söylüyor.

Hey... gelmek ister misin? Hey...

Seni özledim.

Hey... bir hata yaptığımı fark ettim. Hey... Bu

gece ne yapıyorsun?

Olasılıklar sonsuz ve ne söyleyeceğini görmek için .

Sanki yazmayı bırakmış ve mesajını silmiş gibi üç nokta kaybolur. Beş saniye sonra yeniden beliriyorlar.

Telefona bakıyorum, kalbim yırtıcı bir beklentiyle çarpıyor. Beni istediğini, beni gönderme konusunda fikrini değiştirdiğini itiraf etmesini bekleyemiyorum. Sabah ilk iş önemli bir yatırımcı toplantım var, ama şimdi gelmemi isterse, oradayım.

Elimde olsa kendimi Brooklyn' ışınlardım, böylece o mesajı alır almaz onun kapısında belirebilirdim.

Yazmak için acele etmiyor, ben de yerimde duramayarak kalkıyorum. Telefonu elime alarak, umduğum gibi bunun bir seks çağrısı olması ihtimaline karşı hazırlanmak için banyoya gidiyorum.

Telefon yeni bir mesajla neredeyse tıraşımı bitirmiştin. Usturayı bırakıp yarı kuru bir parmağımla ekranı kaydırıyorum.

Üzgünüm, yanlış kişiye gönderilmiş.

İnanamayarak ve giderek artan bir öfkeyle

kelimeleri tekrar okudum. Ne oluyor lan?

Sabahın üçünde *başka biriyle* mi mesajlaşıyordu?

Telefonu mermer tezgâha çarpma dürtüsüyle savaşılarak tıraş kreminin kalıntılarını kabaca siliyorum ve havluyu lavaboya atıyorum. Teorik olarak bu kişi bir arkadaş ya da akraba olabilir ama pratikte böyle bir ihtimal sıfır.

Bu saatte mesaj atacağın tek bir kişi var, o da seviştiğin ya da sevişmeyi düşündüğün biri.

Ve o kişi ben değilim.

Adamı gözümün getirdiğimde içimi beyaz bir öfke kaplıyor -muhtemelen Barış Gönüllüleri'nden yeni ayrılmış, milyonlarca kedisi olan bir pislik. Bir kadını nasıl memnun edeceğine dair en ufak bir fikri bile yok ama yine de Emma'nın yatağına girebiliyor çünkü o bir hayvansever ve lanet olası bir "hoş".

Ben iyi biri değilim ve gerçekten istediğim bir Şeyden asla vazgeemedim. Geçtiğimiz on iki gün boyunca onu unutmak, hayatıma devam etmeye ikna etmek için elimden geleni yaptım, ancak her gece rüyamda onu gördüm ve her sabah sert ve sinirli bir Şekilde uyandım, yumruğumla rahatlayana kadar odaklanamadım. Hoşuma gitse de gitmese de, bu yeni takıntım yok olmayacak ve bunu kabullenmemin zamanı geldi.

Hznle e-postamı açıyorum ve büyük yatırım yaptığımız Őirketlerin st düzey yöneticilerini takip etmek için kullandığım özel dedektife mesaj yazıyorum. Hukukun bu tarafında çalışıyor ve bir dedikodu gazetesini ipucu bulmadan yıllar önce bir skandalın kokusunu alabiliyor. Daha önce ilgilendiğim bir kadını araştırmasını istememiştim ama her bir ilki vardır.

Sapıklık olsun ya da olmasın, Emma'nın kiminle görüştüğünü bilmek zorundayım çünkü kurallara oynamayı bıraktım.

Öyle ya da böyle, kk kıızıl benim olacak.

Emma

Çiçekler Perşembe öğleden sonra geldi, tam da patronum bana yeni diyetini anlatırken. Vazo o kadar büyük ki, teslimatçı onu tezgâhın üzerine kaldırmak için zorlanıyor ve sonunda başardığında, pembe, sarı ve kırmızı lalelerden oluşan devasa buket neredeyse kasanın önünü kapatıyor.

"Bugün doğum günün mü?" Bay Smithson soruyor, ben sap ve yaprak ormanında bir kart ararken şaşkınlıkla çiçeklere bakıyor. "Eylül'de olduğuna yemin edebilirim."

"... kesinlikle Eylül'de." Kartı bulup tek kelimelik mesajı okuduğumda yüzüm kıpkırmızı oluyor. hala bana şaşkınlıkla bakıyor, ben de yalan söylüyorum, "Bu sadece büyükannem ve büyükbabamdan gelen bir şey. Laleleri çok severim ve beni düşündüklerini bilmem için arada bir bunu yaparlar."

"Oh." Bay Smithson göz kırpmıyor. "Tamam, iyi eğlenceler."

Gerilim filmlerini yeniden yerleştirmek için uzaklaşıyor ve ben nefes veriyorum, kartı kaldırıp mesajı tekrar okurken elim korku heyecan titriyor.

Sadece basit bir kelime.

Hey.

* * *

İşten eve döndüğümde neredeyse sakindim, kendimi buketin Marcus'un dün geceki aptal mesajlarımın intikamı olduğuna ikna etmişim. O "hey "i yanlış kişiye gönderdiğimi iddia etmek kesinlikle benim açımdan korkakça bir hareketti, ama panikledim ve başka ne yapacağımı bilemedim.

Sabahın neredeyse üçünde ona mesaj atmam için hiçbir neden yoktu.

-Ve ben *oraya* gitmeye hazır değilim.

Kendall'ı arayıp ona mesajlardan ve lalelerden -ki garip bir tesadüf eseri en sevdiğim çiçeklerdir- bahsetmek istiyorum ama direniyorum. Her şeyi çarpıtır ve bir ki Marcus'un Emmeline ya da onun kadar mükemmel başka bir kadınla evlenme yolunda ilerlemek yerine hâlâ benimle ilgilendiğini düşünürüm.

Hayır, Marcus'u ve onun garip ve hoş intikam mesajını unutmalıyım. Bunun hiçbir anlamı - ve kesinlikle hâlâ ilgilendiği anlamına da gelmiyor. Aramızdaki bu şey bitti ve şimdi ne kadar aptalca olduğunu bana bildirdiğine göre, ondan bir daha haber almayacağıma eminim.

Kedileri beslerken kapı çalana kadar devam ediyor.

"Bir saniye!" Tabağını bırakıp kapıya doğru koşarken Bay Puffs'a takılmamaya çalışarak bağıriyorum. Geçen haftanın tekrarına ihtiyacım yok.

Kapıyı açtığımda kimse yoktu ama paspasın üzerinde bir paket *vardı*. Nabzım atıyor.

Teslimat beklemiyorum.

Kutu küçük ve hafif olduğu için kaldırmakta zorlanmadım. Kalbim küt küt atarak kutuyu mutfığa taşıyor ve tezgâhın üzerine koyuyorum, sonra da bandı kesmek için bir bıçak alıyorum.

İçinde başka bir kutu var, Saks Fifth Avenue logosu olan çok daha güzel bir kutu. Açıyorum, bakıyorum

İçindekilere.

Beyaz kaşmir bir eşarp, tıpkı Noel için Amazon'daki istek listeme koyduğum ucuz Çin markasına benziyor - ancak İtalyan bir tasarımcıya ait ve bin kat daha pahalı görünüyor.

Ne be?

Kutuyu karıştırdım ve bir not buldum.

Yanlış kişiden, diyor.

* * *

Cuma sabahı, yine uykusuz geçen bir gecenin ardından iş yerinden onu aradığımda Kendall, "Tamam, şunu bir açıklığa kavuşturalım," diyor. "Perşembe günü sabahın üçünde ona yanlışlıkla mesaj attın ve o sana şimdiden *iki* hediye mi gönderdi?"

"Evet!" Gizem bölümüne göz atan bir kadın bana sinirli bir bakış atıyor ve ben de sandalyeme gömülüp yarı gizli bir şekilde tezgâhın arkasına geçiyorum. "Bunu neden yapsın ki?" Sessiz bir tonda devam ediyorum. "Ve o notlarla? Sence benimle oyun mu oynuyor?"

"Neden seninle oynasın ki? Emma, kafanı kışından çıkar. Belli ki hala seni istiyor. Sana ne gönderdi? Çiçek ve eşarp mı?"

"Evet. Kocaman bir lale buketi ve beyaz kaşmir bir eşarp, tıpkı büyükannemle büyükbabamın Noel için bana almasını umduğum gibi, ama çok daha havalı. Bir eşarba ihtiyacım olduğunu nereden bildi? Ya da laleleri sevdiğimi?"

"Çoğu insan laleleri sever ve seni atkısız görmüş olmalı. Her iki durumda da, ne fark eder ki?" Kendall'ın sesi öfkeyle yükseliyor. "Sana *hediyeler* gönderdi. Demek ki hâlâ senden hoşlanıyor. En azından ona bir teşekkür mesajı attın mı?"

Dudağımı ısırdım. "İstedim, ama-"

"Tamam, cidden mi? Buna devam etmelisin. Hemen şimdi. Ona bir teşekkür mesajı at ve onu tekrar görmek istediğini söyle."

"Kendall-"

"Beni kendin çağırma. Ona mesaj at ve iş bitince beni ara."

." Gizem bölümüne göz atan kadın tezgâha yaklaşıyor, geniş yüzü onaylamayan bir kaşla buruşmuş. "James Patterson'ın son kitabını bulamıyorum."

"Tabii ki." Telefonu Kendall'ın yüzüne kapattıktan sonra ayağa fırlıyorum. "Sana nerede olduğunu göstereyim."

Kadını kitapçada , Kendall'ın talimatlarını ve kargaşamın nedeni olan adamı unutmaya çalışıyorum.

* * *

Eve geldiğimde Marcus'u arayacak ya da mesaj atacak cesareti hâlâ toplayamamıştım. Kısmen, çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Benimle dalga mı geçiyor, yoksa bu gerçek mi? Kızmalı mıyım yoksa minnettar mı olmalıyım? Bana gönderdiği hediyeler aşırı pahalı - biliyorum, çünkü o eşarbin fiyatına internetten baktım - bu yüzden en azından onları reddetmeliyim. Ama bu Marcus'la temasa geçmek anlamına gelir ki bu da beni onun niyetiyle ilgili ikilemime geri götürür.

Neyin peşinde?

Hâlâ benimle çıkmak istiyor mu, yoksa tüm bunlar onun için bir oyun mu?

Kedileri besledim ve kapı tekrar çaldığında kendi yemeğimin yarısındaydım.

Yerimden fırlayıp hemen oraya koşuyorum ama paketi kapımın önüne bırakan FedEx elemanı çoktan kamyonuna binmiş.

Kutu boyutuna göre ağır. Onu mutfığa götürüyorum ve ellerim titreyerek bandı kesiyorum.

İçinde, her biri hava geçirmez şekilde kapatılmış plastik bir poşet içinde kitaplar var.

Gulliver'in Seyahatleri, Rüzgar Gibi Geçti ve Monte Kristo Kontu. Tüm zamanların en sevdiğim üç hikayesi ve her biri imzalı ilk baskı.

* * *

İlk defa, stresli olduklarında koşuya çıkan insanları anlıyorum.

Kıpırdamadan oturamıyorum ve son bir saattir de . Aynı şey yemeğimi bitirmek için de geçerli. Küçük dairemde volta atıyorum, mutfaktan yatak odasına, oradan banyoya gidip . Kedilerim aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor ve olmam da mümkün.

Bir milyar dolar değerindeki nadir kitapların mutfak tezgahımın üzerinde "Bu akşam 7'de seni " yazan notla birlikte durmasına imkan yok.

Bu bir eşek şakası. Öyle olmak zorunda.

Yirminci kez telefonumu elime alıyorum ve Marcus'a bir mesaj yazmaya başlıyorum.

Delicesine cömert hediyeleriniz için çok teşekkür ederim, ancak korkarım onları kabul edemem ve bu gece başka planlarım var. Ayrıca, benimle dalga mı geçiyorsun?

Göndermeden önce metni siliyorum, tıpkı ondan önceki on dokuz denemeyi sildiğim gibi.

hiçbir şey kulağa doğru gelmiyor. Bir romanı acımasız bir hassasiyetle düzenleyebilirim, anlamı mükemmel bir şekilde aktaran kelimeler ve ifadeler önerebilirim, ancak bu metni yazamıyor gibi görünüyorum.

Hiç bu kadar dengesiz olmamıştım. Ve kötüsü, saat ilerliyor, kaçınılmaz olarak yediye yaklaşıyor. On yedi dakika sonra Marcus gelip beni alacak ve ben hâlâ bunun gerçekleşmemesi için onu arayacak ya da mesaj atacak cesareti kendimde bulamadım.

Açıklanamaz korkaklığım konusunda kendimi daha iyi hissetmeye çalışarak, bu konuyu onunla yüz yüze en iyisi olacağını düşünüyorum. Belki yüz ifadesini görebilirim, aptalca varsayımlar yapmak yerine neyin peşinde olduğunu anlayabilirim. Çünkü bunların hiçbiri -hediyeler, muğlak notlar- bir anlam ifade etmiyor.

Açıkçası, onunla hiç niyetim yok - eğer "seni almak" bir randevu anlamına geliyorsa. Ve eğer , ne tür bir pislik bir kadına sormak yerine onu alacağını *söyler*? Ya başka planlarım ? Kabul, ama bunu bilemez, değil mi?

Peki ya en sevdiğim kitapların ya da çiçeklerin ne olduğunu nereden biliyor? Ya da ne tür bir eşarp istediğimi? Bu konuda hiç konuşmadık.

Fazla düşünmekten başım ağrımaya başlıyor, bu yüzden yatağımın yanında durup Cottonball'u kucağıma alıyorum - o da hemen mırlamaya başlıyor.

"Biliyorum, bebeğim." Onu göğsüme yaslayarak yumuşak okşuyorum. "Bu gece seni kucaklamadım ve özür dilerim. Belki Marcus gelmez. Hepsi büyük bir şaka olabilir, biliyor musun? Kitaplar gerçek bile olmayabilir, bir tür kopya olabilir - ama neden zahmet etsin ki?"

Kraliçe Elizabeth başını yastığımdan kaldırıyor ve bana kısık gözlerle bakıyor.

"Bunun bir şaka olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Cottonball'un yüksek sesli mırıltısı üzerine soruyorum ve o da gösterişli bir şekilde esniyor. "Evet, tamam, belki o kadar komik değil ama başka ne ki? Ona işe yaramayacağını söyledim.

ve eminim onunla çıkmak için sıraya girmiş milyonlarca kadın vardır."

Tekrar esniyor ve başını yastığa geri .

"Biliyorum. Her şey çok kafa karıştırıcı, değil mi?" İçimi çekiyorum ve onun yanındaki yatağa oturuyorum - ki Bay Puffs bunu Cottonball'u kucağımdan itmek için bir davet olarak algılıyor. Kardeşleriyle etkileşime girdiğimde kıskanıyor, bu yüzden kulaklarının arkasını kaşıyorum, eğer yapmazsam kalan aksesuarlarımın bir dünya acı çekeceğini biliyorum.

Bay Puffs'ı sevmeye devam ederken gizlice telefonuma bakıyorum. 18:53.

Eğer bu bir randevu olsaydı, hâlâ eski püskü eşofmanlarım ve kedi tüyleriyle kaplı bir tişört giydiğim için çıldırıyor , ama değilim. Gerçekten . Çünkü bu bir randevu değil. Marcus söz verdiği gibi kapıma gelse bile, ona delicesine pahalı kitapları geri vereceğim ve sakince hiçbir yere gitmediğimi açıklayacağım. Bana alaycı mesajlar içeren hediyeler göndermeyi bırakmasını söyleyeceğim ve-oh, kimi kandırıyorum?

Bay Puffs'ın rahatsız edici bağırışını duymazdan gelerek onu kucağımdan itiyorum ve dolaba koşup çılgınca bir kıyafetten diğerine geçiyorum. Marcus için giyinmiyorum; kendim için giyiniyorum, diyorum kendime. Şık olmak istiyorum çünkü bu medeni bir davranış. Bunu herkes için yaparım, Kendall için bile. Özellikle de Kendall için. Beni bir serseri gibi görseydi, bunun sonunu asla duymazdım.

Tabii şansına bu Cumartesi çamaşır yıkama günü ve dolabımda neredeyse hiçbir şey yok. Ama şu anda giydiklerime kıyasla her şey bir üst model, bu yüzden dar kot pantolonumun içine kıvrılıyorum -Çünkü onları rahatça giyebilmek için çok daha zayıf olmam ve üzerinde sadece biraz kedi tüyü gri bir kazak giymem gerekiyor.

İşte oldu. Tamamdır. Kot pantolonumun düğmesini zar zor kapatmamı ya da kazağımı çekerken oluşan elektriklenmenin saçlarımı yıldırım çarpmış gibi göstermesini umursamıyorum. Avuçlarımı çılgınca kabarmış buklelerimin üzerinde yumuşatıyorum, biraz renk vermek için yanaklarımı çimdikliyorum ve her ihtimale karşı pembe bir dudak parlaticısı sürüyorum.

Tüylü ev terliklerim yerine botlarımı giymek üzereyken kapı çalıyor. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Gelmeyeceğini umuyordum.

Hayır, bu bir yalan. Gelmeseydi hayal kırıklığına ama sadece ona aklımın bir parçasını vermek istediğim için. Kim olduğunu sanıyor bu? Bana o aşırı pahalı hediyeleri almak -o buket de oldukça pahalıya mal olmuş olmalı- ve onunla çıkmamı emretmek?

O kadar heyecanlıyım ki kapıya doğru yürüyüp çekerek açıyorum ve ancak o zaman hala ayağımda olan pembe tüylü terliklerimi hatırlıyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyor Marcus, bana bakıyor ve ben tüm öfkemi ve terliklerimi unutuyorum, nefesim o soğuk mavi gözlerdeki koyu sıcaklığa takılıyor.

Her nasılsa, geçtiğimiz iki hafta boyunca, onun ne kadar büyük olduğunu ve sert erkeksi özelliklerinin ne kadar çarpıcı olduğunu unutmuşum. Mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbisesi, keskin mavi gömleği, ince çizgili kravatı ve düğmesiz diz boyu ceketinden oluşan göz korkutucu kıyafetiyle, bir tür modern zaman kralı gibi, zenginlik ve güç yayıyor - ve güçlü hayvansal manyetizmadan payına düşenden fazlasını. Kanımın damarlarımda hızla aktığını, dışarıdaki buz gibi rüzgâr ılık bir yaz esintisi gibi gelene kadar tenimin her santimini hissedebiliyorum.

"H-hi," diye kekeleyorum, ağzım açık bir şekilde ona baktığımı fark ediyorum. "Yani... merhaba." Beynimin hâlâ çalışmakta küçük bir parçasıyla, mesajlarda beni rahatsız eden kelimeleri kullanamama sorununun ortadan fark ediyorum. Zihnimin geri kalanı bomboş. Odamda volta atarken hazırladığım konuşmaların hiçbirini ya da en başta onları neden hazırladığımı hatırlayamıyorumTek hatırladığım

Ona bakarken düşünemediğim tek şey, o kocaman sıcak ellerin tenimde nasıl bir his uyandırdığı ve o yumuşak erkeksi dudakların kulağımı ısırarak vücuduma haz dolu ürpertiler gönderdiği.

"Emma." Sesi alçak ve derin, o kadar kadifemsi ki kulaklarım için mutlu sonla biten bir masaj gibi. "Kedicik, hazır mısın?"

"Hazır mısın?" *Tanrım, topla kendini Emma! Bunu cinsel anlamda söylemiyor!* Kastetmiyorsa, bu durumda cevabım evet, bin kere evet. Belki diğer insan dişileri kızıışmıyor ama Marcus'la birlikteyken bana olan tam olarak bu. Şimdiden külotum ıslandı bölgesini işaretleyen bir kedi gibi ona doğru eğilip sürtünmek yerine hareketsiz durmak elimden tek şey.

"Gitmek için," diye açıklıyor, aşağıya bakıyor ve bakışlarını terliklerime doğru takip ediyorum - ki terliklerim hala her zamanki gibi pembe ve tüylü.

Büyük bir irade çabasıyla, dağılmış beynimi topluyorum. "Nereye gideceksin? Ben-"

"Geçen hafta hiç deneme fırsatı Yunan ," diyor yumuşak bir sesle. "Gerçekten çok iyi, söz veriyorum ve de pahalı değil."

"Ama-"

"Çok da rahat," diyor. "Ama yine de ayakkabılarınızı giymek isteyebilirsiniz. Al, bunlar iş görür." Öne doğru bir adım atıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum, onun daireye girmesine izin veriyorum ve otomatik pilotta kapıyı arkasından kapatıyorum.

Marcus, Bay Puffs'ın ona tıslamasına aldırmadan geçip dolaptan çıkardığım botları aldı. Sonra geri dönüyor ve ayakkabı mağazasındaki bir asistan gibi önümde diz çöküyor. Büyük bir eliyle bileğimi kavrayarak terliğimi çıkarıyor ve çoraplı ayağımı botun içine yerleştirmeye başlıyor.

Beynimden geriye kalanlar kısa devre yapıyor, sert ve sıcak parmaklarının ayak hissi, ayak parmaklarımı emmeye başlamış kadar erotik. Tanrım, bu yeni bir mi? Çünkü aniden, Marcus'un çorabımı çıkarıp dudaklarını bileğime bastırmasından, sonra da sıcak, ıslak öpücüklerini ayağımın üstünde gezdirmesinden daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum-

"Al, diğer ayağını da ver," diye mırıldanarak beni ahlaksız hayallerimden sıyrıyor ve gözümü kırıştırıyorum, bir botun zaten ayağымda olduğunu ve onu oraya onun koyduğunu fark ettiğimde boynuma sıcak bir kızarıklık yayılıyor.

Kendimi sapkın bir Külkedisi gibi hissederek, "Bunu yapabilirim," diyorum ve diğer ayağıma uzanırken onu engellemek için eğiliyorum. Ancak yanlış hesaplamışım ve tam başımı indirirken ayağım yukarı kalkıyor.

Ürkek bir çığlıkla öne doğru atılıyorum, ancak kendimi Marcus'un geniş omuzlarında yakalıyorum. Elleri hemen belime dolanıyor, beni sabitliyor ve burun buruna geliyoruz, o kadar yakınız ki sıcak nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum ve hafif bir esinti ve taze çam kokusu alabiliyorum - büyük olasılıkla tıraş losyonu.

Gözlerinin sadece mavi olmadığını, beni yanında diz çökmüş bir pozisyona çekerken şaşkınlıkla fark ediyorum. içinde gümüş benekler var, bazıları neredeyse beyaz kadar açık. güzeller ve gözbebeklerinin genişleme şekli beni büyülüyor, artan uyarılma nefesimi hızlandırırken ve seksimi sıvı sıcaklığıyla doldururken bile.

"Emma." Sesinin yumuşak, derin tınısı içimde titreşiyor, ellerinden biri belimden ayrılıp çenemin etrafında kıvrılırken hipnotik etkiyi artırıyor, jest hem şefkatli hem de sahiplenici. Bir santim daha eğilerek kısık sesle mırıldanıyor: "Kedicik, eğer bunu istemiyorsan bana şimdi söyle."

Evet, söyle ona. Yalnızca ağızım bu deliliği durdurmak için gereken kelimeleri oluşturmak için işbirliği yapmayı reddediyor. Çünkü bunu istiyorum. O kadar çok istiyorum ki içim acıyor. Bunun iyi bir fikir olmamasının nedenleri olduğunu biliyorum ama ne bir türlü hatırlayamıyorum.

Sessizliğimi doğru yorumluyor ve şefkatle talepkâr bir öpücükle dudaklarıma bastırmadan önce dudakları bir süre daha yanımda geziniyor. Dili dudaklarımdan kapalı geziniyor, giriş arıyor ve ben yumuşak bir inlemeyle ona izin veriyorum, gözlerim kapanıyor ellerim vücudumda sıcak zevk roketleri gibi ceketinin yakalarına yumruk atıyor.

Uzaktan, kızgın bir miyav sesi duyuyorum ama beynimi saran şehvetli sisi delip geçemiyor. Dilinin her ustaca okşayışında içimdeki gerilim daha da artıyor ve ellerim kalın, ipeksi saçlarını hissetmek için boynuna kayıyor. Dokunuşum onu memnun ediyor gibi görünüyor ve beni ayağı kaldırıp ikimizi de yatağı doğru götürürken boğazından bir inilti yükseliyor, yolda paltosunu ceketini çıkarıyor.

Kediler yataktan atlayıp bize yer açarken daha öfkeli miyavlamalar duyuyorum ve sonra sırtüstü uzanıyorum, Marcus üzerimde, elleri giyinik vücudumda açgözlülükle dolaşırken dudakları dudaklarımı yutuyor. İri ellerinden biri kazağımdan altına giriyor, avuç içi çıplak tenimde sıcak ve sert, parmakları sol göğsüme yaklaşp sütyenimin üzerinden sert bir baskıyla yoğururken zevkten titriyorum. Başparmağı sivri meme ucumun üzerinde geziniyor ve ben daha fazlasını arzularak, daha fazlasına ihtiyaç duyarak onun dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Her şeye ihtiyacım var.

Ellerim pahalı kravatının düğümünü çekerken, gömleğini yırtıp çıplak göğsünü hissedebilmek için kravatını çıkarmak için çaresizce çırpınırken bile belli belirsiz fark ediyorum, tutkuyla sürüklenmek böyle bir şey olmalı. Süpürüp götürme olayının hep şiirsel bir ifade, romantik bir abartı olduğunu düşünmüşümdür. Ama bu tam olarak böyle hissettiriyor: durdurulamaz bir dalga, üzerinde kontrolüm olmayan bir his tsunamisi gibi. Tüm vücudum , meme uçlarım gergin ve ağrıyor, klitorisim zonklıyor ve ihtiyaç daha da sıkı bir şekilde sarılıyor.

Bu haldeyken kravatını ve gömleğini çıkarmayı nasıl başardığımı bilmiyorum ama başarıyorum ve ellerim göğsünün ve sırtının geniş, kaslı düzlemleri boyunca kayarken içimdeki sıcaklık bir yangına dönüşüyor. Her yeri sıcak ve sert, pürüzsüz teni sadece yassı meme yanındaki kaba kılların serpintisi ve çıkıntılı karnından aşağı inen mutlu izlerle pürüzleniyor. Karın kasları sanki taştan oyulmuş gibi, her biri o kadar mükemmel çizilmiş ki, ona bakıp ağzımın suyu aksın diye işleri yavaşlatmak istiyorum. Ama o çoktan kazağı ve dar kot pantolonumu, çoraplarımı ve tek botumu çıkarıyor ve elini saçlarıma gömüp beni tekrar öptüğünde yavaşlama düşünceleri buharlaşıyor, serbest eli vücudumdan aşağı kayarken ve sırlıklam külotumun altına girerken dili şiddetli bir açlıkla ağzıma giriyor.

Evet, Tanrım, evet, tam orada. Zonklayan klitorisimi hatasız bir şekilde bulduğunda kelimeleri çatılardan haykırmak istiyorum, ama tek başarabildiğim dudaklarına karşı düzensiz bir nefes , ses tellerim vücudumdaki her kasla birlikte kilitleniyor. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve ona doğru eğilerek kıvranıyor ve nefes nefese kalıyorum, başparmağı şişmiş sinir demetine bastırıp acımasızca alaycı bir daire çizmeye başladığında tırnaklarım yanlarına batıyor. Çok yakın, çok, çok yakın-

"Bana ," diye emrediyor, başını kaldırıyor ve işaret parmağı aşağıya inip, başparmağı klitorisime enfes işkencesine devam ederken, ıslaklığı giriş yerimin kenarına bulaştırırken, gözlerim açılıp bakışlarıyla buluşuyor. Kısık sesle "Boşalmanı izlemek " derken gözleri karanlık ve aç.

Evet, oh evet, lütfen. Derin sesindeki sahiplenici nota, içdayanılmaz gerilimi artırıyor ve başparmağından gelen baskı artmadan önce lezzetli saniye boyunca kenarda duruyorum ve boğulmuş bir çığlıkla üzerine gidiyorum.

Serbest bırakılma, vücudumun içinde patlayan bir bomba gibi, yoluna çıkan her şeyi patlatıyor. Zevk sinir uçlarımda şiddetle titreşiyor, her hücremde his dalgaları çarpıyor. Ve

Bu sırada beni izliyor, bakışları karanlık bir zaferle benimkilere kilitlenmiş ve kendi ihtiyacı da şiddetle artıyor.

Emma

Marcus uzanıp sütyenimin kancalarını açtığı anda artçı şoklar hâlâ içimi dövüyor, ardından göğüslerim ortaya çıkar çıkmaz dudaklarını sağ meme ucuma kapatmak için başını eğiyor. Duygu kırbağı neredeyse acımasız, sıcak, ıslak ağzı o kadar güçlü emiyor ki haykırıyorum, gözlerim bir kez daha kapanırken ıstırap dolu bir zevkle saçlarını kavırıyorum. Ama o durmak bilmiyor ve beni şekilde, içimde yeni bir zonklama başlıyor, gerilim yeniden artıyor. Daha önce seks sırasında hiç iki kez boşalmamıştım, sadece vibratörümle kendi başıma, ama Marcus'la bunun mümkün olduğunu fark ediyorum.

Aslında, bu kaçınılmaz.

Dikkatini diğer göğsüme çeviriyor, eli aşağıya, sırlıslıkla iç çamaşırlarıma doğru inerken güçlü çekişlerle meme ucumu emiyor. Külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor; sonra parmakları kıvrımlarıma geri . Ama bu sefer alay etmiyor. Diliyle meme ucumu yalıyor, uzun, kalın bir parmağıyla içime giriyor, başparmağı klitorisime bastırırken derine itiyor.

Yanıyorum. Bunun için başka bir kelime yok.

Her nasılsa, ilk orgazmım beni sadece buna ve ben haykırırken tüm vücudum beyaz-sıcak zevkle spazm geçiriyor, onun altında bükülüyor. göğsümdeki ıslak sıcaklığı, koca parmağının içimdeki derin hissi, bacaklarıma bastıran ağırlığı - hepsi aynı anda hem çok fazla de yeterli değil.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ona içimde ihtiyacım var.

"Evet, biliyorsun," diye hırlıyor ve gözlerim onun yakıcı bakışlarıyla buluşmak için açılıyor.

Kelimeleri yüksek sesle söylemiş olmalıyım. Normalde bu bilgi her yerimin kızarmasına neden olurdu ama umursamayacak kadar uçmuş durumdayım ve Marcus'un sert yüz hatlarına bakılırsa benimle alay etmek aklındaki son şey.

Hâlâ pantolonunu ve kemerini giyiyor ve aynı anda tokaya uzandığımızda ellerimiz çarpışıyor. Komik olurdu, ama o kadar tahrik ki, gecikme en kötü işkenceydi. Sanki iki orgazm sadece iştahımı kabartmış gibi , sanki şimdi bir tat aldım, ana yemeği yiyene kadar duramam.

Hem de ne tabak. Pantolonunun fermuarını açıp nihayet ereksiyonunu serbest bıraktığında ve cebinden bir prezervatif nefesim kesiliyor. Geçen hafta o sert çıkıntının bana doğru bastırıldığını hissetmişim ve kesinlikle etkileyici görünüyordu, ama yine de *bunu* beklemiyordum.

"Hiç pornoda oynadın mı?"

Daha iyi düşünmeden kelimeler ağızımdan çıkıyor ve bu sefer yüzüm kızarıyor - çünkü yarı bakire gibi konuşmak istememişim. Kuşkusuz kendisi kadar geniş bir cinsel deneyime sahip kadınlara alışkındır, hayatları boyunca iki erkek arkadaşıyla yatmış yirmi altı yaşındaki kedi kadınlara değil.

Kara kaşları çatılıyor, ama beni rahatlatmak için bana gülmeye meyilli görünmüyor. Bunun yerine "Hayır" diye mırıldanıyor ve prezervatifi bitiriyor. Sonra üzerime doğru ilerliyor ve beni iri bedeniyle sarıyor. Bir avucuyla yüzümü çerçeveleyerek, dudaklarımı başka bir derin, tüketen öpücükle talep ediyor ve aynı zamanda dizini uyluklarımdan arasına sıkıştırarak onları birbirinden ayırıyor. Geniş başı

siki iç uyluğuma sürtünüyor ve giriş yerimde onun künt, ağır baskısını hissediyorum.

anasını, aşırı uyarılmış halimde bile büyük hissettiriyor.

Çok büyük.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum. "Marcus..."

Hemen durdu, sikinin ucu içimde çeyrek inçten daha az kalmıştı. Bir dirseğini kaldırarak kabaca, "yakıyor muyum?" diye sordu.

Yutkunuyorum, bakışlarını karşılıyorum.

"Birazcık." Çenesi esniyor. "Durmamı ister

misin?" "Ne? Oh, hayır. Sadece... yavaş

git, tamam mı?"

Mavi gözlerinde yoğun bir rahatlama parlıyor. ", " söz veriyor ve sonra başını eğip beni tekrar öpüyor. Aynı anda kalçaları ileri geri hareket etmeye başlıyor ve her bir milimetre içime giriyor. Gerilme hâlâ yakıyor ama o kadar tahrik olmuş durumdayım ki hafif acıya aldırmiyorum

-Ve dilinin benimkine dolanması, yolunu kolaylaştıran kayganlığa katkıda bulunuyor.

İlk başta, yavaş tempo için ama bir dakika sonra, hala yarısından daha az olduğunda, sırtını çiğnemeye hazırım.

Ona içimde ihtiyacım var. kadar. Şimdi.

Dişlerimi alt dudağına gömüyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, birkaç santim daha içeri alıyorum - ve düşük bir inilti ile içime girerken nefesim ciğerlerimde duruyor, içime giriyor.

Oh, lanet olsun. Bu *çok büyük*.

Tekrar yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü üzerimde donup kaldı ve başını kaldırdı. "Seni incittim mi?" Sesi gergin, kendini tamamen hareketsiz tutarken iri vücudundaki her kas gergin. "Emma, yavrum... söyle bana. Durmamı istiyor musun?"

Başımı hafifçe sallamayı başarıyorum. "Hayır. Durma." İçimdeki kaslar panik içinde çırpınıyor, hâlâ onun ezici büyüklüğüne alışmaya çalışıyorum ama yeni uyanmış nemfoman daha fazlasını talep ediyor.

Üçüncü orgazmı istiyorum ve şimdi istiyorum.

Bana bakıyor, hafif bronz teni ince bir ter tabakasıyla kaplı ve tam o anda kendini kontrol hissediyorum. Alçak bir hırıltıyla geri çekiliyor ve dalıyor, o kadar sert sokuyor ki nefesim kesiliyor. Ama bu sefer durmuyor. Gözleri kısılmış ve bakışları benimkilere kilitlenmiş bir halde, sert ve itici bir tempo tutturuyor.

İçimde kaynayan ateş daha da alevleniyor, devasa sikinin her darbesi beni o lezzetli sınıra daha da Nefes nefese, tırnaklarımı yanlarına batırıyorum ve erotik gerilimin dayanılmaz seviyelere yükseldiği itme itme ile eşleşiyorum. Boşalmak üzereyim ve o içimdeyken daha farklı, daha yoğun hissediyorum. Kalbim şiddetle çarpıyor, tenim yanıyor ve tüm kaslarım o kadar gergin ki titriyorum. Sanki bir tren bana doğru hızla geliyor ve ben onu durduramıyorum, . İçimde dibe vurduğunda, pelvisi şişmiş klitorisime sürtünüyor ve nefes nefese çığlıklar boğazımdan yırtılıyor. Bu çok fazla, çok yoğun, yine de daha fazlasını istiyorum.

"Benimle gel," diye ısıırıyor, acımasızca içime girerken yüzü dönüyor ve salıverilme beni o kadar sert vuruyor ki çığlık atıyorum. Zevk vücudumdaki her sinir ucunda patlarken iç kaslarım ona kenetleniyor ve içimde öğütürken horozunun sarsıldığını ve derinlere doğru nabız attığını hissediyorum, gözleri vidalanmış başını orgazmik bir inilti ile geri attı.

Üstüme kaldığında artçı sarsıntılar vücudumda bir dizi mini depreme benziyor, sonra yan tarafına dönüyor, yavaşça yumuşayan siki çıkarken beni sahiplenici bir tutuşla kendisine sabitliyor. Ter, tenimizi birbirine yapıştırıyor ve tek bir düşünce zihnimde dolaşırken sessiz odada düzensiz nefes alış verişlerimiz duyuluyor.

Boku yedim.

Marcus

Emma kıpırdanıp uzaklaşmaya çalıştıkça ona daha sıkı sarılıyorum. Gitmesine izin , böylece prezervatifi çıkarabilir ve temizleyebilirim, ama bunu yapmaya kendimi getiremiyorum. Kalbim aşırı çalışan bir buhar makinesi gibi pompalanıyor ve kaslarımdan yayılan orgazm kaynaklı rahatlamaya rağmen, aşırı adrenalinle titreşiyorum.

Hayatım boyunca hiç böyle bir şey yaşamamıştım - kendimi hiç bu kadar tamamen bir kadının içinde kaybetmemiştim. Omuzlarıma tutunduğu andan itibaren tek bir ilkel dürtü tarafından yönlendirildim: onun içine girmek, sahiplenmek ve benim yapmak. Özenle hazırladığım baştan çıkarma planlarımı, müfettişin ortaya çıkardıklarını onu bana bir şans daha vermeye ikna etmek için nasıl kullanacağımı unutmuştum.

Bu gece ona bir centilmen gibi kur yapacaktım, ama bunun yerine, seks düşkünü bir mahkûmun tüm ustalığıyla ona saldırdım, aşırı gerginliğini hissettiğimde ve canını yaktığımı bildiğimde bile geri çekilmedim.

"İyi misin, kedicik?" Mırıldanıyorum, onu arkadan kaşıklayana kadar kendime çekiyorum, bir elimle göğsünü okşarken diğer kolumu boynunun altına uzatıyorum. Küçük, yemyeşil vücudu bana karşı çok doğru, çok mükemmel hissettiriyor. Kıcı kasıklarına sürtünürken lezzetli bir şekilde dolgun ve yuvarlak ve göğsünün yumuşak küresi sanki bunun için yapılmış gibi avucumu dolduruyor.

Bana gerçekten bir kedi yavrusunu hatırlatıyor, tatlı, sıcak, sevimli bir kedi.

"Ben iyiyim." Çıplak omzunun üzerinden gözle görülür bir kızarıklık süzülüyor, cildini şeftalinin narin bir tonuna boyuyor, tekrar uzaklaşmaya çalışırken "yüzümü yıkamalıyım" diye mırıldanıyor.

Bu sefer gitmesine izin vermekten başka çarem yok. İsteksizce kolumu kaldırıyorum ve o da yataktan sıçrayıp kalkıyor, kıpkırmızı bukleleri ve solgun kıvrımlarıyla banyoya doğru koşuyor. Ben de ve komodinin üzerindeki kutudan bir mendil alıyorum. Tam zamanında geldi - prezervatif çoktan üzerimden kaymaya başlamıştı. Kullanılmış mendili içinde prezervatifle birlikte toplarken, kedilerden ikisinin -küçük olanların- bana baktığını fark ediyorum, yeşil gözleri suçlayıcı. Neyse ki büyük kardeşleri ortalıkta görünmüyor.

Belki de yatakta onun yerini almamdan rahatsız olmuştur?

"Ne?" Bakmaya devam ettiklerinde onlara hırlıyorum, sonra lanet *kedilerle* konuştuğumu fark ediyorum. Ayağa kalkıp pantolonumun fermuarını ve duş sesinin geldiği banyoya doğru ilerliyorum. "Emma?" Kapıyı çaldım. "İçeri girebilir miyim?"

Yanıt yok.

Bunu evet olarak kabul ettim ve kapıyı iterek açtım. Yalnız yaşayan çoğu insan gibi o da banyo kapısını kilitlemeye alışık değil.

İçeride, küçük oda buharla dolmuş, ayna . Küvetin üzerinde asılı duran yarı şeffaf mavi perdenin arkasından, Emma'nın vücudunun su spreyi altındaki ana hatlarını görüyorum ve az önce yaşadığım güçlü orgazmdan dolayı hala nefesimi tutuyor olsam da, sikim yenilenen bir ilgiyle seğiriyor.

Hay sikeyim. Ona sahip olduğumda daha iyi olması gerekiyordu.

Tereddüt ediyorum, bir ona , sonra ayakkabılarımı pantolonumu ve külotumu çıkarıyorum. Giysileri havlu askısının üzerine asıp perdeyi kenara çekiyorum. "Size katılabilir miyim?"

Eline vücut yıkama suyunu dökerken donup kalıyor, gözleri şok içinde yuvarlanıyor. "Ne?"

"Size katılabilir miyim?" Kasıklarına daha fazla kan hücum ederken sesim sertleşerek tekrarlıyorum. Başının üstünde gevşekçe tutturulmuş saçlarının muhteşem sarmalları ve pürüzsüz, soluk teninin üzerinde süzülen suyla, şimdiye kadar gördüğüm en sikilebilir şey. Kadınların traşlı ya da ağdalı olmasına alışkınım, ama o sadece düzgünce kesilmiş ve bacaklarının arasındaki alev gibi parlayan küçük kıl parçası gözlerimi bir fener gibi çekiyor.

Doğuştan kızıl saçlı. Bundan hiç şüphe etmedim.

Nereye baktığımı anladığında nefis teni pembenin hoş bir tonuna dönüşüyor. "Um... evet." Sesi boğuk geliyor ve kafamı kaldırdığımda hızla sertleşen sikime baktığını görüyorum. "İstersen... içeri gelebilirsin."

Oh, istiyorum. Küvete , perdeyi kapatıyorum, duş başlığını , böylece sprey bizi patlatmıyor ve vücut yıkama şişesini onun sinirli parmaklarından alıyorum. "İşte, bana bırak."

Anlamsızca bana göz kırpmıyor.

"Seni yıkamak istiyorum," diye açıklıyorum, şişeyi küvetin köşesine önce sıvıyı avucuma döküyorum. "Arkanı dön."

İtaat ediyor ve köpüğü solgun omuzlarına yayıyorum, sonra ellerimi sırtının yumuşak derisinde gezdiriyorum, artan uyarılmayla kalp Omuriliğinin dibinde en seksi gamzeleri var, ince belinin lezzetli bir şekilde dolgun bir kıça dönüştüğü yerde. Ellerim o yumuşak, yuvarlak kalçaları yıkamak için aşağı kayıyor ve onları sahiplenerek sıkmaktan kendimi alamıyorum.

Benimkini.

Bu küçük tatlı kış artık benim, tıpkı diğer nefis parçaları gibi.

Bu tamamen atavistik bir düşünce - bir kadını becermek ona sahip olduğunuz anlamına gelmez - ama bunu . İliklerime kadar işleyen bir inanç bu.

Emma artık benim. Onun üzerinde hak iddia ettim ve adım atmayacağım.

İçinde bulunduğumuz küvet sıkışık, özellikle de benim boyutumdaki biri için, ama sabunu bacaklarına yayarken arkasında diz başarıyorum, baldır kasları dokunuşumla esnedikçe aletim daha da sertleşiyor. O lezzetli poposu şimdi göz hizama daha yakın ve ağzım o kremsi, esnek eti ısırma, dişlerimi bir elmaymış gibi içine batırma isteğiyle sulanıyor.

"Arkanı dön." Sesim şehvetten o kadar kısıp ki zar zor tanıyabiliyorum. Bana olduğunu, neden onu işaretlemek, bana ait olduğunu damgalamak için bu ezici ihtiyacı hissettiğimi anlamıyorum. Hiçbir zaman bir kadını incitmek için en ufak bir dürtü duymadım, ama içimde karanlık bir şey - orada olduğunu bilmediğim bir şey - onun soluk tenini bozma fikrinden hoşlanıyor, pürüzsüz etinde sahip olduğum işaretleri görmekten hoşlanıyor.

İçimdeki tuhaf sadist eğilimi bastırarak dönmesini bekliyorum ve döndüğünde kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorumaltımda düz bir şekilde katlanmış olsa bile, hedefime ulaşmam için çok uzunum - ya da o çok kısa. Bu yüzden bacağını kaldırıyorum, ayak parmaklarının üzerinde durana kadar yukarı kaldırıyorum, destek için fayans duvara tutunuyorum ve sonra amı tam yüzümün üzerine kadar geriye yaslanıyorum.

Bana bakarken gri gözleri kocaman açılmıştı. "Nesin sen-" diye başlıyor ama ben çoktan ziyafetime dalmış, doyamıyormuşum gibi pembe kıvrımlarını yalıyorum. Ve doyamıyorum. Sanki onun tadı benim için özel olarak yaratılmış gibi. Onu tatmaya, dilimin altında yumuşak, kaygan etini hissetmeye ihtiyacım var.

Çılgık atıyor, klitorisine ulaştığımda bacağı kavrayışında geriliyor ve girişini kaplamak için daha fazla kayganlık akarken uyarılmasının tadını alıyorum.

Beni istiyor.

Kahretsin, evet, beni istiyor.

Tüm kısıtlamaları unutarak, boğazından erotik çığlıklar ve inlemelerle teşvik ederek amını yiyorum. Hayal ettiğim kadar tatlıydı, eti dilimin altında ipeksi bir yumuşaklıktaydı. Klitorisi önceki bakımlarımdan dolayı şişmiş durumda ve dudaklarımı her çekişimde kalçasının titrediğini hissederek onu emiyorum. Daha lezzetli kayganlık dilimi kaplıyor ve serbest elimi kullanarak iki parmağımla içine giriyorum, parmak uçlarımı iç duvarındaki süngerimsi G noktasına bastırıyorum.

Çığlıkları artıyor, artık tüm vücudu titriyor ve ben bunun tam olarak ne zaman gerçekleştiğini hissediyorum. Kasları parmaklarımı sıkıyor ve şiddetli bir titreme geçiyor. Artçı şoklarla titrerken nazikçe yalamak için emmeyi hafifletiyorum ve sonra parmaklarımı çekiyorum, bacağına indiriyorum ve önünde diz çökme pozisyonuna dönüyorum.

Orgazmdan zayıf düşmüş gibi biraz sallanıyor ve ayağa kalkarken sabitlemek için kalçalarını kavriyorum, böylece duş spreynin altına geri dönüyor. Onun tadı dudaklarımda ve aletim o kadar sert acıyor. Ama elimde prezervatif yok ve ilk sevişmemizden dolayı ağrıyor olabilir, bu yüzden kendimi onu bırakmaya zorluyorum ve onun yerine parmaklarımı sikimin etrafına sarıyorum.

O beni şaşkınlıkla izlerken, yumruğumu aşağı yukarı sallayarak gözlerimin kıvrımlı vücudunda gezinmesine izin veriyorum.

Boşalmam için sadece birkaç hızlı vuruş gerekiyor, soluk kalçasını tohumumun kalın beyaz ipleriyle işaretliyorum.

Emma

Marcus'un menisinin yavaşça sol uyluğumun önünden aşağı kayarak üzerimden akan suyla karıştığı bacaklarıma bakarken aklım hâlâ yünle dolu, seks sonrası endorfinlerden dolayı düşüncelerim karmakarışık. Kendimi bir şekilde bir porno filmin içine düşmüş gibi hissediyorum - özellikle uzun, karmaşık ve şimdiye kadar gördüğüm en ateşli aktörün oynadığı bir film.

Marcus boşaldı.

Bacağımda.

Ben onu izlerken.

Çok edepsizdi ve inanılmaz derecede . Tıpkı seks rüyaları gibi, sadece daha iyisi, çünkü bu benim dördüncü orgazmımdı. *Dördüncü.* Daha önce hiç arka arkaya dört kez boşalmamıştım, vibratörümle bile. Ve dilinin çok yetenekli olduğu konusunda haklıydım. *Tanrım, çok yetenekli.* Klitorisime saldırma şekli-

"İyi misin?" diye göz kırpyorum ve başımı kaldırdığımda

yüzüm kızarıyor. "Ne?"

"İyi misin?" diye tekrarlıyor, kalın kaşları havaya kalkıyor ve ben duştaki tek kişi benmişim gibi orada dikilirken tamamen donup kaldığımı fark ediyorum.

Sanki bu, kapıma gelir gelmez göndereceğim adamla gerçek hayatta yaşadığım bir cinsel ilişki değil de, o kirli hayallerimden biriymiş .

"Kitaplar," geveliyorum, zihnim sonunda onun tohumunun üzerimde olduğu gerçeğinden başka bir şeye kilitleniyor.

Az önce içime *girmişti*, o kadar derine girmişti ki, hala onun sert sahiplenmesinden dolayı hassas hissediyordum.

"Peki ya onlar?" Vücut yıkayıcısını tekrar eline alıp avucuna biraz döktükten sonra, soyunma odasındaki bir sporcu gibi rahat hareketlerle her köpürtmeye devam ederken sesi eğleniyor gibi geliyor.

"Yapamam..." Yutkunuyorum, gözlerim o iyice yıkarken yumuşayan seks sütununa kayıyor. Bu haliyle bile etkileyici bir büyüklüğe sahip, iki eski sevgilimden de daha büyük. Çaba sarf ederek kendimi yukarı bakmaya . "Onları kabul edemem."

Yüz ifadesi kararıyor. "Neden olmasın? Kitapları , değil mi?"

"Tabii ki. Ama bunlar ilk baskılar. Benim dairemde daha pahalı olmalılar. Ve eşarbı da kabul edemem. Bu çok fazla."

İşte, söyledim. Kendimle tuhaf bir şekilde gurur duyuyorum - en azından o yaklaşıp benimle birlikte spreyin altına girene ve böyle bir şey olmadan *önce* ona bunu söyleyeceğimi hatırlayana kadar.

Bütün mesele onu kovalamaktı, böylece bu tehlikeli çekime teslim olmayacaktım.

O da aynı şeyi düşünüyor olmalı çünkü duş başlığını suyun kendisine daha doğrudan vurması için eğerken ağzının bir köşesi alaycı bir şekilde yukarı kıvrılıyor. "Onlar hediye, kedicik. Bu kavramı biliyorsun, değil mi?"

Artık o kadar yakın ki meme uçlarım kıllarla kaplı göğsünü sıyrıyor ve o rahatsız edici rahatlığıyla uzanıp tohumunun kalıntılarını uyluğumdan silerken nefesim kesiliyor, bu sırada hafifçe organıma .

"İşte," diyor boğuk bir sesle. "Şimdi tertemiz."

Dönerek vücudunda kalan köpüğü hızla duruluyor ve duştan çıkıyor, beni spreynin altında durup soğukkanlılığımın parçalanmış parçalarını toplamaya bırakıyor.

Banyodan çıktığımda Marcus'un gitmiş olmasını bekliyorum -ne de olsa istediğini aldı- ama o orada, iş kıyafetleriyle yatağında oturuyor ve hiçbir şey gibi görünüyor.

Tabii eğer kısa pembe bornozumun ve altındaki çıplak bacaklarımın gezinen soğuk mavi gözlerindeki sahiplenici sıcaklığı görmezden gelirsek.

Vay anasını. Daha fazla seks mi istiyor? Benimle mi?

Bu artık bir şey mi olacak?

Dolabımın duruyorum, Bay Puffs en üst raftaki tüneğinden miyavlarken ona kararsızca bakıyorum. "Ee," başlıyorum, kediyi görmezden gelerek, "şu-"

"Wilson'a rezervasyonumuzu bir saat ileri almasını söyledim." Marcus ayağa kalkıyor, uzun boyu ve iri cüssesiyle benim stüdyomu daha da küçük gösteriyor. "Giyinmen çok uzun sürmezse zamanında yetişiriz."

Ona bakakaldım. "Hâlâ yemeğe çıkmak istiyor musun?" Kaşlarını çatıyor. "Neden istemeyeyim ki?"

Çünkü beni hiçbir yere götürmene gerek kalmadan pazar gününe kadar on şekilde siktin, demek istiyorum ama kelimeleri tam zamanında boğuyorum. "Sebebi yok," diye mırıldanıyorum, dolaptan temiz bir külot alıp masaya doğru ilerliyorum, üzerimdeki kot pantolon, kazak ve sütyen düzgünce katlanmış, Kraliçe Elizabeth ve Cottonball da üzerlerine uzanmış bir şekilde duruyor.

Marcus giysilerimi yerden ya da yataktan, ya da üzerimden çıkardığında nereye düşmüşlerse oradan almış olmalı.

Mantıken, onunla yemeğe çıkmayı reddetmeliyim. Seks ne kadar ateşli olursa olsun, bu uyumsuzluğumuzu ya da evleneceği kadınla çoktan tanışmış olduğu gerçeğini değiştirmez. Şimdilik, daha kötü bir almadan bu çılgınlığa bir son verebilirim. Yapılacak en mantıklı ve akıllıca şey bu olurdu ama bunu şimdiden biliyorum.

Marcus'u daha çok istiyorum.

Çılgınlığın devam etmesini istiyorum.

"Bana saniye ver," diyorum nefes nefese ve kedileri masamdan kovarak kıyafetlerimi alıp giyinmek için banyoya koşuyorum.

Marcus

Kedilerinin üçü de benimle birlikte ayrılmasından hoşnut görünmüyor, Emma'yı apartmandan çıkarırken büyük olan yüksek sesle miyavlıyor, avucum sırtının alt kısmına dayanıyor.

Tam da o çekici gamzelerinin olduğu yerde.

Kahretsin, o küçük girintiler çok ateşli, tıpkı onunla ilgili her şey gibi. Ona birkaç kez sahip olmanın bu arzuyu bastıracağını düşünmekle yanılmışım. Aksine, şimdi daha güçlü, çünkü gerçeklik hayal gücümün çok ötesine geçti. Örneğin omurgasının dibindeki o seksi gamzeleri ele alalım - onlar hakkında hiç hayal kurmamıştım ve şimdi arkadan alırken onlara bakmak için sabırsızlanıyorum... amını ve tatlı küçük kıcını becermek.

Şok oldum, sikim tekrar kıpırdadı ve kendimi ona yapmak istediğim iğrenç şeylerden başka şeye odaklanmaya zorladım.

Ona iyi bir Yunan yemeği yedirmek gibi.

Bu kesinlikle pis olmayan aktiviteler listemde üst sıralarda.

"Onları besledin, değil mi?" Onu arabanın arka koltuğuna götürürken sordum. "Bu gece için iyi olacaklar mı?"

Yanına tırmanıp Wilson'la aramızdaki bölmeyi kaldırdığımda gözlerini kırptırıyor. "Kediler mi? Evet, eve gelir gelmez onları besledim."

Güzel. Yani yemekten sonra bana gelmemek için bunu bahane olarak kullanamayacak. Çünkü onunla bitmedi. Hem de hiç.

Arabamız trafiğe çıkarken, "Peki, şu kitaplar hakkında," diye yeniden başlıyor. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim... Onları kabul edemem. Onlar çok fazla-"

"Onlar bir hediye Emma, çiçekler ve eşarp da öyle." Ses tonumu yumuşak ama tavizsiz tutuyorum. Kitaplar gerçekten de onun dairesinden daha değerli, ama onları geri almaya niyetim yok. Müfettişin raporunu inceledikten sonra Emma'nın kendine bu kadar güvenmesinin ardında ne olduğunu anladım ve pahalı hediyelere verdiği tepki de tam olarak düşündüğüm gibi oldu.

Hediyeleri iade etmek için bile olsa beni göreceğinden şüphelenmiştim ve haklıydım.

"Ama bu kitapları nereden buldun ki?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Ve bunların benim en sevdiğim hikâyeler olduğunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkтім. "Bir ara sosyal medyada bahsetmiştin." Aslında bu, üniversite kayıtlarına girdiğinde bulunduğu, üniversiteye kabul makalesinin bir parçasıydı. Yaratıcı Yazarlık dersi için yazdığı kısa öykülerle birlikte son iki gün içinde birkaç kez okudum ve tekrar okudum.

Emma'nın sadece mükemmel bir editör değil, aynı zamanda harika bir yazar olduğu ortaya çıktı. Kelimeleri öyle bir akıyor ki en basit cümleler bile ilgi çekici hale geliyor, yazısının ritmi kendi hikayesini anlatıyor. Bununla birlikte, beni sayfalara yapıştıran şey hikayelerinin içeriği -ve kabul makalesi- oldu.

Küçük kızıl saçlı kızımda çok daha fazlası var, geçmişinde tahmin edemeyeceğim kadar çok karanlık var. Daha önce ondan büyülendiysem, şimdi zihnine bir göz attığım için iki kat büyülendim. Şehvetimi dindirmek için birkaç gece yeterli olmayacak, bunu şimdi anlıyorum.

ne anlama geldiğini henüz çözemedim ama artık inkâr edemiyorum.

Emma Walsh'a olan takıntım artık sadece cinsel değil.

"Beni sosyal medyada mı takip ettin?" Sesi dehşete düşmüş gibi.

Onun önünde müfettişten asla bahsetmemeyi aklıma not ediyorum. "Tabii ki. Bunun için değil mi?"

Yoksa neden hayatını herkesin görmesi için koyasın ki?"

"Bunu arkadaşlarım görecektir, yabancılar değil." Dudağını ısıyor. "Bu kötü oldu. Gizlilik ayarlarımı gözden geçirmem gerekecek."

"Bu genel olarak iyi bir fikir," diyorum ve ciddiyim. Bu onu benden korumayacak olsa da, sıradan takipçiler -ya da ilişkimizin bir sonucu olarak etrafını koklamaya gelebilecek meraklı gazeteciler- onun profiline kolayca erişemeyecek.

Hâlâ alt dudağını çiğneyerek pencereden dışarı bakıyor, sonra dönüp tekrar bana bakıyor. "Eşarbi böyle mi öğrendin? Sosyal medyadan mı? Çünkü internette bundan bahsettiğimi hiç hatırlamıyorum."

Ona sakın bir gülümseme veriyorum. "Amazon istek listenizdeki gizlilik ayarlarını kontrol etmek isteyebilirsiniz."

İnliyor ve avuçlarıyla yüzünü kapatıyor. "Tanrım, sen bir sapıksın."

Hiçbir fikrin yok. Kendim hakkında bunu biliyordum -çoğundan daha acımasız, daha kararlı olduğumu- ama onunla tanışana kadar tüm enerjimi kariyerime yöneltmişim. Başarılı olmak için başkalarının çekineceği şeyler yaptım ve hiç pişmanlık duymadım. Ben hep böyleydim, azimli ve acımasızdım ve eğer ikinci sınıf öğretmenim Bay Bond matematiğe olan yeteneğimi teşvik etmeseydi, servetimi Wall Street yerine yeraltı suç dünyasında inşa etmeyi seçebilirdim.

Benim gibi bir çocuk için zenginliğe giden daha mantıklı bir yol olurdu.

Her halükarda, Emma'yı bir zamanlar ilk milyarımla istediğim gibi istiyorum: hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyen tek fikirli bir yoğunlukla. İyi bana mesaj atıp bu fırsatı verdi, çünkü ondan fazla uzak kalamazdım.

"Ne diyebilirim ki? Ben istediğinin peşinden giden adamım," diyorum hafifçe, sanki hepsi bir şakaymış gibi. Ama Emma ellerini indirdiğinde bana attığı bakıştan, sözlerimi ciddiye aldığını anlıyorum.

Akıllı kız.

"Neden ben?" diye açık açık soruyor. "Neden şu Emmeline'in peşinden gitmiyorsun? O senin hayalindeki kadın değil mi?"

"Şu değil." Son iki gündür Emmelinee tek bir düşünce bile ayırmadım, düşününce son bir haftadır da ayırmadım. İş için New York'a geleceği tarih hâlâ takvimde yazılı ama bu düşünce bile beni heyecanlandırmıyor.

Emmeline'le yemeğe çıkma fikri bile tatsız bir zorunluluk gibi geliyor.

"Yani tanıştığımız ilk geceden beri onu görmedin mi?" Emma gri gözlerini dikkatle yüzüme dikerek soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır. ." Göğsümde tuhaf bir sıkışma hissiyle fark ediyorum ki Emma'ya olan bu takıntım devam ettiği de etmeyeceğim. Bunu yapmak için en ufak bir eğilimim olmadığı gibi, kadına da haksızlık etmişim.

Emma'yla yeni çıkmaya başlamış olabiliriz ama ona yaklaşan her erkeği mahvederim - bu da aramızdaki her neyse o süre boyunca başka kimseyle görüşemeyeceğim anlamına geliyor.

İkiyüzlü olmadığım tek şey.

Emma'nın gergin ifadesi hafifliyor ama sonra gözleri kısılıyor. "Peki ya diğer kadınlar? Çöpçatanınız size başka birini ayarladı mı?"

Ashton'ın ya da tanıdığım diğer erkeklerin yerinde olsaydım, bu soruya tereddütle - çünkü ilişkinin bu kadar başında ciddi bir adım olan münhasırlık talebine benziyor. Ama az önce neye karar verdiğimi düşününce, sakince cevap verdim: "Hayır. Başka kimse yok."

"Oh." Bana bakıyor. "Tamam o zaman."

"Peki ya sen?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum. "Geçen gece mesaj atmak istediğin adamla görüşüyor musun?"

Çilli yanaklarını sevimli bir kızarıklık kaplıyor. "Hayır. Yani... konuda yalan söylemiş olabilirim."

"mı?" Bunu biliyordum elbette - dedektifimin kontrol ettiği ilk şey onun flört durumuydu Ama onun rahatsızlığından o kadar çok zevk alıyorum ki, bu işin peşini bırakamıyorum. "Yani sabahın üçünde *bana* mesaj mı ?"

Bana ters ters bakıyor. "Bir hataydı, tamam mı? Kedimle konuşuyordum ve parmağım yanlışlıkla 'gönder' tuşuna bastı. Bunu yapmak ."

"Anlıyorum." elini . Narin parmaklarıyla oynayarak, "Kedin mi numaramı seçti ve 'hey' yazdı?" diye soruyorum.

Yüzü daha lezzetli bir renkle doluyor ve eli avucumda küçük bir yumruk haline geliyor. "Belki. Ne olduğundan emin değilim. Sadece oluruna bırak, tamam mı?"

Karanlık bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Sana neler olduğunu anlatmama ne dersin?" Eğildim, mırıldanırken sesim derinleşti, "İşte gecenin bir yarısı, yatağında tek ve uyuyamıyordun. Belki akşam seksi bir hikaye ... ya da belki, sadece belki, bir rüya görmüştün." Eli avuçlarımda seğiriyor ve gülümsemem daha da hınzırlaşıyor. "Ah, evet, bir rüyaydı. İçinde ben de var kedicik? Sana ne yapıyordum? Seni beceriyor muydum? Tatlı amını mı yalıyordum? Daracık göt deliğini mi ? Ya da belki yukarıdakilerin hepsini?"

Ben konuştukça rengi daha da açılıyor ve boynunda gözle görülür bir nabız atışı belirliyor. "Sus," diye tıslıyor, gözleri bizi Wilson'dan ayıran bölmeye kayıyor. "Seni duyacak."

"O zaman bana haklı olup olmadığımı söyle." Elini ağzıma götürüyorum parmak eklemlerini dudaklarımın üzerinde ileri geri gezdiriyorum. "O gece rüyanda gördüğün şey ben miydim? Ben-"

"Evet!" Şimdi her yeri kızarmış, elini çekerken hızlı ve düzensiz nefes alıyor. "Haklısın. Tamam mı? . Şimdi mutlu musun?"

Sikeyim. Ben. Bunu itiraf ettiğini duymak, doğrudan sikime Viagra enjekte edilmesi gibi bir şey. O kadar sertleştim ki sanki birkaç dakika değil de yıllardır seks yapmamışım gibi.

Emma'ya akşam yemeği sözü vermemiş , Wilson'a bizi çatı katıma götürmesini söyledim, böylece doğruca tatlıma gidebilirdim.

Tekrar konuşabilecek hale geldiğimde kısık sesle "Evet," diyorum. "Çok mutluyum."

Ve o yanakları kıpkırmızı, pencereden dışarı bakarken, ben derin nefesler alarak kanımdaki öfkeli ateşi soğutmaya çalışıyorum.

Emma

"Aman Tanrım, bu çok güzel," diye inliyorum birkaç dakika önce alev alev yanan bir ağız dolusu peynirin etrafında. Hellimi daha önce hiç ve ciddi anlamda bir şeyler kaçıırıyordum. Garsonun getirdiği peynir bloğunu ateşe izlemek eğlenceli olmakla kalmadı, aynı zamanda sonuç lezzetli ötesiydi - zengin, tuzlu, dışı biraz ve içi yapışkan-erimiş.

Muhtemelen her ısırıkta bir milyon kalori var ama buna değer.

"Burada en sevdiğim şeylerden biri," diyor Marcus boğuk bir sesle, mavi gözleri yüzüme odaklanıyor ve yemeğe verdiğim neredeyse orgazmik tepkinin onu tekrar tahrik fark ettiğimde içimi yeni bir renk dalgası kaplıyor.

Adam tam bir seks düşkünü, belli ki ve ben de onun yanındayken öyleyim.

Yine de, benden bu utanç verici itirafı aldıktan sonra, yolculuğun geri kalanında bir şekilde normal bir konuşma yapmayı başardık, ben kitapçıdaki işim hakkında gevezelik ettim ve Marcus dikkatle dinledi. Gerçekten ilgileniyor muydu yoksa sadece beni şımartıyor muydu bilmiyorum ama onun tüm dikkatini üzerimde toplamanın iyi hissettirdiğini inkar edemem. Hâlâ da öyle - buradaki en az iki kadının kendilerini fark etmesi için ellerinden geleni yapmalarına rağmen.

Onun kim olduğunu biliyorlar mı yoksa sadece yakışıklılığına mı tepki veriyorlar bilmiyorum ama her iki durumda da bu hoşuma gitmiyor.

Hakkını , Marcus varlığından habersiz görünüyor; hatta süper model seksi sarışın, eğilip daracık elbisesiyle minik, dolgun kalçalarını gösterebilmek için çantasını bilerek sandalyesinin önüne bıraktığında bile. *Ben* ona bakakalıyorum, yüzüzlüğü karşısında afallıyorum ama Marcus ona bir bakış bile atmıyor. İki masa ötedeki muhteşem esmere de bakmıyor, o da zaten masamızın önünde iki kez geçit töreni yaptı, uzun, düz saçlarını her seferinde omzunun üzerinden geçirdi ve Marcus'a Thor'un yeniden doğmuş hali gibi gülümsedi.

"Buraya çok sık gelir misin?" İnce kalçalarını podyumdaymış gibi sallayarak masamızın önünden bir kez daha geçen esmer kıza çelme takma isteğimi bastırarak soruyorum. "Bu restorana yani."

sallıyor ve kendi hellim porsiyonunu kesiyor. "Evimden sadece birkaç blok ötede, bu yüzden ayda en az bir kez buraya gelirim."

Bu her şeyi açıklıyor. Bahse girerim bu ikisi bir milyarderin bu restorana sık sık geldiğini öğrendiler ve özellikle onunla tanışmak için buradalar. Belki Marcus'un rezervasyonunu öğrenmek için bir garsona rüşvet bile vermişlerdir.

Yoksa neden sarışın tek başına bir masada otursun ki? Kadınlar -özellikle de güzel kadınlar- güzel, oturmalı restoranlara tek başlarına gitmezler. Esmer olan, en azından, bir arkadaşıyla birlikte gibi görünüyor - düşününce, sanki garsondan *beni* ateşe vermesini isteyecekmiş gibi bana bakıyor.

Gözlerimi kaçıırıyorum, son peynir lokması ağızımda acılaşıyor ve muhtemelen beni arkadaş gibi bir servet avcısı olarak gördüğünü fark ediyorum.

Eenie, meenie, miney, moe, herkes annenin bir fahişe olduğunu biliyor!

Kararsız bir el ile su bardağıma , çocukça alay sanki duymayalı yıllar değil de dakikalar olmuş gibi kulaklarımda çınlıyor.

"Emma." Büyük, sıcak bir avuç içi serbest elimi kaplıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Evet, tabii ki. Neden olmayayım ki?"

Marcus elini çekerek kuru bir sesle, "Belki de aniden biri tabağına tükürmüş gibi görüldüğün içindir," diyor.

"Hayır, ben sadece..." Sudan bir yudum alıyorum ve bardağı yere bırakıyorum. "Buradaki insanlar senin kim olduğunu biliyor, değil mi?"

"Ah." Sanki bir gizemi çözmüş gibi bakışları netleşiyor. "Evet, öyle - en azından sahibi ve çalışanları. Seni rahatsız eden bu mu? Bazılarının benimle param için birlikte olduğunu düşüneneğinden mi endişeleniyorsun?"

İçgüdüsel olarak irkiliyorum. Marcus ya ürkütücü bir şekilde anlayışlı ya da benim takıntılarım düşündüğümünden daha açık. Tabii... "Seninle paran için mi birlikte olduğumu düşünüyorsun?" Dehşete kapılarak ağzımdan kaçırdım. "Çünkü sana söz veriyorum, hiç de öyle değil-"

"Hayır, tabii ki değil." Çenesi esniyor. "Hiç de öyle düşünmüyorum."

"Oh, tamam." Dudağımı çiğneyerek onun kapalı ifadesini inceliyorum. "Emin misiniz? Çünkü neden endişelendiğini anlıyorum ve seni temin ederim ki asla-"

"Biliyorum, kedicik." Sert yüzü yumuşuyor, elimi tekrar örtmek için masaya uzanıyor. "Beni asla böyle kullanmayacağını biliyorum."

Beni kullan.

Ona bakıyorum, ciğerlerimdeki hava su emiyormuşum gibi hissedene kadar yoğunlaşıyor.

Kullanıcı. Fahişe. Sosityopat. Manipülatif kaltak.

"Nereden biliyorsun?" Sesim de hissettiğim gibi boğuk çıkıyor, anneme tüm hakaretler zihnimde dönüp duruyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sen." Başparmağı bileğimin iç kısmında bir daire çizerken bakışları yüzümde sabit duruyor. "Olduğun gibi."

"Ama beni gerçekten tanıımıyorsun. Daha yeni tanıştık ve-" "Yeterince biliyorum."

Ona bakıyorum, ciğerlerimdeki basınç artıyor. Onun güveni hem yürek ısıtıcı hem de yıkıcı. Çünkü bilmiyor, gerçekten bilmiyor. Gerçeği tam olarak bilseydi, bu olasılığı bu kadar çabuk göz ardı etmezdi.

Onun yerinde olsam kesinlikle yapmazdım.

Elimi titreyerek onun elinden çekiyorum. "Annem... o bir kullanıcıydı" diyorum, kelimeleri boğazımdaki sıkışıklığı aşmaya zorlayarak. Neden ona bunu söylemek zorunda hissettiğimi bilmiyorum ama hissediyorum.

Eğer gidecekse, bunun şimdi olmasını istiyorum, büyüüne daha fazla kapılmadan önce. Bakışları esrarengizleşiyor. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Yani insanları kullandı, tüm insanları ama özellikle de onunla ilgilenen erkekleri." Boğazımda büyüyen düğümü yutuyorum. "Bir keresinde, ben dokuz yaşındayken, bir sınavda bana kötü not vermesin diye fen bilgisi öğretmenimle yatmıştı. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, notlarımı gerçekten önemsemiyordu. Sadece ailesine -büyükannem ve büyükbabama- iyi bir karne göstermek istiyordu, böylece canı sıkıldıkça beni bir erkek arkadaşının evinden diğerine sürükleyerek şehrin her yerinde parti yaparken beni ihmal etmekle suçlamaktan vazgeçeceklerdi."

Marcus'un yüz ifadesi değişmiyor, ben de anlamasını sağlamaya kararlı bir şekilde devam ediyorum. "Antisosyal kişilik bozukluğu olduğunu, empatiden yoksun olduğunu falan söylediler. Bir sosityopat ama pek de zeki biri değil, musun? Çünkü zeki olanlar hayatta ilerler ve o ilerleyemedi - ahlak ve etik gibi herhangi bir şey tarafından engellenmemiş rağmen. Önemsemediği tek kişi kendisiydi ve istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yaptı - yalan söylemek, hile yapmak, çalmak... ve her zaman,

insanlar."

"Sen de dahil misin?" diye soruyor sessizce ve boğazım daha da daralsa da omuz silkiyorum.

"Sanırım, gerçi onun işine yaramayacak kadar küçüktüm. Beni giydirip süslemeyi ve erkek arkadaşlarının önünde gösteriş yapmayı severdi - bir tür evcil hayvan gibi. Çoğunlukla beni görmezden gelirdi ama bu değil." Nefesimi tutuyorum. "Bak Marcus, bunu sana anlatmamın nedeni-"

"Sen onun gibi değilsin." Bakışları beni delip geçiyor. "Beni duyuyor musun? Sen ona hiç benzemiyorsun." Ona bakıyorum, sesindeki yoğunluktan . "Biliyorum, ama-"

"Annene hiç benzemiyorsun," diye tekrarlıyor daha yumuşak bir tonda ve içimdeki bir şey - orada olduğunu hiç bilmediğim soğuk bir düğüm - erimeye başlıyor, sıcak bir his içeri süzülüyor.

"Teşekkür ," diyorum kısık sesle ve sonra garsonumuz gelip ana yemeği getirdiğinde başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Onun ya da Marcus'un gözlerimdeki yaş parıltısını görmesini istemiyorum.

Marcus

Suçluluk duygusu, güçlü ve alışılmadık, ana yemeğim olan tereyağlı levreğin her lokmasını tatlandırıyor. Emma kendine bir Yunan salatası aldı ve yerken izlerken göğsüm ağrıyor, tavrı alışılmadık derecede bastırılmış.

Bana içini açtı.

Bana acı veren sırrını anlattı ve sanki ilk kez duyuyormuşum gibi devam etmesine izin vermek için yapabileceğim tek şey .

Sanki tüm bu çirkin karmaşayı zaten bilmiyormuşum gibi.

Elbette bana her şeyi anlatmadı; örneğin annesinin zamanlar fuhuştan tutuklandığını ya da o gün banka hesabını boşalttığı sevgilisi tarafından kovalanırken bir araba kazasında öldüğünü. Ama bana anlattıkları yeterliydi.

Annesi gibi korkusunun -üniversite kompozisyonunda bahsettiği korku- kızıl saçları ve yumuşak çilli teni kadar onun bir parçası olduğunu bilecek kadar.

Ve ben, pislik , bu korkuyu ona karşı kullandım, ona pahalı hediyeler gönderdim, böylece beni şahsen görmekten başka seçeneği kalmadı.

Bir bakıma onun annesi gibiyim; istediğimi elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Konuşmadan yemeye devam ettiğinde sessizce "Özür dilerim," diyorum. "Emma, kedicik, tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Telefonum cebimde titriyor ama görmezden . İş bekleyebilir.

Tabağından başını kaldırıp gözlerini kırıştırıyor. "Ne oldu? Oh, hayır, sorun değil. Annem tacizci falan değildi, zaten ben on bir yaşındayken bir kazada öldü ve o andan itibaren beni büyükannem ve büyükbabam büyüttü. Ben sadece her ihtimale karşı söylüyordum, bilirsiniz..." Durur, açık tenine güzel bir renk yayılır.

"Ciddileşirsek diye mi?"

Kızarması derinleşir. "Ben-"

" yok." Siktir, de öte. Bu fikri sevdim. Hatta bayıldım.

Şaşırarak fark ettim ki, onun düşünmesini, gelecekte bizi birlikte hayal etmesini *istiyorum...* çünkü zaten bunu yapıyorum.

Rahatsız edici düşünceyi bir kenara iterek elimdeki konuya odaklanıyorum. "Emma, beni dinle," diyorum yemeğe devam ettiğinde. "Annen umurumda bile değil. Aslında umurumda -zamanda geriye gidip seni on bir yaşından çok önce ondan almak isterdim- ama seni nasıl bir kadının doğurduğu umurumda değil. Bu senin kim olduğunu belirlemez, senin hakkındaki fikrimi hiçbir şekilde değiştirmez."

birakıyor, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Kanın söyleyeceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır, istemiyorum." Benimki gibi bir ebeveynle nasıl yapabildim ki? Bir an tereddüt ettim, sonra açıkça söyledim, "Babam ben iki yaşındayken hapisnede öldürüldü - silahlı soygun ve saldırı suçlarından oradaydı - ve annem bir alkolikti. İşlevsel türden de değil, tam anlamıyla, yirmi dört-yedi sarhoş. Ben on sekiz yaşındayken karaciğer yetmezliğinden öldü."

On yıllardır bunu kimseye söylemedim; aslında, yapabilecek kaynaklara sahip olur olmaz geçmişimi medyadan gizlemek için büyük acılar çektim. Şu anki arkadaşlarım ve tanıdıklarımın bildiği

tek şey

Çocukluğum hakkında bildiğim tek şey, Staten Island'da nadir görülen bir karaciğer hastalığından vefat eden bekâr bir anne tarafından büyütüldüğümdür.

Çirkinlik yok, drama yok, sadece sıradan bir alt-orta sınıf yetiştirme.

Ama nedense Emma'her şeyi bilmesini, nasıl bir adamla karşı olduğunu anlamasını istiyorum. Çünkü eğer "kan söyler" meselesinde bir gerçeklik payı varsa, benimki onunkinden çok daha lekeli.

Söylediklerim karşısında gözleri açılıyor ama beni rahatlatacak şekilde ne sinirlenmiş ne de iğrenmiş görünüyor. "Özür dilerim," diyor usulca, masanın öbür ucuna uzanıp küçük elini koluma koyuyor. "Bu şekilde büyümek senin için çok zor . Yardım isteyebileceğin birileri var mıydı? Büyükannen ve büyükbaban? Diğer aile üyeleri?"

Sesinde gerçek bir sempati var ve biliyorum ki o, herkes gibi, esasen kendi başına büyümenin, genç yaştan itibaren kendi başının çaresine bakmanın nasıl bir şey anlıyor.

Annenizin, sizin iyiliğinizi gereken kişinin güvenilmez bilmek.

"Annem de babam da birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileden gelmiyordu ama okulda çok destek gördüm," diye cevap veriyorum, her şeyi bilebileceğini düşünerek. "İkinci sınıf öğretmenim Bay Bond, ilkokul ve sonrasında bana rehberlik etmede özellikle etkili oldu. Onun sayesinde sokaklarda kısa yoldan para kazanmak yerine derslerime odaklanmayı seçtim."

"Oh?"

Bakışlarındaki meraka gülümsüyorum. "Tahmin edebileceğiniz gibi para , bu yüzden sekiz yaşıma geldiğimde masaya yiyecek koymak için ne gerekiyorsa yapıyordum - yerel çeteler için ayak işleri yapıyor, sokaklarda ot satıyor, okul malzemeleri çalışıyordum. Sonuncusu yüzünden yakalandım ve neredeyse okuldan atılıyordum. Bay Bond son anda devreye girerek bana kefil oldu ve sonra beni oturtup para kazanabileceğim bazı yasal yollardan bahsetti - matematik becerileri benimki kadar iyi olmayan çocuklara özel ders vermekle başlayarak. Ayrıca bana *Forbes* dergisinin birkaç sayısını verdi ve kapaktaki zengin insanlar, onların oraya nasıl ulaştıkları ve benim de oraya nasıl ulaşabileceğim hakkında her şeyi anlattı."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Ve yaptın, değil mi?"

"Yaptım." Sesimdeki memnuniyeti saklamaya çalışmıyorum. "İlk milyarı kazandıktan kısa bir süre sonra hakkımda bir yazı yazdılar."

"Vay canına." Gülümsemesi genişliyor ve o sevimli gamzeleri ortaya çıkıyor. "Bay Bond seninle çok gurur duyuyor olmalı. Onunla hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Evet. Ne yazık ki birkaç yıl önce vefat etti. Pankreas kanserinden" diye açıklıyorum, boğazım düğümlenerek.

Ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama ne tuttuğum birinci sınıf doktorlar ne de parasını ödediğim deneysel tedaviler ölümcül hastalığı .

Bir yetişkin olarak kendimi en güçsüz hissettiğim andı.

Emma'nın gülümsemesi kaybolur. "Çok üzüldüm. Bu senin için korkunç bir kayıp olmalı." "Teşekkür ," diyorum eşit bir şekilde. "O iyi bir adamdı."

Tek tesellim, onun adına kurduğum ve avukatlara ölümünden kısa bir süre önce kazandığı bir piyango olarak açıkladığım yetmiş milyon dolarlık vakıf sayesinde çocuklarının ve torunlarının asla maddi sıkıntı çekmeyecek olması.

Garson tabaklarımızı toplamak ve tatlı menüsünü getirmek için yanımıza geliyor ve ben de bu dikkat dağınıklığını süregelen kederimi uzaklaştırmak için kullanıyorum. Bu konuyu daha önce hiç kimseyle konuşmamıştım ama bir şekilde Emma'ya açılmak, onun dünyaya gösterdiğim sterilize edilmiş maskeyi değil de gerçek beni tanımasını sağlamak doğru geldi.

Garson gider ve Emma bir an için tatlı menüsüne bakar, sonra onu bir kenara koyar.

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Dur tahmin edeyim. Aç değil misin?" Hesaptaki payını minimumda tutmaya bildiğimden, ne sipariş edip etmeyeceğini az çok tahmin edebiliyorum.

"Aslında son hediyeni almadan önce akşam yemeği yedim -daha doğrusu yarısını-" diyor. "Hazır bahsetmişken-"

"Sakıncası yoksa baklava almaya gidiyorum," diyorum, sanki onu duymamışım gibi. Kitapları yine reddetmeye ve ben buna izin vermeyeceğim. "Burası harika, şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

Göz kırıyor. "Elbette, devam edin."

Daha geniş gülümsüyorum ve garsona işaret ediyorum. "Baklava lütfen," diyorum aceleyle geldiğinde. "Ve iki tabak getirin. Paylaşırız."

"Oh, yapmayacağım-" Emma başlıyor ama garson aceleyle uzaklaşırken elimi kaldırıyorum.

"Bu adil bir şey. Dondurmanı paylaştım, bu yüzden sana en azından tatlımdan bir ısırık borçluyum," diyorum tüm ciddiyetimle.

"Ama-"

"Aması yok. Ve ben de kendi payıma tatlıyı alıyorum. Adaletle inanan tek kişi sen değilsin."

"Oh." Küçük beyaz dişleri alt dudağını endişelendiriyor. "Tamam o zaman, sanırım bir ısırık deneyebilirim."

Memnun bir sırıtışı gizliyorum. Tatlımı paylaşmasını sağlamak küçük bir şey olabilir ama doğru yönde atılmış bir adım. Çok geçmeden, tüm yemeklerimizi ve isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği diğer her şeyi ödemeyi planlıyorum.

Ama önce onu annesi gibi olma korkusundan kurtarmalıyım, her seferinde bir lokma baklava yiyerek.

Garson döndü ve tatlıyı getirdi. O bir şey söyleyemeden bir parça kesip tabağına koyuyorum. ", " diye ısrar ediyorum, tabağı ona doğru itiyorum ve o da ballı hamur işini ağzına .

Hellimin orgazmik tepkiyi vermiyor ama yüzünde mutlu bir ifadeyle çiğneyip yutarken sikim hala sertleşiyor.

Hay sikeyim. Dönüştüğüm seks manyağı gibi herkesin içinde ona saldırmadan önce onu gerçekten evime götürmeliyim.

Baklava küçük olduğu için hızlıca yiyoruz ve sonra hesabı istiyorum. Emma hesabı tekrar alıyor ve ben de ona izin veriyorum, ancak onun kendi payına düşen hesabı dikkatlice saydığını görmek bana acı veriyor.

Müfettişin raporunda, kadının mali durumuyla ilgili bir bölüm vardı; bu bölümün sefil durumu, bunu yapmasını da çılgınca kılıyor.

Sonunda hesap ödendi ve elimi sırtına koyarak onu restorandan dışarı .

"Wilson nerede?" diye soruyor, etrafta arabayı ararken. "Yoksa taksiye mi bineceğiz?" Sonra gözleri açılıyor, ima ettiği şeyi fark edince yanakları kızarıyor. "Boş ver, yakınlarda yaşadığını unutmuşum. Eve metroyla ve-"

"Evime dört bloktan daha yakınız, bu yüzden Wilson'gecenin geri kalanında izin verdim," diyorum yüzümü ona dönerek. Küçük ellerini avuçlarımdan içine alarak, kalkık yüzüne bakıyorum. "Emma, kedicik... Benimle eve gelmeni istiyorum."

Emma

Bir milyarderin evinden ne beklediğimi bilmiyorum ama Marcus'un Tribeca'daki çatı katı başka bir dünyadan bir şey gibi - sadece zengin ve ünlülerin yaşam tarzlarını anlatan parlak dergilerde ve TV programlarında gördüğüm bir dünya.

Ultra modern, gri ve beyaz tonlarında dekore edilmiş bu ev, en azından New York için devasa. Belki arazinin ucuz olduğu Güney veya Orta Batıda bu büyüklükte bir daire özel bir şey olmazdı ama Manhattan'ın kalbinde elli karatlık elmasa eşdeğer. Marcus bana etrafı gezdirirken, ortasında şık bir sarmal merdiven bulunan devasa bir oturma odası, sinema salonu benzeri bir medya odası, tam donanımlı bir ev spor salonu, yirmi kişiye yetecek büyüklükte bir masanın bulunduğu bir yemek alanı ve bir uzay gemisine bile yakışmayacak pırıl pırıl aletlerin bulunduğu geniş bir mutfak görüyorum.

Ve bir havuz.

Kırk ayak uzunluğunda, dikdörtgen bir yüzme havuzu, kalın bir cam duvarla dairenin geri kalanından ayrılmış ve kafam büyüklüğünde yaprakları olan sekiz ayak yüksekliğindeki saksı bitkileri tarafından kısmen görünmez kılınmıştı.

"Bunlar gerçek mi?" Sessiz bir tonda soruyorum, parlak bir yaprağa dokunmak için ve Marcus gülümseyerek başını sallıyor.

"Evet, tabii ki. peyzaj şirketi var, haftada bir gelip onlara bakıyor, suluyor vs."

Doğru, tabii ki. Çünkü varlıklı insanlar böyle yapar: ev bitkilerine bakması için profesyonel peyzajcılar tutarlar.

"Aşçınız ve hizmetçiniz de var mı?" Soruyorum, ama Marcus beni şaşırtarak başını sallıyor.

"Yemek ve temizlik de dahil olmak üzere her şeyle uşağım ilgileniyor. Temizliği o denetliyor; aslında bunu yapan bir şirket var."

"Anlıyorum." Sesim biraz boğuk çıkıyor ama değil. Kahrolası bir uşak mı? *Downton Abbey*'de miyim?

"Gel, sana üst katı göstereyim," diyor Marcus ve ben de hissettiğim kadar bunalmış görünmemeye çalışarak onu sarmal merdivenlere kadar takip ediyorum. Zengin olduğunu elbette biliyordum ama bundan önce tam olarak anlamamıştım.

Baktığım her yerde ailemin tüm mal varlığının toplamından daha pahalı nesneler var. Duvarlardaki soyut tablolardan, modern sanat müzelerinde yer alabilecek şık heykellere kadar, bu çatı katı para kokuyor. Çılgınca para. Yemeklerimi ben ödediğim bir şekilde eşit seviyedeymişiz gibi davranma girişimlerle dalga geçen türden bir para.

Tanrım, ben burada ne yapıyorum?

Buraya bir metro faresinden daha fazla ait .

"Burası kütüphane," diyor Marcus, beni ikinci kattaki merdivenlerden çıkan ilk odaya götürürken, şöminenin önünde iki sezlong ve kitaplarla kaplı duvarlar görüyorum. Kitap raflarından bazıları hava geçirmez şekilde kapatılmış cam gibi görünen bir şeyle kaplı - daha fazlasını tutuyor olmalılar

Bana gönderdiği imzalı ilk baskılar gibi değerli kitaplar.

Kendimi *Güzel ve Çirkin*'deki Belle gibi hissederek camekânlardan birine doğru yürüyorum ve içeriye bakıyorum.

Evet. Hemingway'in *Yaşlı Adam ve Deniz*'i. Sayfaları sararmış ve hafifçe yıpranmış. Kumaş ciltli kapağı açtığımda, yazarın başlık sayfasındaki kalın karalamasını göreceğimden hiç şüphem yok.

"Bunların hepsini okudun mu?" Marcus geldiğinde başımı kaldırıp soruyorum.

"Çoğu, ama hepsi değil," diyor. " gibi bazı ilk baskılar sadece koleksiyonumun bir parçası. İlk buluşmamızda sana söylemeye başladığım gibi, ben de kitapları severim, hem okumayı hem de onları toplamayı."

Hah. Belki de düşündüğümden daha fazla ortak noktamız vardır. En sevdiğim yazarların imzalı kopyalarıyla dolu bir rafa sahip olmak hep hayalim olmuştur. "Bana gönderdiğin ilk baskıları oradan mı aldın? Koleksiyonundan mı?"

Gülümsüyor. "Gerçekten de öyle. En sevdiklerinize sahip olduğum için mutluyum."

Derin bir nefes alıyorum. "Doğru. Bunun için teşekkür ederim. Ne yazık ki yapamam-"

"Gel, sana evin geri kalanını göstereyim." Uсталıkla beni kütüphaneden çıkarıp stüdyomun tamamından daha büyük bir misafir odasına götürüyor. Beş bilgisayar monitörü ve duvarlara monte edilmiş üç televizyonu olan ev ofisi onu takip ediyor ve sonunda ana yatak odasına adım atıyoruz.

Anında kalp atışlarım hızlanıyor, adama karşı artan farkındalıkla tenim karıncalanıyor. Tur sırasında etrafımdaki zenginlikten o kadar etkilenmişim ki neden burada olduğumu neredeyse unutmuştum. Ama şimdi düşünebildiğim tek şey bu, aklım Marcus'un ellerimi tutup onunla eve gelmemi istediğinde gözlerindeki o ateşli bakışa gidiyor.

düşünceleri de aynı yollarda ilerliyor olmalı çünkü çelik gibi parmakları bileğime dolanıyor ve başımı kaldırdığımda bakışlarının karanlık, ilkel bir niyetle dolu olduğunu görüyorum. "Emma..." Beni kendine çekerken sesi alçak ve sert. "Kedicik, seni istiyorum."

Ve içimdeki ihtiyaç dalgası sıkılaşıırken, dudakları derin ve doymak bilmez bir öpücükle benimkilere çarpıyor.

Emma

Yavaşça ve büyük bir isteksizlikle uyanıyorum, battaniyenin sıcaklığından ve çarşafların ipeksi yumuşaklığından ayrılmak . Esnedikçe uzuvlarım ağırlaşıyor ve uyluk içlerim sanki sert bir yoga yapmışım gibi garip bir şekilde ağrıyor. Cildim bile garip bir şekilde hassas, özellikle de daha mahrem olan-

Aman Tanrım. Doğrulup tanımadığım yatak odasına bakıyorum, nerede olduğumu ve neden böyle hissettiğimi anladığımda bir adrenalin patlaması sersemliği kovalıyor.

Marcus' yatak odasındaydım ve bütün gece beni becerdi.

Tamam, belki son söylediğim biraz abartı oldu ama öyle hissettim. Adam doymak bilmiyordu, sanki birkaç saat önce seks yapmamışız gibi beni tekrar tekrar içine alıyordu. Dün gece kaç kez orgazm olduğumun sayısını unuttum. Yedi, sekiz... dokuz, belki?

Cinsiyetimin erkek bıyıklarıyla kazınmış gibi şaşmamalı. Çünkü öyle.

Hatırladıkça tenim ısınıyor ve battaniyeyi çekip orada tamamen çıplak oturduğumu fark ediyorum. Neyse ki yalnızım. Battaniyeyi tutarak etrafta kıyafetlerimi arıyorum. Onları hiçbir yerde göremiyorum ama kapıda asılı duran, evdekine çok benzeyen kabarık pembe bir bornoz ve yatağın yanında ona uygun tüylü terlikler var.

Bir an tereddüt ediyorum, sonra ayaklarımı terliklerin içine sokuyorum ve bornoza doğru ilerliyorum.

Marcus'un diğer sevgilileriyle aynı şeyi giyme fikrinden nefret ediyorum ama çıplak dolaşmaktan iyidir.

Şaşırtıcı bir şekilde, bornozun bir etiket vardı.

Bunu sadece benim için mi aldı, yoksa bu tür durumlar için bir zulası var mı?

Her iki durumda da minnetle etiketi koparıyorum ve bornozu giyip bağını belime doluyorum. Benimkinin aksine uzun, ayak bileklerime kadar iniyor ve sanki evde kedilerime sarılıyormuşum gibi anında sıcak ve rahat hissediyorum.

Lafı açılmışken, bir an önce yanlarına dönmeliyim. Bütün gece dışarıda olmama alışık değiller ve eminim Bay Puffs çoktan yıkım yoluna . Ayrıca, bugün çamaşır yıkamazsam, yarın için iç çamaşırım olmayacak.

Marcus hâlâ ortalıkta görünmüyor, bu yüzden aceleyle bitişikteki banyoya girip hızlı bir duş alıyorum, ardından lavabonun yanında, hâlâ plastik ambalajında duran diş fırçasıyla dişlerimi fırçalıyorum. Ayrıca güzel, pahalı bir yüz nemlendiricisi de var - kokusuz, tam da tercih ettiğim gibi - ve hatta kafamdaki kıvırcık patlamanın en kötüsünü evcilleştirmek için kullandığım bir şişe saç jölesi bile var.

Ev sahibim "kadın misafir" olayını çok iyi beceriyor.

Tüm bunları yaparken etrafıma bir köylü gibi bakmamaya çalışıyorum. Köşedeki kare şeklindeki jakuzili küvet ayakta durulabilecek kadar derinse ne olmuş yani? Ya da tamamen cam duş kabini tüm banyomun iki katı büyüklüğünde ve beş döner duş başlığıyla donatılmışsa? Bunların hiçbirini beni etkilemiyor, dahili taharet musluğu ve ısıtan oturağı olan fütüristik görünümlü tuvalet bile.

Kimi kandırıyorum ki? mobilyalar havalansa bu kadar etkilenmezdim. Yüzde 0.1 gerçekten nasıl yaşanacağını biliyor.

Başımı sallayarak yatak odasına dönüp kıyafetlerimi tekrar bulmaya çalışıyorum.

Şansım yaver gitmedi, gerçi Marcus çekerken kot pantolonumla kazağımın yere düştüğünü çok net hatırlıyorum. Onları alıp bir yere koymuş olmalı, ama nereye? Onları Marcus'un takım elbiselerinin ve gömleklerinin renklerine göre sıralandığı gömme dolapta göremiyorum. Dolabın içindeki şık beyaz sandığın çekmecelerinde de yoklar. Sadece çoraplar, tişörtler, erkek iç çamaşırları -kendimi sapık gibi hissederek o çekmeceyi hızla kapatıyorum- ve diğer katlanabilir giysiler var. Dolabın geri kalanı gibi, çekmecelerdeki her şey de mükemmel bir yerleştirilmiş, sanki Marie Kondo burayı bir anda karıştırmış gibi.

Ya Marcus'un OKB' var ya da uşağının.

Botlarım da hiçbir yerde yok, ama bu daha mantıklı. Onları girişte bıraktım, içeri girdiğimizde New York'un kirini pırıl pırıl zemine bulaştırmak istemedim.

Marcus'un giysilerini oraya tıkmış olabileceği umuduyla parmak uçlarımda ayağa kalkıp gömme rafa bakıyorum. Hayır. Sadece kol düğmelerinin olduğu bir kutu ve-

"Emma?"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, dönüp dolap kapısında duran, kara kaşlarını kaldırmış Marcus'a bakıyorum.

Oh, .

Bunun nasıl görünebileceğini fark etmeliydim.

"Merhaba. Günaydın." Sesim soluk soluğa ve muhtemelen suçlu gibi çıkıyor. "Çok üzgünüm ama kıyafetlerim orada değildi. Yemin ederim, burnumu sokmaya çalışmıyordum. Sadece kıyafetlerimi arıyordum ve-" "Sorun yok." İçeri giriyor, yavaş ve bir gülümseme dudaklarını büküyor. "İstediğin kadar burnunu sokabilirsin. Çünkü

Giysileri yıkaması için Geoffrey'e verdim. Yaklaşık bir saat içinde hazır olurlar." "Oh." Birinin kıyafetlerimi yıkayacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. "Tamam, teşekkürler." Bu sabahki hızlı kaçış planım kadarmış.

"Gitmen gereken bir yer var mı?" diye soruyor, başını eğiyor ve bir çift eşofman ve yumuşak görünümlü bir tişört giydiğini fark ettiğimde yanaklarım ısınıyor - onu ilk kez iş kıyafetleri dışında bir şeyle görüyorum.

Ya da çıplak.

Çünkü onu kesinlikle çıplak gördüm.

Seks hakkında düşünmeyi bırak, Emma. Ve kızarmayı da kes. "Eve hemen dönmezsem kedilerim üzülür," diyorum, uyarılara rağmen yüzüm yanıyor. "Ve saat 11:30'da büyükannem ve büyükbabamla Skype görüşmesi yapmam gerekiyor. Bu arada, saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Sırıttırıyor. "Son kontrol ettiğimde saat 11:23'tü."

"Ne?"

"Ne diyebilirim ki? Dün gece pek uyuyamadın."

Çünkü sürekli kayarak, üzerime inerek ya da beni emerek uyandırıyor... Tanrım, yine başlıyoruz.

"Doğru, tamam." Çaba sarf ederek, tişörtün yumuşak malzemesinin onun belirgin göğüs kaslarını sarmasından başka bir şeye odaklanıyorum. "Cüzdanım nerede? Yeniden planlamak için büyükannemle büyükbabama mesaj atmam gerek."

"Neden? Burada Skype yapabilirsin. İnternetim çok hızlıdır ve sana mahremiyet sağlarım." Göz kırpiyorum. "Burada mı? Yatak odan mı?"

"Ya da kütüphane veya misafir odası, nereyi tercih ederseniz. Yine de alt katta yapmak istemeyebilirsiniz."

Geoffrey brunch için fırtına gibi yemek pişiriyor ve kokular sizi çıldırtacak."

Beni deli ediyor. Büyükannemle büyükbabamı evimden başka bir yerden Skype'la ararsam, nerede açıklamak zorunda kalacağımı anlamıyor mu?

"Hayır, sorun değil, teşekkürler. Ben sadece-"

"Neden olmasın?" Güçlü kollarını göğsünde kavuşturarak dikkatimi esneyen kaslarına çekiyor. "Yemek zaten yarım saatten önce hazır olmaz. Ne zaman uyanacağından emin olamadığım için Geoffrey yemeği geç pişirmeye başladı."

Gözlerimi o etkileyici pazulardan ayırıyorum. "Anlamıyorsun. Büyükannem ve büyükbabam çok meraklılar - gerçekten meraklılar - ve onlara yalan söyleyip lüks bir otelde olduğumu iddia etmek istemiyorum."

"Neden onlara yalan söyledin?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Şey, onlara bizim... bilirsin işte." "Neden söylemeyeceksin? Onlar eski kafalı mı? Evlenene kadar beklemeni mi bekliyorlar?"

"Hayır, aslında oldukça liberaller ama onlar benim *büyükannem ve büyükbabam*." Ne kadar kalın kafalı? "Onlara senden bahsedersen, bunun büyük bir olay olduğunu düşünecekler ve milyonlarca soru sorup seninle tanışmak isteyecekler." *İşte, ayrıntılarıyla anlattım. Şimdi her akli başında adamın yapacağı gibi tepelere doğru kaç.*

Kollarını kavuşturuyor, hiç de endişeli görünmüyor. " değil. Onlarla tanıştığım için mutluyum."

"Öyle mi?" bir sorun mu var? Çünkü Marcus'un az önce ailemle tanışmak istediğini söyledi.

"Evet, neden olmasın? Onlarla konuştuğunuzda beni tanıştırmaktan çekinmeyin. Ofisimde olacağım, işlerimi hallediyor olacağım. Wi-Fi şifresi de bond\$carelli19."

Ve böylece odadan, daha doğrusu devasa dolabından çıkıp gider.

Emma

Büyükannemi ve büyükbabamı aramıyorum.

En azından 11:30'da değil. Marcus'un kocaman yatak odasında çantamı bulmam birkaç dakikamı alıyor -sinsice kapının arkasına asılmıştı- ve sonunda telefonumu çıkardığımda saat 11:37 olmuştu ve büyükannemden endişeli bir mesaj aldım.

Normalde iki haftada bir yaptığımız Skype seanslarına hiç geç kalmam.

Ugh. Şimdi açıklamadan edemem. Yeniden planlamak için mesaj atarsam, ciddi bir sorun düşünecek.

Telefon elimde, etrafa bakıyorum. Yatak odası da çatı katının geri kalanı gibi muhteşem ve Skype görüşmesi yapabileceğim şık şezlongun olduğu bir köşe var. Ama Marcus'beynimi siktği yatağın yanında büyükannem ve büyükbabamla konuşurken kendimi gerçekten rahat hissetmiyorum. *Defalarca*. Ödünç bir bornozla oturacak olmam yeterince kötü.

Kütüphane o zaman.

Hemen oraya ve kıcımlı şöminenin yanındaki sandalyelerden birine yerleştiriyorum. Sonra telefonumu kablosuz ağı bağlayıp görüntülü arama isteği gönderiyorum ve bekliyorum.

"Emma, tatlım!" Büyükannenin yuvarlak yüzü küçük ekranı dolduruyor, yanında da büyükbabanın kulağı. "Ne oldu? Her şey mi?"

"Evet, geç uyandım. Çok özür dilerim. Siz ?"

"Oh, harikayız. Perşembe için hazırlıklara başladık bile," diyor büyükannem, dedem kameranın görüş alanına tamamen girdiğinde gülümseyerek. Birden Şükran Günü'nden bahsettiğini anlıyorum; bu da demek oluyor ki bu Çarşamba Florida'ya uçuyorum, uçak biletlerimi geçen yıl çılgın bir indirimden almıştım.

Büyükbaba sanki kendi başarısıymış gibi gururla, "Büyükannen hindiyi aldı bile," diyor. "Ve internetten yeni bir dolma tarifi buldu." Bana bakıyor, kameraya yaklaştıkça burnu büyüyor. "Dur bir dakika. Sen evde değilsin."

"Um, hayır." Kahretsin, buna hiç hazır değilim. Eğer Şükran Günü'nün -sonsuz sorgulama fırsatlarıyla birlikte- önümüzdeki hafta olduğunu hatırlasaydım, kesinlikle bu aramayı yapmazdım. "Bir... arkadaşımın evindeyim."

Büyükanne göz kırıyor. "Gerçekten mi? Hangi arkadaşın? Kendall mı Janie mi?" O da kameraya doğru eğiliyor. "Şömine güzel görünüyor. Bunların hepsi kitap rafı mı?"

"Evet." İçimi çekerek telefonumu çeviriyorum ve yavaşça yarım daire şeklinde hareket ettirerek tüm odayı görmelerini sağlıyorum - çünkü bunu yapmam için zaten başımın etini yiyeceklerdi. "Burada bir sürü kitap var."

"Arkadaşın okumayı gerçekten seviyor olmalı," diyor büyükbaba etkilenmiş bir ifadeyle. "Bu şekilde mi tanıştınız, işiniz sayesinde mi?"

"Yani Kendall ya da Janie *değil*," diyor büyükanne, bariz olanı belirterek.

Telefonu doğru çeviriyorum. "Hayır, başka biri." Kahretsin, neden Marcus'un beni bu işe karıştırmasına izin verdim ki? Açıkça yalan söylemek dışında söyleyeceğim her şey aramızdaki ilişkiyi olduğundan çok daha ciddi gösterecek. Hangi ciddiyet seviyesinde olduğumuzu bildiğimden değil zaten. Bu tek gecelik bir ilişki değil, çünkü takılmadan önce birkaç kez buluşmuştuk. Hafta sonu

kaçamağı olabilir mi? Sıradan bir buluşma mı?

Emmeline gibi biriyle evlenmeyi kafasına koymuşken bu kesinlikle gerçek bir ilişkinin başlangıcı değildir.

Büyükbabam ve büyükbabam beklentiyle bana bakıyorlar ve onlara *bir şey* söylemem gerektiğini biliyorum. İçimi çekerek burnumun kenarını sıkıyorum. "Tanıdığınız biri değil, sadece birkaç hafta önce tanıştığım bir adam, tamam mı?"

Eğer bu bir film olsaydı, film müziği cırtlak bir sesle dururdu. Bu haliyle sessizlik sağır edici, ikisi de ağzı açık bana .

Sonunda büyükbabam konuştu. "Bir erkek mi?" Sesi kuşkulu geliyor. "Erkek arkadaş mı?"

Çekiniyorum. "Tam olarak o noktada değiliz büyükbaba, ama evet, çıktığım biri var." Umarım ona modern flörtün inceliklerini açıklamak zorunda kalmam, çünkü bunları kendim de anladığımdan emin değilim - özellikle de Marcus'un büyükanne ve büyükbabamla tanışmak konusundaki tuhaf istekliliği ışığında.

Gündelik ilişkilerle ailenin bir arada olamayacağına yemin edebilirdim.

"Bu giydiğin bir bornoz mu?" Büyükbabam omuzlarıma bakarak soruyor. "Bornoza benziyor."

Hay aksi. Fark etmeyeceklerini umuyordum. "Giysilerim çamaşırvhanede," diye açıklıyorum, sonra Marcus'la birlikte yaşıyormuşuz gibi bir izlenim yarattığımı fark ediyorum. ", dün gece giydiğim kıyafetler

-"Burada başka bir şey tutmuyorum. Marcus ben uyanmadan önce onları yıkamaya karar vermiş, bornoz da o yüzden." Bu muhtemelen TMI -genel olarak tüm bunlar TMI- ama büyükbabam ve büyükbabamın buna aldırmadığı açık.

Büyükbabam sırtıyor ve büyükbabam neşeli bir ifadeyle soruyor: "Marcus mu? Adı bu mu?" Başımı sallayınca, "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyor.

"Oh, sadece... bilirsiniz, bir arkadaşlık uygulaması aracılığıyla." Ya da daha doğrusu, bir arkadaşlık uygulamasıyla ilgili bir karışıklık, ama bu çok uzun hikaye.

"Gerçekten mi?" Büyükbabam eğiliyor. "İnternette randevulaştığını bilmiyorduk."

"Evet, bundan bahsetmedim çünkü önemli bir şey değildi. Janie birkaç ay önce beni bir profil oluşturmaya ikna etti ama sadece birkaç kez giriş yaptım."

"Marcus'la tanışmak ve onun evine gitmek için yeterli olduğu açıktı. Hem de ," diyor büyükbaba, gür kaşları heyecanla seğirirken.

Bir kez olsun büyükbabam ve büyükbabamın da kendi kuşaklarının çoğu gibi tutucu ve muhafazakâr olmalarını dileyerek bıkkın bir nefes veriyorum. Bunun yerine, yaklaşık seksen yaşlarında, herhangi bir Y kuşağı kadar açık fikirliler; e-posta, sosyal medya, mesajlaşma ve Skype teknolojisiyle birlikte zamanın değişen adetlerini de benimsemiş durumdalar.

Büyükbabamın pompalı tüfek sallamasını falan istemiyorum ama yine de biraz Katolik onaylamamasından zarar gelmez.

"Birbirimizi yeni yeni tanıyoruz, büyükbaba. Bu muhtemelen bir yere varmayacak," diyorum ama uyarımın kulak ardı edildiğini söyleyebilirim. Flört hayatım -ya da üniversiteden bu yana flört hayatımın olmayışı- büyükbabam ve büyükbabam için bir endişe kaynağı olmuştu, öyle ki son Şükran Günü ziyaretimde bana kibarca, ne olursa olsun ihtiyaçlarımı ve eğilimlerimi kucaklamamda bir sakınca olmadığı söylenmişti.

Tercümesi: Eşcinsel olabileceğimi ve gizli saklı olduğumu düşünüyorlardı.

"Peki kaç yaşında?" Büyükbabam patentli sorgulama moduna geçerek soruyor. "Nereli? Ne iş yapıyor? Kaç kardeşi var ve onunla ne zaman tanışabiliriz?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama sonra fikrimi değiştiriyorum. "Biliyor musun büyükbabam?" Tatlı tatlı söylüyorum. "Neden hemen şimdi Marcus'la tanışmıyorsun? Sana her şeyi kendisi anlatabilir."

Ve kalkıp telefonu ev sahibimin ofisine götürüyorum.

Marcus

"Otuz beş yaşımdayım, tek çocuğum, aslen Staten Island'lıyım ve bir hedge fonu işletiyorum," diyorum yumuşak bir sesle, Emma'nın telefonunu masamın üzerine koyarken o da gül goncası dudaklarında şeytani bir sırıtışla karşımda duruyor. Belli ki büyükannesinin soru yağmurundan rahatsız olmamı bekliyor.

Onun için çok kötü, yeteneklerimi canlı TV'de düzinelerce röportaj yaparak geliştirdim.

"Gerçekten mi? Ne tür bir hedge fonu?" Ted Walsh'un yaşlı yüzünde meraklı bir ifade var. "CNBC'yi takip ediyorum, biliyorsun."

Ona gülümsüyorum. "Tüm piyasa koşullarında alfa yaratmaya odaklanıyoruz, bu nedenle emtiadan uzun-kısa hisse senedine ve niceliksel stratejilere kadar her şeyin bir karışımı var. Son zamanlarda, gayrimenkul ve özel sermaye dahil olmak üzere bazı likit olmayan yatırımlarla da uğraşıyoruz."

"Peki siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?" Mary Walsh soruyor, gri gözleri torunununkiler kadar parlak ve berrak. Belli ki tüm finans jargonu onu aşmış ve fonumun stratejileri onun umurunda bile değil. "Emma bir arkadaşlık uygulaması aracılığıyla tanıştığınızı söyledi?"

Ekranın üzerinden Emma'ya bakıyorum. Garip bir şekilde omuz silkiyor, ben de "Öyle de denebilir" diye cevap veriyorum. Sanırım büyükannesi ve büyükbabasına tüm bu dağınık hikâyeyi anlatmak istemedi. "Ne kadar zamandır birlikte olduğumuza gelince, ilk randevumuz bu ayın başlarındaydı."

Mary bir sonraki sorularına başlıyor ve ben de sakın bir sabırla cevap veriyorum. Evet, okulda olduğum zamanlar dışında tüm hayatım boyunca New York'ta yaşadım. Nereye gittim? Lisans için Cornell'e (finans bölümü) ve MBA için Wharton'a. Hayır, yakın olduğum bir ailem yok, çünkü annem ve babam ben küçükken vefat etti. Evet, kendi dairem ve birkaç mülküm daha var. Hayır, vergilerden tasarruf etmek için New York dışına taşınmak gibi bir planım yok.

Nedense bu sorgulama beni rahatsız etmiyor; bu telefon görüşmesiyle ilişkimizin aylar süren tipik gelişimini bir çırpıda atlatmış olduğumuz gerçeği de öyle. Emma'nın büyükannesi ve büyükbabasıyla tanışmayı teklif etmek benim açımdan bir dürtüydü ama pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Dün gece Emma kaşınımı kaşımadı, bilakis daha da güçlendirdi ve ona olan hayranlığım her geçen dakika artıyor. Onun hakkında her şeyi bilmek, zihnine girmek ve dünyayı onun güzel kafasının içinden görmek istiyorum.

En azından onun için önemli olan herkesle tanışmak istiyorum, böylece nasıl o insanlardan biri olabileceğimi anlayabilirim.

Sonunda Emma'nın büyükanne ve büyükbabası ne bir serseri ne de bir seri katil olmadığım konusunda tatmin olmuş görünüyorlar ve Emma yanımda dururken vedalaşmaya başlamıştık ki Mary, "Önümüzdeki hafta Emma'mızla uçmayacaksın, değil mi Marcus? Çünkü eğer öyleyse, fazladan yemek hazırlayacağımdan emin olabilirsin."

Ben daha bir söyleyemeden Emma başını sallamaya başladı bile. "Tabii ki hayır, büyükanne. Sana söyledim, daha yeni tanıştık ve ayrıca Marcus'un işleri çok yoğun. Değil mi?" Gözleri bana kaydı. "Fonda çılgın bir hafta, değil mi?"

"Evet." Sesim tamamen kendi sesim gibi çıkmıyor. "Evet, öyle. Tüm hafta boyunca öldürücü bir iş yükü."

"Anlıyoruz." Mary nazikçe gülümsüyor. "Ama özgür kalmayı başarırsanız, her zaman başımızın üstünde yeriniz var.

Şükran Günü masamızda, Marcus. Seninle tanışmak bir zevkti." "Ben de öyle," diyorum ve bağlantıyı için telefonu Emma'ya veriyorum.

Bu hafta Florida'ya gitmeye hiç niyetim yoktu -bunun çok erken bir adım olduğunu *ben* bile biliyorum- ama nedense Emma'nın beni orada istemediğini bilmek Portekizli bir savaş adamından daha çok canımı yakıyor.

Emma

Marcus beni brunch için alt kata götürürken alışılmadık derecede sessiz, neredeyse düşünceli. Izgaraya izin verdiğim için bana kızgın mı? Çünkü bunu o istedi, hatta ısrar etti. Yine de büyükannemle büyükbabamın onu durumda bırakmasına izin verdiğim için kendimi biraz kötü hissediyorum.

Üniversitedeki erkek arkadaşım Jim'e her zaman yaptığım gibi onu en kötüsünden korumalıyım.

Artık çok geçti. Ve Marcus, Jim'in asla şekilde kendini korumuştur. Büyükannem ve büyükbabamla saygılı ama eşit bir şekilde konuşmuş, sorularını en ufak bir gerginlik ya da belirsizlik belirtisi olmadan yanıtlamıştı. Aynı zamanda başarılarıyla övünmemiş, tüm cevaplar gerçeklere dayanmış ama gücünün ve servetinin boyutları hakkında çok az bilgi vermişti. Tabii ki büyükbabası ve büyükannesi yine de , neden etkilenmesinlerdi ki?

Marcus Carelli'yi korkunç yapan milyarları değil; onun çelik gibi, yılmaz . geçireceğiniz birkaç dakika, doğanın bir gücü olduğunu ve asla karşı karşıya gelmek istemeyeceğiniz biri olduğunu anlamanız için yeterlidir.

"İyi misin?" Marcus hâlâ tek kelime etmezken yemek alanına yaklaştığımızda usulca soruyorum. Mutfaktan yayılan zengin, lezzetli kokular midemin guruldamasına neden oluyor, ama onun garip ruh haliyle ilgilenmekten yemeği düşünemiyorum. "Büyükannem ve büyükbabam için üzgünüm. Onlar sadece-

"Seni koruyorum." Gülümsüyor ve gözlerine tam olarak ulaşmasa da aramızdaki garip gerilim . "Hoş insanlara benziyorlar. Büyükbabam bana biraz Bay Bond'u hatırlatıyor."

Ben de ona bakıyorum. "Evet, harikalar. Büyükbabam da aslında bir öğretmendi. Emekli olmadan önce neredeyse kırk yıl boyunca İngilizce ve Sosyal Bilgiler öğretmenliği yaptı."

Marcus'un gülümsemesi ısınır. "Gerçekten mi? Peki ya büyükannen?"

"O bir hemşireydi, gerçekten yetenekli bir hemşireydi. Onlarla yaşarken neredeyse hiç doktora gitmedim. Büyükannem büyük ameliyatlar dışında her şeyin üstesinden gelebilir."

"Bay Carelli?" Masaya yaklaştığımızda ince yapılı, dik duruşlu bir adam yolumuza çıkıyor. Belirgin bir İngiliz aksanıyla, "Yemeğiniz hazır" diye anons ediyor.

"Mükemmel, teşekkür ." Marcus bana baktı. "Emma, bu Geoffrey, uşağım. Geoffrey, bu Emma, benim... misafirim."

Nabzımın aniden hızlanmasına rağmen gülümsemeyi başarıyorum. Marcus "misafir" demeden önceki o tereddüt anını yakaladım, benim için istakoz yemeği ne nadirse onun için de o kadar nadir olmalı. Başka bir şey mi söyleyecekti?

Randevum mu?

Arkadaşım, belki?

"Kız arkadaşım" demesine imkan yok.

Geoffrey başını eğerek, "Benim için bir zevk," dedi. "Şimdi lütfen oturun. Ben yemeği getireceğim."

Aceyle uzaklaşıyor ve Marcus beni iki hasır hasırın üzerine kare beyaz tabaklar, şık modern ve beyaz kumaş peçetelerin yanında pırıl pırıl mutfak eşyaları yerleştirilmiş masaya götürüyor. Ortada limon, nane ve salatalıklı demlenmiş bir sürahi su, yanında da

taze sıkılmış portakal suyu gibi, bir sürahi koyu yeşil sıvı ile birlikte.

Marcus benim için bir sandalye çekiyor ve bir kez daha bunalmış hissederek . Bu brunch herhangi bir restorandakinden daha lüks görünmekle kalmıyor, aynı zamanda üzerimde hâlâ bir bornoz var. Kendi kıyafetlerimin olmasının da bir faydası olmazdı; burada tek bir çatalın tüm daha pahalı olduğuna eminim.

En kötüsü de bu yemeğin kendi payıma düşen kısmını ödeyemeyecek olmam - Geoffrey'nin bir sabahlık maaşının yarısını ve malzemelerin maliyetini teklif sürece. Ve *ben* bile bunun saçma olduğunu biliyorum. Yapabileceğim en iyi şey, Marcus'a bir gün evimde yemek ısmarlayarak karşılık vermek, ama onun nasıl yaşadığını gördükten sonra, onu küçük stüdyoma davet fikri beni.

Kraliçe Elizabeth'e -kedim değil, hükümdar- dolapta yemek yemeyi de sorabilirdim. "Su, portakal suyu ya da yeşil meyve suyu?" Marcus soruyor ve dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum.

"Yeşil meyve suyu, lütfen." Bu pahalı sağlık iksirini daha önce hiç denemediğimi ya da tüm beni sudan çıkmış balık gibi hissettirdiğini bilmesine gerek yok.

Marcus yeşil sıvıyı bardağıma döküyor, ben de bir yudum alıyorum. Şaşırtıcı derecede iyi, acı yerine ekşi ve ferahlatıcı. Yeşilliklerin çimenli aromasının altında Granny Smith elmasının tadını alabiliyorum ve bardağın geri kalanını birkaç uzun yudumda .

"Daha fazla mı?" Marcus alaycı bir şekilde soruyor ve ben de başımı sallıyorum, çünkü neden olmasın.

Haftalık meyve ve sebze kotamı bir sabahta karşılamamanın lezzetli bir yolu.

Ben yudumlarken Geoffrey elinde gümüş kubbeli bir tepsiyle çıkageliyor. Tepsiyi masaya koyduktan sonra kubbeyi kaldırıyor ve her birinde mükemmel bir şekilde katlanmış omlet bulunan iki tabağın yanı sıra iki küçük kase kesilmiş meyve ve bir sepet kabarık bisküvi ortaya çıkıyor. Omletler bir çeşit kremalı portakal sosuyla kaplanmış ve üzerlerine bir tutam maydanoz eklenmiş ve hepsi kesinlikle şahane kokuyor.

Kesinlikle yaşadığım herhangi bir restoran brunch'ından daha süslü.

"Yengeç ve ıstakozlu Shiitake ve istiridye mantarlı omlet, üzerine baharatlı gorgonzola sosu," diye anons ediyor Geoffrey, bir tabağı benim önüme, diğerini Marcus'un önüne koyarak. Ardından aynı şeyi meyve kâseleri için de yapıyor ve bisküvi sepetini aramıza koyarak kolay kavranması için bir çift maşa ekliyor.

"Teşekkür Geoffrey. Harika görünüyor," diyor Marcus ve ben de ağzımda biriken tükürüğü zar zor yutarak onun duygularını tekrarlıyorum. Nasıl oluyor da daha birkaç dakika önce ıstakozu düşünürken şimdi ıstakozlu omlet duruyor?

Hayır, onu geçtim, *yengeç ve ıstakozlu shiitake ve istiridye mantarlı omlet* - yani sevdiğim ve nadiren alabildiğim tüm yiyecekler tek bir çılgın tabakta mı?

Uşak başını eğip mutfığa geri ve ben omlete yumuluyorum, çatalım titriyor. *Aman Tanrım. İnek.* Gorgonzola sosunun baharatlı zenginliği dilime değdiğinde neredeyse orgazm oluyorum, ardından mantar aromalı yumurtaya sarılmış deniz mahsulü parçalarının lezzetli dokusu geliyor.

Yüksek sesle inlemiş ve gözlerimi kapatmış olmalıyım çünkü gözlerimi açtığımda Marcus'u sanki çırılçıplak soyunmuşum gibi bana buluyorum. Yüzü sımsıkı kapalı, gözleri vahşi bir açlıkla yanarken önünde dokunulmadan duruyor.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldanıyorum, tam anlamıyla orgazm oluyormuş gibi göründüğümü fark ettiğimde yüzüm ısınıyor. *Tekrar.* Bu gidişle yemek fetişi olduğumu düşünecek. "Sadece gerçekten çok güzel."

"Bir gün seni beslerken becereceğim." Sesi alçak, karanlık bir hırıltı. "Seni bu masaya yatıracağım ve sen o tatlı amcığından bir yemek yapacağım."

Oh Tanrım. Söz konusu am şiddetli bir ihtiyaçla kasılıyor, bir anda sıcak kayganlıkla doluyor. Tam

olarak ne söylediğini hayal edebiliyorum ve vücudumun çaresiz tepkisi başımı döndürüyor, bir

Ciğerlerimin etrafındaki sıkıcı bant tam bir nefes almayı engelliyor.

"Evet, doğru." Eğiliyor, mavi gözleri parlarken iri eli masanın altındaki dizimi kaplıyor. "Sana burada bir ziyafet çekeceğim kedicik ve her saniyesine bayılacaksın. Seni öyle bir ki yemek aklına bile gelmeyecek."

Şu anda yemek düşünmüyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken ve tüm vücudum yanarken yapamam. Edepsiz konuşmaların beni bu kadar tahrik edebileceğini, kelimelerin beni bu kadar acı verici bir ihtiyaçla doldurabileceğini bilmiyordum. Sadece Geoffrey'nin burada olduğunu ve her an yanımıza gelebileceğini bilmek yutkunmamı ve göz temasını kesmemi sağlıyor, nabzımın çılgınca yatıştırmak için sığ nefesler alıyorum.

Birkaç sessizlik atışı var, gerginliğin o kadar yoğun olduğu anlar ki neredeyse havadaki tadı alabiliyorum.

Sonra Marcus elini dizimden çekiyor ve bıçakla çatalın tabağa sürtünme sesini duyuyorum. "Haklısın.

Bu çok lezzetli." Sesi normale döndü, konuşma tonu değişti ama ben

Kandırıldım.

biter bitmez yatak odasına döneceğiz. Ve bu düşünce beni yapmazsa lanet olsun.

Marcus

"Bu sefer ciddiym. Eve gitmek *zorundayım*. Saat dördü çoktan geçti; kedilerim açlıktan ölüyordu, zavallılar. Ayrıca bugün çamaşır günü." Uzattığım elimden kaçan Emma yataktan yuvarlanıyor ve köşedeki sandalyenin üzerindeki giysi yığınının - Geoffrey'nin biz yemek yerken yukarı getirdiği temiz, özenle katlanmış giysilerine. Onları kaptığı gibi banyoya doğru gözden kayboluyor ve ben yatakta doğrulup sinirli bir küfür savuruyorum.

Onu tekrar becermek istediğimden değil - evet, , aletim tekrar on beş yaşında olduğuma karar verdi - onun gitmesi fikrinden nefret ediyorum. Bu, onun yumuşak kıvrımlarına duyduğum bitmek açlıkla birlikte, brunch'tan sonra eve gitmeye çalıştığı her seferinde onu yatağa sürükleyip acımasızca becermemin nedeni.

Kedilerine lanet olsun.

Ona onlardan daha çok ihtiyacım .

Bu sınırdaki patolojik, biliyorum, ama şimdi onu inime aldım, onu burada tutmak . Mağara adamı tarzı onu sahiplenmemi isteyen aynı ilkel içgüdüler, şimdi onu yatağıma ve anahtarı atmak istememe neden oluyor.

Ya da bunu başaramazsan, onu bana kelepçele.

Bunun nedeni kısmen Florida'ya hâlâ kızgın olmam - hem onun gidecek olması hem de beni orada istememesi. Bu onu Çarşamba'dan Pazar'a kadar göremeyeceğim anlamına geliyor ve bu bilgi içimi kemiriyor, özlemimi bağırsaklarımı oyan bir bıçak gibi hissedene kadar keskinleştiriyor.

Onu beni korkutan bir şiddetle istiyorum ve bu şiddet de azalacak gibi görünmüyor.

Eğer ona olan arzum sadece cinsel olsaydı, bununla başa çıkabilirdim. Bildiğim kadarıyla kimse mavi taşaklardan ölmedi. Ama *onu* istemeye başladım, sadece lezzetli küçük vücudunu değil, her şeyini. Dün gece Emma kollarımdayken uykuya dalmak bana başka hiçbir şeye bir zevk vermişti; derin bir memnuniyet hissi, dünyamda her şeyin yolunda olduğuna dair bir kesinlik.

En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Belki de hiç hissetmedim. Ben çocukken, evden atılmamıza hep birkaç gün vardı, boş buzdolabından bir kavanoz mayonezimiz eksikti. Sarhoş annemin gece ne zaman içeri gireceğini ve ne tür bir pislik getireceğini asla bilemezdim. Büyüdüğümde ve yarı zamanlı işlerden kazandığıyla sınırının altındaki varlığımızın en keskin kenarlarını yumuşattığımda bile belirsiz gelecek korkusu hiç geçmedi.

İlk milyonumu, sonra da ilk milyarımı kazanırken benimle kaldı.

Geceleri gözlerimi kapatıp uykuya daldığımda hala benimle.

Dün gece hariç. Dün gece kendimi güvende hissettim. Sanki kollarımdaki küçük, sıcak beden ihtiyacım olan tek şeydi... ihtiyacım olan tek şey.

Sanki sonunda evimdeydim.

Şimdi de gitmek istiyor.

Siktir et. Onu hazır değilim.

Banyodan giyinmiş olarak çıktığında, "Ben de seninle geliyorum," diyorum.

Onun şaşkın bakışlarını görmezden gelerek ayağa kalktım ve kendi kıyafetlerimi almak için dolabıma doğru yürüdüm.

Emma

Neler olduğunu anlamıyorum, neden Marcus'un arabasındaayım - o da arka koltukta yanımda - daireme gidiyorum.

"İşin yok mu senin?" Tekrar deniyorum. "Siz Wall Street tiplerinin hafta sonları çalıştığını sanıyordum." Geniş omuzlarını silkerek kaldırıyor. "Bekleyebilir. Ben kendi işimin patronuyum."

ediyorum. Çünkü bir erkeğe neden sizi çamaşır yıkarken ve kedilerinizle kucaklaşırken izlemeye bu kadar kararlı olduğunu sormanın kibar bir yolu yok gibi görünüyor. Özellikle de bu adam Marcus ise. Bir şeyi mu, onu durdurmak mümkün değil, bunu zor yoldan öğrendim. Ve gerçekten *zor yoldan*.

Sikişmekten çok ağrım var.

Nasıl bu geldiğimi hatırlayınca bir sıcaklık dalgası yalıyor ve o acının sebebine, beni karanlık bir bakışla izleyen kişiye gizlice bir göz atıyorum.

Vay anasını. *Yine* seks mi istiyor?

Bu yüzden mi yanından ayrılmama izin vermiyor?

Bu olmalı. Yoksa neden lüks çatı katında kalmak Brooklyn'deki ayakkabı kutusu stüdyoma gelsin ki? Onun yerinde olsaydım kesinlikle oradan ayrılmazdım.

Ona en azından birkaç saat seks yapamayacağımı söylemek üzereydim ki telefonum gelen bir mesajla çaldı.

Kendall'dan.

Eee? Bay Wall Street'ten başka hediye var mı?

Sonra ikinci bir tane: *Sana söylediğim gibi ona teşekkür mesajı attın mı?*

Oh, kahretsin. Kendall'ın teşekkür mesajlarının çok ötesinde olduğumuza dair hiçbir fikri yok, neden olsun ki? Marcus dün gece beni kitaplarla, seksle, akşam yemeği randevusuyla ve sonra daha fazla seksle tuzağa düşürdüğünden beri onu aramak için boş bir dakikam olmadı ve-

"Kim o?" Marcus soruyor ve ben yüzüm ihanet edencesine kızarak başımı kaldırıyorum.

"Hiç kimse. Yani, sadece arkadaşım-Kendall, anlıyor musun? Yani, tabii ki bilmiyorsunuz; onunla hiç tanışmadınız. Ama o benim üniversiteden en iyi arkadaşım ve-" Gevezelik ettiğimi fark ederek duruyorum. "Her , bana mesaj atan oydu."

"Ne

hakkında?"

Ciddi mi bu?

Kesinlikle ciddi görünüyor, kalın kaşları beklentiyle kalkık, sanki cevap vereceğim gibi.

"Sadece... rastgele bir şey." Zekice bir yalan uyduramayacak kadar telaşlıyım. "Dediğim gibi, önemli bir şey değil."

Telefonum üçüncü bir mesajla çalıyor ve ekrana bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ems! Ona mesaj at. .

"Hiçbir şey mi? Gerçekten mi? Bir ." Ben tepki veremedi Marcus telefonu aldı, gözleri yıldırım hızıyla mesajların üzerinde geziniyordu.

"Hayır! Ne yapıyorsun?" Dehşet içinde soluk soluğa kaldım ama artık çok geçti.

Zayıf ve sert yüzüne kocaman bir sırıtma yayılmaya başladı bile. "Yani Kendall beni biliyor, öyle

mi?"

Yanaklarım temmuz ayında Florida asfaltı gibi yanarken telefonu geri almaya çalışıyorum ama o telefonu diğer eline geçirerek ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

"Evet, öyle. Ne olmuş yani?" Elim boş bir şekilde arkama yaslanıyorum. Telefonu geri almak için onun kucağına eğilmem gerekecekti ve ben bu zillate tenezzül edecek değilim. "Ben herhangi bir gizlilik anlaşması imzalamadım."

"GIZLILIK SÖZLEŞMESİ Mİ?" Şimdi gülüyor, beyaz dişleri parlıyor ve yanakları o seksi oluklarla ikiye ayrılıyor. "Ne okuyordun, kedicik? *Elli Ton* mu?"

Yüzümdeki kızarıklık inanılmaz derecede artıyor ve telefonu tekrar almaya çalışıyorum ama . Bir koluyla beni tutuyor, hala gülüyor ve diğer elinin başparmağının Kendall'ın adının yanındaki küçük telefon simgesine görüyorum.

"Aman Tanrım, az önce onu aradın. !" Telefona nafiye bir hamle daha yaptım. "Marcus, hemen kapat!"

Kendall'ın tiz sesi hoparlörden "Alo? Emma, sen misin?"

O zaman telefonu kapatmasını ya da en azından bana vermesini bekliyordum ama onun pislikliğini hafife almışım. Telefonu kulağına götürerek hınzır bir gülümsemeyle, "Hayır, üzgünüm Kendall. Ben Emma'nın telefonundan Marcus."

Bir anlık ölüm sessizliği oldu, bu sırada beynini mi yoksa ateşe mi versem diye düşündüm ve sonra kuşkulu bir sesle: "*Ne?*" dedim.

"Ver bana," diye , telefona ulaşmak için kucağına yayılıyorum ve bu sefer, ödülümü tutarak koltuğuma geri dönerken gözlerinde yaramazlık dansı yaparak almama izin veriyor.

"-Emma'nın telefonu ne yapıyorsun?" Telefonu kulağıma götürdüğümde Kendall endişeyle soruyor. "Benim, merhaba. Bunun için üzgünüm. Marcus sadece pislik yapıyordu." Bunu söylerken ona ters ters bakıyorum ama onun yerine

güçlü omuzları yeniden gülmeye başlar.

"Marcus *Carelli*'den mi bahsediyorsun?" Kendall sanki az önce Vatikan'daki Papaya küfretmişim gibi . "Marcus Carelli mi? Şu anda seninle birlikte mi?"

"Evet." Ona sırtımı döndüm. "Brooklyn'e bir arabadayız."

"Bekle, ne? Nereden? Baştan başla," diyor Kendall ve ben de dişlerimi sıkarak Marcus'a omzumun üzerinden öfkeli bir bakış fırlatıyorum.

Gülmeyi çoktan bıraktı ama hala sırıtıyor, piç kurusu.

"Şu anda gerçekten konuşamam," diyorum Kendall'a, telefonla ona vurmamak için başka tarafa bakarak. "Seni sonra ararım, tamam mı?"

"Bekle! Bana sadece ikinizin takılıp söyle." "Kendall-"

"Sadece evet ya da hayır, çabuk."

"Evet, tamam mı? Evet." Telefonu kapattım ve Marcus'un eğlenen -ve en azından özür dileyen-bakışlarıyla karşılaşmak için döndüm.

Öfkem . "Bunu yapmaya hakkınız yoktu. O *benim* telefonum, *benim* arkadaşım ve-" "Haklısın."

Etrafta salladığım elimi yakalıyor - hala telefonu tutan elimi.

Dudaklarına götürerek parmak eklemlerini saygıyla öpüyor. "Bunu yapmamalıydım, kedicik. Özür dilerim. Ne olsun, kızgınken çok tatlı oluyorsun. İlk tanışmamızdan beri böyle düşünmüştüm."

"Oh, şimdi de klişelere mi başladık? Sırada ne var? Beni gördüğün andan itibaren doğru kişi olduğumu biliyor muydun?" İçim rahatladı, sesim hâlâ kızgın çıkıyor, tıpkı içimdeki gibi yapış yapış ve erimiş değil. Hainler bu şefkatli jest ve saçma iltifat karşısında pelteye döndüler.

"Hayır," diyor Marcus, tüm eğlence izleri kaybolmuş bir halde. "Ben ."

Ahh. Göz kırıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum, sanki tüm erimişlik bir anda yok olmamış gibi, midem

onun yerine b z   p sert bir top haline geldim. Açıkçası, onun için uygun kişi ben değilim - bu Emmeline ya da onun gibi biri olabilir - ama bu konuda kadar açık sözlü olmak zorunda mıydı? Bunu bir kli e  rne i olarak kullanıyordum, bir teklif aramak için değil.

Yine de, verdiğim tepkiyle ilgili bir şey beni ele vermiş olmalı çünkü Marcus'un yüzü kararıyor, eli sıkıca kavırıyor. "Emma, demek istediğim-"

"Sadece bir daha yapma." Bir şekilde sesimi  akacı çıkarmayı ba arıyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Bu *benim* telefonum" -elimi tuttuğu yerden çekiyorum- "ve sonrasında bana ne kadar kli e iltifat edersen et, onu alıp mesajlarıma bakamazsın."

"Peki ya kli e olmayanlar?" diye soruyor bo uk bir sesle, bakı larında yeniden bir eğlence parıltısı belirliyor. D   nd   mden daha iyi bir oyuncu olmalıyım. "O zaman ben alabilir miyim?"

"Hayır," diyorum abartılı bir sertlikle, sanki bir çocukla ya da köpekle konu uyormu  gibi. "Telefonum yasak bölge." Telefonu çantama tıkı tırma ve vurgulamak için fermuarını çekme gösterisi yapıyorum.

Alt duda ını tıpkı hayal kırıklığına u ramı  bir çocuğun yapacağı gibi somurtarak dışarı çıkartıyor ve ben de sözlerinden kalan acıyla birlikte erime hissinin bir kısmı geri dönse bile gerçekten gülmekten alamıyorum.

Çünkü o surat ası ında, ne kadar komik olsa da, bir zamanlar olduğu savunmasız küçük görüyorum ve imkansızı kendimi .

Bunun-bizim-gerçek olmasını istemekten kendimi alamıyorum.

Marcus

Yatağın üzerindeki kediye ters ters bakıyorum ve o da küçümseyen bir bakışla karşılık veriyor, kuyruğunun ucu sessiz bir tehditle ileri geri sallanıyor.

"Bu doğru," diyor gözlerim ona. "Onu bütün gece becerdim ve bunu tekrar tekrar yapacağım. Buna alışsan iyi olur. O artık benim."

"Seni yok edeceğim," diye yanıtlıyor kesik yeşil bakışlar. "Pençelerimin altında yavaş ve acılı bir şekilde öleceksin, tıpkı bir fare gibi. Gerçek bir fare gördüğümde değil ama yine de. Eğer bir tanesine pençelerimi geçirirsem, o da sen de mahvolursunuz."

"Puffs, temiz çamaşırların üzerinden çekil," diyor Emma banyodan çıkarken ve tüylü yarattığı yatağın üzerinde olduğu kıyafetlerden uzaklaştırmasını acımasız bir memnuniyetle - bu görevde ona yardım ediyorum.

Teklif ettiğimde şaşırdı ama .

Onun külotunu elime geçirme şansını kaçırmamın imkanı yok.

Lafı açılmışken, yenilerine ihtiyacı var. Genel olarak yeni kıyafetlerle birlikte. Sahip olduğu neredeyse her şey yıpranmış ya da kalitesiz. Telefonumu elime Saks'a sipariş vermek için ellerim kaşınıyor ama bu dürtüye direniyorum. Henüz benden kıyafet kabul etmiyor ve benim savaşımam gereken daha büyük savaşlar var.

Bu gece bana gelmesini sağlamak gibi.

"İşte, bunu aldım," diyerek benden bir yığın katlanmış tişört alıyor. Aceleyle dolaba gidip giysileri içine dolduruyor, sonra da bir yığın çorap almak için geri geliyor. Ben sütyenlerini ayırırken onun da katlanmış olanları kaldırmasına izin veriyorum ve çok geçmeden tüm çamaşırları bitirmiş oluyoruz.

"Vay canına, çabuk oldu," diyor Emma, sanki bir çorap gibi etrafına bakınarak. "Bu kadar çabuk bitir inanmıyorum. Tek başıma yaptığımda *saatlerimi* alıyor."

"Ne diyebilirim ki? Ellerimi iyi kullanırım," diyorum ve o da bana gamzeli bir sırıtışla karşılık veriyor.

". Yardımınız için teşekkürler."

"Benim için zevkti." Ben de ciddiym ve sadece sapık gibi görünmeden iç çamaşırlarını elleyebildiğim için değil. Stüdyosunda çamaşır makinesi ve kurutma makinesi yok ve kullandığı çamaşırhane de üç sokak ötede. Eşyalarını oraya nasıl tek başına taşıdığına dair hiçbir fikrim yok ama bugün onun için ağır çuvalı taşımak üzere burada olduğum için .

Bundan sonra çamaşır yıkarken hep yanında olacağımdan emin ya da daha iyisi Geoffrey'e yıkatmalıyım.

Benim evimde.

Her zaman olmasını istediğim yerde.

Henüz bu arzuya bir etiket koymaya hazır değilim, ama kesinlikle orada ve onun sıkışık stüdyosuna baktıkça daha da .

Onu burada istemiyorum.

O benimle eve ait.

"Aç mısın?" Orta boy bir kedi olan Cottonball'u alıp oturduğunda soruyorum

onu okşamak için yatağa uzandı. "Geri dönmeden önce buralarda bir yerde yemek yiyebilir ya da Manhattan'da bir yere gidebiliriz. Alternatif olarak, eğer dışarıda yemek yeme havasında değilseniz, Geoffrey'den bize bir şeyler hazırlamasını isteyebilirim."

En küçük kedi Kraliçe Elizabeth yatağa atlayıp Emma'nın kucağında mırılayan kardeşine katılırken bana göz kırpmıyor. "Geri mi dönüyorsun? Yani senin evine mi? İkimiz mi?"

"Tabii ki. Bu yatak ikimiz için de çok küçük, sence de öyle değil mi?" Kedilerle dolup taşmasından bahsetmiyorum bile.

-Ben konuşurken üçüncüsü de ona katılıyor. "İstersen bir gece çantası getirebilirsin, böylece Geoffrey'nin sabah çamaşır yıkamasını beklemek zorunda Belki kedilere de fazladan yiyecek bırakırsın, böylece yarın buraya dönmek zorunda kalmayız. Pazartesi günü benim evimden doğruca işe gidebilirsin; seni Wilson'a bıraktırırm."

Ağzımdan çıkan her kelimeyle gözleri daha da açılıyor ve biliyorum - lanet olsun biliyorum - elimi ele veriyorum, ama yumuşak ve ince olmaya çalışmak için çok geç. Onunlayken bunu başarabildiğimden değil. Emma söz konusu olduğunda, içgüdülerim olabildiğince ilkel, ona sahip olma ihtiyacım inkar edilemeyecek kadar güçlü.

Onu evimde, yanımda istiyorum ve başka türlü davranmam.

"Yapabileceğimi sanmıyorum..." Yutkunuyor. "Kedilerimi o kadar uzun süre yalnız bırakamam." Bunu söylerken tüylü hayvanları okşuyor ve ben yine garip bir kıskançlık hissediyorum.

Bana dokunmasını istiyorum. Benim için endişelenmesini.

"Peki," diyorum mantıksız arzuyu bastırarak. "O zaman yarın buraya geri gelersin. O zamana kadar iyi olacaklarına eminim. Onları besledin, altlıklarını değiştirdin, oynadın... Daha neye ihtiyaçları var ki?"

Sanki kediler ne biliyormuş gibi üç çift yeşil göz bana dikiliyor ve Emma onlara bakıp sırayla her birini okşuyor.

"Buraya gel," diyor usulca, yukarı bakarak. "otur."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ama yatağa yaklaşıyorum.

"Otur." Sağ noktaya göz atıyor.

Bir kuyruğu ya da patiyi ezmek istemediğim için temkinli davranıyorum. Onun evcil hayvanlarını sevmiyor olabilirim ama onlara zarar vermek de istemiyorum.

"İşte." Cottonball'u aldı ve kucağıma koydu. "Onu böyle okşa." Kendi eliyle gösteriyor; kısa, düzgünce kesilmiş tırnakları hafifçe başının üstünden kuyruğunun başlangıcına kadar gezdiriyor.

Kediye bakıyorum, kaçmadığına ya da beni tırmalamadığına inanamıyorum. Onun yerine, sanki ne yapacağımı görmek ister gibi bana bakıyor.

Temkinli bir şekilde, Emma'nın bana gösterdiği gibi ona dokunuyorum, elimi sırtında gezdiriyorum. Kürkü inanılmaz yumuşak ve altındaki hayvan sıcaklığını hissedebiliyorum. Kucağımda bir ısıtma yastığı varmış gibi, ama son derece kabarık bir tane.

Daha önce böyle bir kediye kucağıma almadığımı hatırlamaya çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. Kesinlikle, çocukluğumda evcil hayvan yoktu - altı yaşındayken yaşadığımız apartman kompleksindeki çöp kutularını yağmalayan sokak kedilerini saymazsam. Birkaç ay boyunca mutfağımızda bulabildiğim artıkları onlara verdim, ama sonra tahliye edildik ve kedileri bir daha hiç görmedim. Her halükarda yabani kedilerdi ve insanlardan korktukları için onları sevmeme izin vermiyorlardı.

Daha sonra bir komşunun köpeği vardı - küçük bir köpek, bir çeşit it. Arkadaş canlısıydı ve ben de onu defalarca sevmiş onunla oynamıştım. Hatta onu o kadar çok ki annemden yedinci yaş günüm için bir köpek yavrusu almasını istemiştım. Annem güldü ve hemen yarı pişmiş yemeğin içine kustu.

makarna bizim akşam yemeğimiz olacaktı ve hepsi bu kadardı. Kısa bir süre sonra bir yavru köpeğin ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunu, yiyecek ve ayıramayacağımız para gerektirdiğini fark ettim ve tane istemeyi bıraktım. Sokak kedilerini beslemeyi de bıraktım.

"Senden hoşlanıyor." Emma'nın gamzeleri bana bakarken beliriyor ve şaşkınlıkla kucağımdaki yaratığın mırıldandığını fark ediyorum.

Yüksek sesle.

Tüm vücudu titreşiyor, gözleri belirgin bir mutluluk içinde kapalı.

Tamam o zaman. Sanırım daha önce bir kediye kucağıma *almamışım*, çünkü bu kesinlikle unutulmaz bir deneyim. Bundan önce en az bir kediye sevmiş olmalıyım - üniversitede bir arkadaşımın evinde ürkek bir Siyam kedisi olduğunu hayal meyal hatırlıyorum - ama bu tamamen başka bir şey.

Bu hayvan bana *güveniyor*.

Emma'ya göre, benden hoşlanıyor.

Dikkatlice, baskıyı yoğunlaştırıyorum, onu daha sıkı okşuyorum ve mırıltı daha yüksek sesle çıkıyor, titreşim minyatür bir elektrikli testere tutuyormuşum gibi hissedene kadar artıyor. Kedi açıkça yaptığım şeyden zevk alıyor ve avucumu yumuşak tüylerinin üzerinde gezdirmenin iyi hissettirdiğini inkar edemem. Mırlaması ve sıcaklığı arasında, bu his garip bir şekilde yatıştırıcı... neredeyse hipnotik. Telefonum cebimde vızıldıyor, ama onu görmezden geliyorum, garip bir şekilde işin araya girmesine izin vermek istemiyorum.

"Aşk."

Başımı kaldırıyorum, Emma'ya bakarken tüm vücudum kilitleniyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Daha neye ihtiyaçları olduğunu sordun," diyor sessizce, kucağındaki iki hayvanı okşamaya devam ederken gri gözleri yüzümde. "Ben de sana sevgiye ihtiyaçları olduğunu söylüyorum. İlgiye. İlgiye. Tıpkı insanlar gibi."

Haklısın. Tabii ki.

Kedilerden bahsediyor, bizden değil.

"Anladığım kadarıyla benimle eve gelmiyorsun," diyorum zoraki bir hafiflikle, o da başını sallıyor.

"İstiyorum ama yapamam. Üzgünüm Marcus. Onları iki gece üst üste yalnız bırakamam, özellikle de Çarşamba günü Florida'ya gideceğim için. Ev sahibim onlara bakacak ama yine de yokluğumdan dolayı travma yaşayacaklar." Duraklıyor, sonra tereddütle ekliyor, "Belki burada benimle kalabilirsin?"

"Pekâlâ." Bilinçli olarak karar önce kelimeler ağzımdan kaçıyor. "Bu durumda, yapacağım."

Kucağımdaki kedi daha yüksek sesle mırıldanırken cebimden telefonumu çıkarıp Geoffrey'e kahvaltıya gelemeyeceğimi mesaj .

Emma

Bütün akşam boyunca uyanık olduğumdan emin olmak için kendimi çimdikleme isteği duydum, çünkü milyarder sevgilimin bana Brooklyn'e kadar eşlik etme, çamaşırlarımı yıkamama yardım etme ve Papa Mario'da benimle pizza yemeden önce geceyi küçük stüdyomda geçirmeyi kabul etme ihtimali nedir?

Neredeyse hiç, bugünden önce söyleyebilirim.

Yine de işte buradayız, tika basa pizzayla doluyuz ve Marcus bu yatakta bana katılmadan önce küçük banyomda duş alırken ben eski çarşaf larımı avuçlarımla düzelterek yarı düzgün -ve kedi tüyünden arınmış- bir görünüme kavuşturmak için elimden geleni yapıyorum.

Telefonum gelen mesajlarla çınlıyor, sonra çalmaya başlıyor ve elime aldığım da arayanın Kendall olduğunu görmek beni hiç şaşırtmıyor.

"Eee?" diye patladı açar açmaz. "Hiç geri aramadın. Bay Billions'la neler oluyor? Anlat. Şimdi."

Banyo kapısına bakıyorum ama kapalı ve su hâlâ akıyor.

"Fazla zamanım yok," diyorum alçak bir sesle. "Marcus her an duştan çıkabilir, o yüzden sadece dinle ve araya girme, tamam mı?"

"Duş mu? Nerede? Lanet olsun, Ems!"

"Kendall-"

"Tamam, tamam, . Devam et. Bana her şeyi anlat."

Cuma gecesi bana gönderdiği kitaplarla başlayıp şu anki durumumuzla bitiriyorum. Atladığım tek kısım büyükannem ve büyükbabamla olan konuşmam, çünkü Kendall'ın yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum.

Onun için aileyle tanışmak o kadar büyük bir ki, evlenmek üzere olduğumuza ikna olacak.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Arkadaşımın sesi zaten anevrizmanın eşiğindeymiş gibi geliyor. "İkiniz son yirmi dört saati birlikte geçirdiniz -kelimenin tam anlamıyla, yirmi dört saatin tamamını- ve o gece senin evinde mi kalmak istiyor? Sanki o küçücük tabut yatağında uyumaya gerçekten razı mı?"

"Bu normal bir ikiz boy-"

"Her neyse. Eminim yatak odası günümüz prenslerine layıktır."

"Şey..."

"Aman Tanrım. Şu an seni çok kıskanıyorum, seni sinsi küçük sürtük. En azından küçük bir aleti olduğunu söyle. Küçük, değil mi? Eğri büğrü, buruş buruş falan mı?"

Histerik bir kıkırdamayla savaşıyorum. "Hayır, üzgünüm. O aslında-" Duruyorum, çünkü Kendall'la bile olsa oraya gitmemin imkânı yok.

"Oh, kapa ! Bir dahaki sefere bana onun sana şimdiden yarım düzine orgazm yaşattığını söyleyeceksin."

Bir düzineden *fazla*, ama kim sayıyor ki? Uygun bir cevap düşünmeye çalışıyorum ama sessizliğim her şeyi anlatıyor olmalı çünkü Kendall bir inilti çıkarıyor ve arka planda çarpma sesleri duyuyorum.

"İyi misin?" Endişeyle sordum.

"İyi." Sesi garip bir şekilde boğuk. "Janie'yi dinlemeyip seninle flört uygulamasına kaydolduğum için kafamı duvarlara vuruyorum. Belki ben de artık yaz tatillerini

Hamptons ve Alpler'de Noel tatilleri."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok mu erken? Bu her neyse daha yeni başladık. Ayrıca, eminim yakında benden sıkılacak ve muhteşem bir sosyetikle evlenme planına devam edecek. Bana söylediğin gibi sadece eğleniyoruz ve hayır, sen sormadan söyleyeyim, bunu yayıncılık sektöründe bir işe dönüştürmeyeceğim."

"Bu senin ayrıcalığın, tabii bunu çoklu orgazmlara dönüştürdüğün sürece - ki görünüyor. Ama cidden Ems, onun niyeti hakkında çok yanılıyorsun. Flört oyununu pek oynamadığın için bunun farkında olmayabilirsin ama bir erkek seni becerdikten *sonra* tüm hafta sonunu seninle geçirmek ister mi? Bu Bay Ridge'deki milyarderlerden daha nadirdir. Ve kedilerinizi bırakmak istemediğiniz için geceyi sizin evinizde mi geçireceksiniz? Gelecek hafta bir evlenme teklifi de bekleyebilirsin. Senden hoşlanıyor, hem de çok. Sözlerimi bir kenara yaz, çok geçmeden-"

"Gitmeliyim," diye tıslıyorum telefona, akan suyun sesi kesilince kalp atışlarım hızlanıyor. "Duştan çıkıyor. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamamdır. Bay Sihirli Çük ile iyi eğlenceler." Ve bu müstehcen notla telefonu kapattı, beni orada kızarmış ve telaşlı bir şekilde bıraktı.

Ve umutlu. Çok

fazla umutlu.

O kadar ki kötü bir şekilde yaralanacağım neredeyse kesin.

Emma

Sıcak dudaklar enseme bir ürpertiyle uyanıyorum, yumuşaklığı nane kokulu nefesin kavurucu sıcaklığıyla ve sabah kirli sakalının tenimi tırmalayan pürüzleriyle tezat oluşturuyor.

Yüzüstü yatıyorum ve Marcus boynumu öpüyor, bir şekilde fark ediyorum ve tekrar uykuya dalmak istesem de, hisler kaçırılmayacak kadar lezzetli. Şimdi bana da masaj yapıyor, güçlü elleri omuzlarımın, kollarımın, sırtımın, popomun kaslarını yoğuruyor... Evet, kesinlikle kalçalarım odaklanıyor ve bu kasların ne kadar bakıma ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Dudakları ellerini vücudumda takip ediyor, omurgamın üzerinde geziniyor ve tenimi karıncalandırıyor.

Dikkatini bacaklarıma veriyor ve ben yastığa doğru inliyorum, o iç uyluklarımın ve diz arkası kırımlarımın ağrısına masaj yaparken gözlerimi kapalı tutuyorum - iki gece üst üste aşırı gerildikten sonra buna çok ihtiyacı olan bölgeler. Dün gece bir noktada beni neredeyse ikiye bükmişti, ayaklarım geniş omuzlarına dayanmış bir şekilde içime girerken yüzü şehvetle gerilmişti. Çok yoğun ve sertçe ama sonrasında hem içim hem de dışım daha da ağrıyordu.

Bugün seks yapmamakta ısrar edeceğim, en azından penetratif türde. Oral her zaman iyidir, şu anda bana her ne yapıyorsa o da öyle. Aslında, bekle, bir daha düşündüm de-

"Siktir," diye nefes alıyorum, dili yanaklarımın arasına girip diğer açıklığımla oynarken ellerim battaniyeyi kavırıyor. Daha önce hiç kimse bana ve bu his tuhafın ötesinde, zevkli ama o kadar kirli ki her tarafım kızarıyor. Dün gece seksten sonra duş aldığımı kabul ediyorum, ama yine de beni oradan yalaması yanlış -yanlış ve sapkınca sıcak. Islandığımı, klitorisimin uyarılmışlıkla şiştiğini hissedebiliyorum ve dili daha derine inip sıkı kas halkasını iterken, elleri kalçalarımı kavırıyor ve onları birbirinden ayırarak beni iyice açıyor.

"Göt deliğin çok güzel," diye homurdanıyor, başını kaldırıyor ve yakıcı bir utanç dalgasıyla, doğrudan kıcıma, kıcımın içine baktığını fark ediyorum. Utanç o kadar yoğun ki alevler içinde kalacakmışım gibi hissediyorum ve aynı zamanda o kadar tahrik olmuş durumdayım ki uyarılmışlığım kalçalarımın altına sızıyor.

"daracık küçük deliğini sikeceğim. Yakında," diye kısık sesle söz veriyor ve ben tepki vermeden başını eğip dilini içime sokuyor, birbirinden ayrılmış yanaklarım onun girişine direnmek için kenetlenmemi engelliyor. Dili kalın, kaygan ve tuhaf bir şekilde kaslı bir şekilde içime giriyor ve derinlere iterken, bunun utancından ve vücudumda karanlık, karanlık zevkten patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Acı yok, ama rahatsız edici bir dolgunluk var, her şeyin sapkın erotizmini daha da kötüleştiren bir yanlışlık hissi. Yastığa karşı inleyerek kalçalarımı battaniyeye bastırıyorum, umutsuzca zonklayan klitorisimi bir şeye sürme ihtiyacı duyuyorum... herhangi bir şeye. En ufak bir baskı beni uçurumun kenarına gönderecek, bu çıldırtıcı, lezzetli gerilimi çözecekti. Dili içeri girip çıkıyor, beni bir horoz gibi beceriyor ve bu çok fazla ama neredeyse yeterli değil. Ölüyorum, utanç verici ihtiyaçtan uyanıyorum ve kaygan dil geri çekilip yerine büyük, sert bir parmak geride kalan kayganlığı kullanarak içeri girdiğinde neredeyse bir rahatlama oluyor.

Dili kadar kalın değil ama daha uzun ve bunun şokunu, vücudumun yabancı bir nesnenin girişine karşı anında direnci hissediyorum. İçim sıkıştı ve yanaklarım açıkken bile,

Çivinin sert kenarları hassas dokulara saplanıyor ve sinir uçları acı içinde şarkı söylemesine neden oluyor. Ama hepsi acı değil, bir şekilde zevk de veriyor ve gerginlik dayanılmaz bir şekilde artarken haykırıyorum, tüm kaslarım sarmal bir ihtiyaçla geriliyor.

"Evet, işte bu..." Parmak içimde kıvrılırken Marcus'un sesi alçak, karanlık bir törpü gibi. "Benim için gel, kedicik." Ve ağrıyan klitorisimi çimdiklemek için yanaklarımı bıraktığında patlıyorum, tüm vücudum salıverilmenin acı verici zevkiyle spazm geçiriyor. O kadar yoğun ki, görüşüm puslu bir an için kesiliyor ve kendime geldiğimde, arkamda inlediğini duyuyorum ve tohumunun sıcak sıçramasını kıcımada hissediyorum.

* * *

Kahvaltı sırasında hâlâ yüzüm kızarıyor - bunun nedeni kısmen Marcus'un dilinin nerelerde düşünmeden ağzına bakamamam. Mutfağında durmuş, fındıklı ve çilekli yulaf ezmesi yiyoruz Marcus bir çileği dudaklarındaki suyu yaladığında, yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Kedilerimin üçünün de bana yargılayıcı gözlerle bakıyor olmasının bir faydası yok - sabahtan beri olduğu gibi.

"Ne?" Daha fazla dayanamayıp Bay Puffs'a çıkışıyorum, o da kuyruğunu sallayarak uzaklaşıyor ve kardeşlerine uygun dozda sürtük ayıplaması yapmaları için izin veriyor.

"Onların önünde seks yapmana alışık değiller, değil mi?" Marcus kuru bir sesle söylüyor ve bu sabah kedi yargısının ağırlığını hisseden tek kişinin ben olmadığımı fark ederek gülüyorum.

"Değiller," diye itiraf ediyorum, sırtarak. "Aslında, bu onların insan seksine sadece ikinci maruz kalışları olabilir - ilki Cuma gecesi."

"Güzel. Buna sevindim." Boş kâseyi tezgâhın üzerine koyarken sesi boğuklaşıyor. "Bunun yanlış yapıldığını görerek travma yaşamalarını istemem."

Bir kez daha kızardığımı hissediyorum ama soğukkanlı davranmaya kararlı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunun uygunsuz olacağını kim ? Daha önce de iyi seks yaptım." Ya da Marcus'la tanışmadan önce iyi seks *düşünüyordum* ama onun egosunu daha fazla şişirmek istemiyorum.

Şimdiden "sihirli" uzantısının boyutuna uyuyor. "Oh, gerçekten mi?" Mavi gözleri kısıldı. "Anlat bakalım."

Kasemi yere bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Önce sen." Aslında yüzlerce güzel kadını bilmek istediğimden değil, ama onu en azından biraz kıvrandırmadan ne yazık ki kısa olan cinsel geçmişimden bahsetmeyeceğim.

Şaşırtıcı bir şekilde, talebime gülüp geçmedi ya da ukalaca bir cevap vermedi. Konudan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi de görünmüyor. "Bekâretimi on beş yaşında kaybettiğimden beri çok sayıda kadın partnerle seks yaptım," diyor sakince, kahvesini alarak. "Çoğunlukla gündelik ilişkiler bağlamında, ancak bazı tek gecelik ilişkiler de oldu. Bugüne kadarki en ciddi ilişkim üniversitedeydi ve iki buçuk yıl boyunca aynı kızla çıktım. Mezun olduktan sonra yollarımızı ayırdık, çünkü ben New York'a geri dönüyordum ve o Los Angeles'ta yaşamak istiyordu. Ondan sonra kariyerime çok fazla odaklandığım için flört etmeye fazla zaman ayıramadım, bu yüzden sonraki ilişkilerim yüzeysel ve kısa süreli oldu, birkaç hafta ile birkaç ay arasında değişti." Kahvesinden bir yudum alıyor, sonra gözleri parlayarak ekliyor, "Ve evet, çoğu durumda seks iyiydi, ancak bunun eline dökemezdi."

Kollarım iki yanıma düşüyor ve onu başka kadınlarla hayal etmekten küçücük bir iğne yastığına dönüşen kalbim irkilerek dörtlüyle koşmaya başlıyor. "mı?"

"Hayır." Kahvesini yere bırakıyor, gözleri beni yakıyor. "İster inan ister , normalde günde beş kez sevişmek istemiyorum."

"Oh." Bana doğru adım attığında boğazım kurudu. "Ben... Anlıyorum."

"Peki ya sen?" Ellerini iki yanımdaki tezgâhın üzerine koyuyor ve beni iri bedeniyle kafesliyor. Bakışlarımı tutarak yumuşak bir sesle, "Bana seks maceralarını anlat, kedicik." diyor.

Yutkunuyorum, kendimi yakalanmış bir av gibi rahatsız hissediyorum. "Şey... o kadar çok olmadı, gerçekten. Sadece birkaç tane. Üniversitede bir, lisede bir erkek arkadaş. Ve hiçbir yere varmayan birkaç randevu daha. Hiçbir zaman o kadar popüler olmadım."

Kulağa ne kadar acınası geldiğini düşünerek içten içe ürperiyorum ama Marcus'un gözleri tekrar kısılıyor, burun delikleri açılıyor. "Peki yatakta iyiler miydi, şu iki erkek ?" Sesinde karanlık ve tehlikeli bir şey var, neredeyse tehditkâr.

Daha iyi , onu kıskanç sanırdım.

Ne olursa olsun, daha az ezik görünmek için yalan söylemeye devam etmek istiyorum. Ama ağzımı açtığımda, onun yerine gerçek ortaya çıkıyor. "Hayır, değillerdi," diye itiraf ediyorum bakışlarını tutarak. "Arthur on yedi yaşındaydı ve ne bilmiyordu ve Jim... şey, Jim iyiydi, sanırım. Ama onunla böyle değildi. Seninle ve benimle olduğu gibi değil."

Beklentilerimin aksine, itiraf Marcus'u yatıştırmadı. Aksine yüzü daha da karardı. Dudakları kulağıma degecek şekilde başını eğerek alçak ve sert bir sesle, "Popüler olmadığına , kedicik... çünkü eğer olsaydın, yok etmem gereken bir sürü Jim ve Arthur olurdu," diyor.

Ve ben bu tuhaf açıklamayı düşünürken, beni tezgâhın üzerine kaldırıyor ve derin, karanlık ve sahiplenici bir öpücükle ağzımı alıyor.

Marcus

"Hayır, daha fazla değil. Çok ağrım var," diye inliyor Emma, göğsünü avuçladığımda yataktan yuvarlanıyor ve isteksizce gitmesine izin veriyorum, ancak memnuniyetle ikinci raunda gidebilirim. Ya da üç -bu sabah kışına boşalmanın sayılıp sayılmayacağına bağlı olarak.

Lanet olsun, merhamet şaşmamalı. Onun yanında hiç kontrolüm yok. Eski erkek arkadaşlarını duymak da yardımcı olmadı. Onu o sivilceli yüzlü salaklarla hayal edince kaybettim - en iyi niyetime rağmen yatağa geri döndük.

Bir centilmen olacak ve bu geceye kadar ellerimi ondan uzak tutacaktım. Gerçekten öyle yapacaktım.

Akıllıca bir kararla banyoya girerek cazibeyi ortadan kaldırmaya karar verdi, ben de kedilerin aşağılayıcı bakışlarını görmezden gelerek kalkıp giyindim. Kedilerden ikisi; Cottonball bana biraz ısınmış ve yeşil bakışları sadece azarlıyor.

Kardeşleri gibi o da benim seks delisi bir canavar olduğumu düşünüyor.

"Buraya gel dostum," diye mırıldanıyorum, tek sandalyeye ve Emma banyodaki tatlı zamanını alırken dizimi okşuyorum. "Güzel sahibine tekrar saldırmamak için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

Kedi bana kuşkuyla bakıyor, sonra yanıma gelip kucağıma atlıyor. Başımı sallıyorum ve onu sevmeye başlıyorum, hala onu tutmam için bana güvenmesine şaşıyorum. Hayvanların insanların onları sevdiğini anlaması gerekmez mi? Bu kediden hoşlanmadığımdan değil; çoğundan daha iyi birine benziyor.

Emma kısa pembe bornozunu giymiş olarak banyodan çıktığında, Cottonball mahalleyi uyandıracak kadar yüksek sesle mırıldanıyor ve ben de keyif inkar edemiyorum. Teorik olarak, tüm bunlardan -kedilerden, pis daireden, bana yarım ayak kısa gelen topaklı yataktan- nefret ediyordum olmam gerekirdi ama bunun yerine kendimi iyi hissediyorum, dün gece ne kadar az uyuduğumu ve ofiste beni ne kadar çok işin beklediğini düşünürsek fazlasıyla iyi. Normalde hafta sonumun büyük bir kısmını analist raporlarımı inceleyerek ve en büyük pozisyonlarımızı gözden geçirerek geçirirdim ama son iki gündür tek yaptığım Emma ile vakit geçirmek... ve tek yapmak istediğim de bu. Bugün e-postalarımı neredeyse hiç kontrol etmedim. Aslında bu, ilkokuldan geçirdiğim en rahatlatıcı Pazar günü.

Üniversitede kendimin ve sınıf arkadaşlarımdan parasını yönetmeye başladım ve o zamandan beri hiç bu kadar sakin olmamıştım.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum cebimde vızıldamaya başladı. Bir an için sesli mesaja yönlendirmek istedim ama sonra sorumluluk duygum devreye girdi. Milyarlarca dolar ve yüzlerce çalışanın işi söz konusu. Günün geri kalanını Emma ile geçirmek istiyorum diye bunu görmezden gelemem.

Mırılayan kediye yere bırakıp telefonu çıkardım.

Tabii , arayan Jarrod'du, beni sadece hafta sonları büyük sorun olduğunda arardı. "Ne?"

Havlıyorum, adrenalinim çoktan yükselmişti.

Bu konuda içimde iyi bir his yok.

Benim CIO'm lafı . "Durum kötü. Mals ekibi az önce beni aradı. Birkaç hafta önce satın aldığımız yüksek riskli tahvili hatırlıyor musunuz? Belediyenin sermaye artırımını az önce

Yerel bir politikacının eli kurabiye kavanozundayken yakalanmasıyla ilgili bir şey. Şu anda haber bültenlerinde yer alıyor."

Hay sikeyim. Ayağa fırladım. "Deliğin ne kadar ?"

"Şu anda mı? Üç yüz milyon, ama söylentilere göre Pazartesi günü iflaslarını açıklayacaklar."

Böylece 700 milyon dolarlık yatırımımızın tamamı değersiz hale gelecek.

Orospu çocuğu. Bu yılki ilk kötü ayımızı geçirmek üzereyiz, hem de Alpha Zone'dan hemen önce.

"Onlara geleni tasfiye etmelerini söyle," diye emrediyorum, zihnim şimdiden çözümler . "Ve

başbakanları acil toplantıya çağırın; kısa vadede uygulanabilir fikirlere ihtiyacımız var."

Jarrood, ", " diye yanıtlar ve kapatır.

Emma şimdi önümde duruyor, bana bakarken yüzünde endişeli bir ifade var. " var?

Fonunuzda bir şey mi oldu?"

Başımı sallayıp sandalyenin arkasından ceketimi alıyorum. "Bir takas kötü gitti. Ofise gitmem gerekiyor." Kaba konuştuğumun farkındayım ama elimde değil.

700 milyon dolar kaybetmek üzereydik ve ben neredeyse telefonu açmıyordum, onun büyüüne kapılıp doğru düzgün düşünemiyordum. Lanet olsun, neden bahsediyorum ben? Emma yatağıma düşmeden önce yapmayı planladığım gibi, bu Cumartesi yatırımı ince dişli bir tarakla gözden geçirmeliydim. Belediye başkanlığım iyidir ama ben büyük resmi görmekte daha iyiyim. Politikacı ile ilgili bazı kırmızı bayrakları fark edebilirdim ve zimmete para geçirme haberi gelmeden önce dün tasfiye edebilirdik. Ama hayır. Kızıl saçlı saplantımla birlikteydim ve kendimi ondan ayıramadım. Kısa bir hafta sonunda, ona o kadar bağımlı hale ki, neyin önemli olduğunu unuttum. Şimdi bile, fonun başının belada olduğunu bildiğim halde, bir parçam ofise koşmak yerine Emma'yla kalmak, hatamın sonuçlarıyla uğraşmak yerine endişelerime boyun eğdirmek istiyor.

. O çikolata ve Netflix değil. O lanet olası bir

eroin ve ben bir vuruş için ölüyorum.

"Bu çok kötü, üzgünüm," diyor, gri bakışları sempatik ve şimdi bile, çıkarken yanından geçerken bir öpücük çalmak .

"Seni sonra ararım," diyorum ve kediler kaçamadan kapıyı çarparak dışarı çıkıyorum.

Emma ile arama biraz mesafe koymalıyım. Çok

derine inmeden önce detoks yapmalıyım.

Emma

O kadar hızlı gitti ki sanki onu burada hayal etmişim gibi. Sadece buruşuk çarşaflar onun yakın zamandaki varlığına dair kanıtlar sunuyor; bir de bacaklarımın arasındaki ısrarlı hassasiyet. Her nasılsa, kahvaltıdan sonra yine de seks yaptık ve şimdi *gerçekten* ağrım var.

Yani, evet, aniden gitmesi muhtemelen iyisi. En iyisi değil - onun fonunda bir şeyler ters gittiği için kötü hissediyorum - ama kesinlikle terk edilmiş ya da başka bir hissetmemeliyim. Bana veda öpücüğü vermediyse ne olmuş? Biz sevgili değiliz. Muhtemelen ofisteki işi bitince gelecek ve yine saçma sapan bir seks yapacağız.

Tabii beni hâlâ istediğini varsayarsak. Bunun garantisi yok.

Bu düşünce garip bir şekilde iç karartıcı. Marcus'u bir daha görememe ihtimali bile göğsümün daralmasına ve ağırlaşmasına neden oluyor, sanki bir mendeneye sıkıştırılmış gibi.

"Geri dönecek, değil mi?" Kraliçe Elizabeth'e soruyorum ve o da bana omuz silkmenin kedilerdeki karşılığını veriyor; boş bir bakış ve ardından minik bir kuyruk sallama.

İçimi çektim ve masama doğru yürüdüm. Hayal , eminim, ama bir an Marcus bana kızmış gibi geldi... sanki yanlış bir şey yapmışım gibi. Ama bu çok saçma. İşten kötü haber aldı, hepsi bu. Fonunda her ne oluyorsa benimle bir ilgisi yok. Yapabileceğim bir şey olarak tek şey, ona daha fazla seks yapamayacak kadar ağrım olduğunu söylemek.

Bekle bir
saniye. Bu
kadar mı?

Tekliflerini reddederek onu gücendirdim mi?

Hayır, bu doğru görünmüyor. Marcus kendine çok güvenen, egosu bu kadar kırılgan olamayacak kadar büyük bir erkek. Yine de, daha fazla seks olasılığı masadan kalkınca, kalmanın bir anlamı olmadığını düşünmüş olabilir.

Ama hayır. O telefon görüşmesi vardı. . Yüzünü gördüm; aldığı haber gerçekten kötüydü. Söz konusu olan yüz binlerce hatta milyonlarca dolar olabilirdi, bildiğim kadarıyla onlarca milyon dolar. Böylesine kritik bir zamanda beni düşündüğünü hayal etmek bile saçma; büyük olasılıkla, kötü ticaretten endişelendiği kısa .

Her halükarda, daha sonra arayacağını söyledi, bu yüzden bu gece ondan haber alacağıma eminim. Ya da bu gece olmazsa, yarın.

Bu arada, bu fırsatı editörlüğüme yetişmek için kullanmalıyım. Zaten programın bir hafta sonu gerisindeyim.

Marcus

Gözlerim karardı, avucumu yüzüme sürdüm ve saate baktım.

3:05.

On iki saatten fazladır uğraşıyoruz.

Ayağa kalkıp tek kullanımlık kahve fincanımı çöpe atıyorum ve cam duvarlı konferans salonuna bakıyorum. Jarrod ve tüm portföy yöneticilerim burada, rapor yığınlarıyla çevrili uzun dikdörtgen masanın etrafında oturuyorlar. Onlar da benim gibi analistlerin yatırım fikirlerini gözden geçiriyor, tatilin kısaldığı bir haftada 700 milyon dolarlık zararı nasıl telafi edebileceğimizi anlamaya çalışıyorlar.

Eğer 30 Kasım'da hala durumda olursak, bu ayın düşük performansını sabitlemiş olacağız ve bu, fonun sicilinde kalıcı bir kara leke olacak - yaklaşan Alpha Zone konferansında bir utanç kaynağı olmasından bahsetmiyorum bile.

Şu ana kadar, kısa vadede umut vaat eden dizi fikir var, ancak 700 milyon dolarlık bir deliği kapatacak kadar büyük bir şey yok. Ve büyük ihtimalle o cevheri bu gece bulamayacağız.

Avucumu masaya vuruyorum ve herkes dikkat kesiliyor.

"Yeter," dedim. "Herkes evine gitsin. Sabah ilk iş buna devam edeceğiz." Uykusuzluk yüzünden kararlarının tehlikeye girmesini istemiyorum.

Aletimin benim yerime düşünmesine izin vermem yeterince kötü.

"Saat yedide burada görüşür müyüz?" Jarrod yanımdan geçerken söyledi, ben de başımı salladım. PM'ler yığılmadan önce CIO'mla görüşmekten zarar gelmezdi. Sadece yirmi yedi yaşında, ama benim gibi büyük resmi görme sahipYakında bir gün kendi işinin başına geçecek ama o zamana kadar fikirlerini alabileceğim zeki bir beynim var.

Herkes konferans odasından çıkıyor, ben de peşlerinden gidiyorum, kapıyı arkamızdan kapatırken başımdaki gerginlik şakaklarımı sıkıyor. Ana katta analistler bilgisayarlarının başına geçmiş, sayıları hesaplıyor, verileri sıralıyor ve Başbakanlarına sunacakları bir şeyler arıyorlar.

Onları da eve göndermeyi düşünüyorum ama kararları onlar vermediği için kafalarının net olması onlar için daha az önemli. Bu kararı tek tek PM'lere bırakmaya karar veriyorum ve attığım her adımda baş ağrım daha da artarak yola çıkıyorum.

Eve varmam yirmi dakikadan az sürüyor -bu saatte trafik yok- ve yatağa girdiğimde düşüncelerim bu gece ellinci kez Emma'ya dönüyor. Muhtemelen şimdiye kadar çoktan uyumuştur. Kısa, dar yatağında birlikte kıvrılmış, vahşi kırmızı bukleleri yastığın üzerine yayılmış ve pijama yerine giydiği bir çift külot ve bir atlet tarafından zar zor örtülen yemyeşil küçük vücudu ile hayal edebiliyorum. Başımın ağrısına rağmen bu görüntü sıkıyor ve göğsümde bir sıcaklık yaratıyor.

Şu anda ona sarılmak için her şeyimi verirdim. Her şeyi.

Ne yaptığımı fark ettiğimde elim telefonuma uzanmıştı bile. Nefesimin altında küfrederek geri çekiyorum, kendime kızıyorum. Emma detoksu yapma kararına rağmen bu gece onu neredeyse onuncu kez arıyor ya da mesaj atıyordum.

Onu görmek ya da düşünmek yok - kendim için belirlediğim hedef bu. Bu da arama ya da mesaj yok demek. Bu bağımlılığın kontrolünü elimde tutmam, en azından bir süreliğine bağımlılığımın kendime kanıtlamam gerekiyor.

Bu takıntıyla bile işte ve başka yerlerde çalışabiliyorum.

Gözlerimi sıkarak yatırım fikirlerine odaklanmaya çalışıyorum, böylece uyurken beynim son on iki saat boyunca içine tıktırdığım tüm bilgileri işleyebilecek. Bunu yapmanın en iyi yolu genellikle geri çekilmek ve süreci zorlamadan bağlantıların oluşmasına izin vermektir. Yine de uykuya dalarken zihnimi meşgul eden şey borç karşılama oranları ve volatilité hedge'leri değil.

Bu o.

Emma.

Silemediğim özlem.

Emma

Marcus Pazar gününün geri kalanında benimle irtibata geçmedi, ama ben bu konuda fazla endişelenmedim. Ne de olsa muhtemelen acil durumuyla meşguldür. Ancak Pazartesi öğleden sonra, her beş dakikada bir telefonumu kontrol ediyor, bir şekilde bir aramayı veya mesajı kaçırdığımdan korkuyorum.

Yine de bir şey yok. Kısa bir "merhaba" bile yok.

Akşam yemeğinde nihayet telefonum çaldı. Heyecanla telefonu açıyorum, nabzım heyecanla atıyor ama arayan Kendall, şüphesiz ki ilişkimle ilgili tüm detayları öğrenmek için arıyor. Hayal kırıklığımla yutkunarak aramayı kabul etmeye başlıyorum ama son anda sesli mesaja yönlendiriyorum.

Aramızda neler olduğunu öğrenene kadar Marcus'u onunla tartışmak istemiyorum. Hala bir şeyler olduğunu varsayarsak tabii.

Ona kendim , nasıl olduğunu öğrenmek için kısa bir mesaj göndermeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Acil durumunun ortasında onu rahatsız ettiğim için sinirlenebilir ya da kötüsü, cevap vermeyebilir ve o zaman kendimi *gerçekten* berbat hissederim. Her , Marcus hoşlandığı bir kızla iletişime geçmesi için dürtüklenmesi gereken güvensiz bir üniversite birinci sınıf öğrencisi değil. Ondan haber almamış olmam benimle konuşmak anlamına geliyor.

Bu basit.

Pazartesi gecesini rahat edemedim dönüp geçirdim. Yanımda kedilerim olsa bile yatağım boş ve soğuk geliyor, battaniyem kötü yalıtılmış pencereden içeri sızan kış soğuşunu kovmak için çok ince. Patronum bana yarın gece büyük bir kar fırtınasının geleceğini söyledi ve rüzgar şimdiden şiddetlenmeye ve sıcaklıklar düşmeye başladığı için öyle hiss ediyorum.

Umarım Çarşamba günü uçabilirim. Havayolu şirketi uçuşumu iptal ederse çok kötü olur.

Saat ikiden sonra nihayet uykuya dalıyorum ve alarmım yedide hemen telefonuma .

Hala bir şey yok.

Arama yok, mesaj yok.

Midem bulanıyor ve göğsümdeki ağır gerginlik geri geliyor. Marcus'un iş yerinde hâlâ delicesine meşgul olması mümkün, ama "hey, seni düşünüyorum" gibi bir mesaj atmak üç saniyeden az sürer. Tabii beni hiç düşünmüyorsa - ki bu giderek daha olası görünüyor.

Benimle sekse doymuş ve hayatına devam etmiş olabilir, bu durumda ondan bir daha haber alamayabilirim.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama Salı öğleden sonra artık bu olasılığı göz ardı edemiyorum. Belki başka bir erkekle iki gün ortadan kaybolmak pek bir şey ifade etmezdi ama Marcus hiçbir zaman modern kur yapma kurallarına göre oynamadı, tüm "tahmin etmesini sağlama" oyunları ile birlikte. En başından beri niyetleri konusunda son derece netti ve hayatının her alanına uygulamak zorunda olduğu aynı yoğunlukla istediği şeyin -yatağında benim olmamın- peşinden gitti. Her gün buluşmalar, abartılı hediyeler, Skype'ta büyükannem ve büyükbabamla buluşmalar, hafta sonunun çoğunu benimle geçirmeler... Vücuduma ve hayatıma buldozer gibi girdi. Gözünü bana diktiğinde hiç şansım yoktu... ve belki de bu

sorun.

Belki de başından beri istediği şey bir meydan okumaydı ve ben o olmaktan çıktığım için daha heyecan verici bir şeye -ya da birine- yöneldi.

Saat dört civarında Kendall beni tekrar arıyor ve ben de onu tekrar sesli mesaja yönlendiriyorum. Sesinin ne kadar heyecanlı ve neşeli çıkacağını, bir milyarderle olan ilişkim hakkında her şeyi duymak isteyeceğini hayal edebiliyorum ve Marcus'un eylemlerini onunla birlikte inceleyecek durumda değilim. Belki de dün gece çok az uyuduğum içindir, ama kendimi tamamen bitkin hissediyorum, sanki grip olmuşum gibi .

Belki de öyleyindir.

Belki de göğsümdeki bu sıkıcı ağrı bununla ilgilidir.

Bu haftanın aşk romanları sevkياتını rafa kaldırmayı bitirdiğimde Bay Smithson, "Eve erken gitmelisin," diye öneride bulundu. "Kar yağmaya başladı bile."

"Ah, doğru ya. Neredeyse fırtınayı ." Dışarıya bakıyorum, uğuldayan rüzgâr ilk çisentileri kasırga benzeri şekillere sokuyor. "Uçuşumu kontrol etmem gerekecek."

Patronum yüzünü buruşturdu. "Durum pek iyi görünmüyor Emma, üzgünüm. Haberlerde havayollarının şimdiden iptalleri duyurmaya başladığını ."

Harika. Sadece harika. Gözlerim karıncalanıyor ve ani gözyaşı akışını engellemek için hızla gözlerimi kırıştırarak dönmek zorunda kalıyorum. Şimdiye kadar bu seyahati ne kadar beklediğimi fark etmemiştim - hem büyükannemi ve büyükbabamı çok özlediğim için hem de uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu için.

Bu berbat havadan kaçmak için can atıyorum... ve Marcus'u bir daha asla göremeyeceğimi fark etmenin artan acısından.

* * *

Karın en kötüsü başlamadan eve varıyorum, Marcus'un bana hediye ettiği atkı sayesinde boynum rahat ve sıcak. Bu sabah takmak istemedim ama rüzgar görmezden gelinemeyecek kadar ısırıcıydı.

Moralim bozuk bir şekilde onu çıkardım ve Bay Puffs'tan için bir ayakkabı kutusuna koydum. Sonra ceketimi ve uçuşumu kontrol etmek için dizüstü bilgisayarına gitmeden önce kedilere yemeklerini veriyorum.

İçim rahatladı, havayolu şu ana kadar sadece bu geceki ve yarın sabahki uçuşları iptal etti. Yarın öğleden sonra havanın düzelmesini bekliyor olmalılar.

"Bu da bir şeydir," diyorum kedilere, kendi yemeğini yapmak için mutfağa dönerken. "Her şeye Florida'ya gitmeyi başarabilirim." Ancak sesim kendi kulaklarıma bile düz ve heyecandan geliyor.

Çünkü ne kadar büyükanne ve büyükbabamı görmek ve Florida güneşinin tadını çıkarmak istesem de, bunların içimde yayılan boşluğu kovamayacağını biliyorum.

Marcus ve benim işimizin bittiğine dair artan inanç.

Marcus

Salı günü piyasa kapandığında, tüm fon yorgunluktan sarhoş olmuştu, ancak Türk lirası üzerine tek günlük 100 milyon dolarlık bir bahis de dahil olmak üzere farklı işlemlerin bir kombinasyonu yoluyla 580 milyon dolar netleştirdik. Nakliye ekibi ayrıca havayolu kısa pozisyonlarını da nakde çevirdi; haftalardır erken gelen kış havasının bu hisse senetlerini sert bir şekilde vuracağına dair bahse giriyorlardı ve bu geceki fırtınanın ortaya çıkmasıyla piyasanın geri kalanı nihayet onlarla aynı fikirde oldu.

Sonuç olarak, önümüzdeki birkaç işlem gününde herhangi bir büyük felaket yaşanmazsa, iyi bir Kasım ayı geçirebiliriz. Harika değil ama yatırımcılarımıza kötü bir ayı açıklamak zorunda kalmayacağımız kadar iyi. Ya da Alfa Bölgesi katılımcılarına - o pislikler acımasız olurdu.

Bu zaferi yenilginin pençesinden kurtarmak iyi hissettirmeli ama tek düşünebildiğim Emma'yı Pazar gününden beri görmediğim. Ve yarın akşam Florida'ya gidiyor, bu da onu haftanın geri kalanında göremeyeceğim anlamına geliyor.

Kaçıncı kez telefonuma uzanıyorum, ancak büyük bir irade çabasıyla geri çekiliyorum. Arzu hala orada, her zamankinden daha güçlü ve eğer şimdi ona olursam, geri dönüşü olmayacağını biliyorum.

Bu takıntı beni tüketene kadar büyüyecek.

Emma'dan daha fazla uzak kalmayı planladığımdan değil. Bir kere, bunu yapabileceğimden emin değilim ama yapmak da istemiyorum. Ona olan bağımlılığım ne kadar tehlikeli olsa da, bu yıllardır hissettiğim en heyecan verici şey. Daha önce hiçbir kadınla bu tür bir cinsel kimyam olmamıştı.

-Ya da bu kadar yoğun bir şekilde zevk almak. Yastığımın üzerinde alev gibi parlayan bukleleriyle uyanmak ve işten eve geldiğimde gamzeli gülümsemesini görmek, her gece ve gün boyunca izin verdiği çok kez sikimi onun tatlı, yemyeşil vücuduna gömmek istiyorum.

Onu istiyorum ve ona sahip olacağım ama önce bağımlılığımdan daha güçlü olduğumu bilmeliyim.

Kontrolün bende olduğunu kendime kanıtlamak için bu haftayı onsuz atlatmalıyım.

Emma

Uçuşum 18:25'e kadar olmadığı Çarşamba günü yarım gün işe gitmeyi planlıyordum. Ancak, dar pencereden fırtınanın uğultusunu izlerken, bunun gerçekleşmeyeceğini ve büyük olasılıkla uçuşumun da olmayacağını biliyorum.

Saat çoktan gece yarısı oldu ama uyuyamıyorum, yatağım yine rahatsız edici derecede soğuk ve boş. Ve topaklı. Yatağımın ne kadar topaklı olduğunu neden daha önce fark etmedim? Marcus'un kral boy yatağının pelüş köpüklü genişliği gibisi yoktu. O çok rahattı, çok yumuşak ve sıcaktı, özellikle de onun büyük, güçlü vücudu etrafımı sarmışken-

Hayır. Dur. Anıları dışarıda tutmak için gözlerimi sıkıyorum, ama yine de içeri doluyorlar ve göğsümdeki boş acıyı . Onu özliyorum. Onu gerçekten ama gerçekten özliyorum. Birlikte sadece iki gece geçirmiştik ama sanki bir ay gibi gelmişti, sanki bir düzine randevu hayatımı değiştiren, muhteşem bir hafta sonuna sıkıştırılmıştı. Gözlerini, gülümsemesini, kahkahasını... Cottonball'u kucağına koyduğumda yüzünde beliren sessiz şaşkınlığı hayal ediyorum. Kediye yeni doğmuş bir bebek dikkatle tutmuştu, büyük elleri tüyleri üzerinde olağanüstü nazikti. Onu izlerken kalbimin şiştiğini ve biraz kırıldığını, onu içeri almak için bir yarık açıldığını hissettim.

Tanrım, bunu bana neden yapmıştı? Neden peşimden bu kadar çok koştu, aramızda gerçek bir şeyler olabileceğini düşündürdü ve beni bu kadar acımasızca terk etti?

Elbette bunu bekliyordum, kendime bunun kaçınılmaz söyledim, ama bu acımı azaltmıyor. Hatta kendimi daha da aptal hissediyorum. Bana o hediyeleri gönderdiğinde onunla görüşmeyi kabul etmemeliydim.

Hayır, geç. En onunla çıkmayı kabul etmemeliydim. Başından beri ateşle oynadığımı biliyordum ama yine de yaptım.

Kalbimde üçüncü derece bir yanık bırakmasına izin verdim.

Dışarıdaki fırtına artık daha çok bir kasırgaya benziyor, rüzgâr kükrüyor ve tek penceremin önünde biriken kar, sokak lambalarından içeri sızan azıcık ışığı da engelliyor. Karanlığa bakarken, gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanarken, kendime bir söz veriyorum.

Bir daha asla benim ligimden olmayan bir adamla çıkmayacağım.

Marcus

Sabah 5:30'da alarmım dışarıda fırtına hala devam ediyordu, bu yüzden fondaki herkesi evden çalışmaya yönlendiren bir e-posta gönderdim ve sonra aynı şeyi yapmak için kalktım. Geoffrey bugün izinli ama bugünün yemeklerini önceden hazırladı ve evdeki ofisime gitmeden önce yaptığı kişileri ısıtmak ve bir fincan kahveyle mideye sadece birkaç dakika sürüyor.

E-postaları yanıtlarken ve araştırma raporlarını gözden geçirirken, düşüncelerim yine Emma'ya . Haberlerde Queens ve Brooklyn'in bazı bölgelerinde elektriklerin kesildiğini söylediler. Bu onun mahallesinde de olmuş olabilir mi? Genel olarak, bodrum katındaki stüdyosunda durumu nasıl? Şimdiden bir metreye yakın kar yağmış, dairesinin yerden biraz yüksek penceresini kapatacak kadar.

Orada karanlıkta, elektriksiz ve ısısız kalabilir miydi?

Hayır, bu çok saçma. O Brooklyn'de, dağlarda bir kulübede değil ve bu erken bir kış fırtınası, Armageddon değil. Eminim iyidir. Büyük ihtimalle uyuyordur, şehrin çoğu gibi doğaçlama bir izin gününün tadını çıkarıyordur. Ya da uyanıksa, bu gece Florida'ya uçmak için eşyalarını topluyor olabilir. Lafi açılmışken.

Telefonumu çıkardım ve fırtına başladığından beri her birkaç saatte bir yaptığım gibi uçuş durumunu kontrol ettim.

Hala iptal edilmedi.

Sikeyim.

Bu hafta onu görmeyi planlamıyorum, bu yüzden bu beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum ama ediyor. Belki de bu havada uçmasını istemediğim içindir. Karın öğlene kadar durması bekleniyor, ancak uçakların kanatlarındaki buz bir süre sorun olabilir. Havayolları güvenli olmadığını düşünürlerse değil ama yine de.

Onun o uçağa binmesini istemiyorum.

Gerçekten istemiyorum.

Yine onu takıntı haline getirdiğimi fark ederek dikkatimi tekrar bilgisayar ekranıma veriyorum ve birkaç saat daha odaklanmayı başarıyorum. Sonra tekrar uçuşunu kontrol ediyorum.

Hala açık. Gecikme bile yok.

Küfrederek kalktım ve evimdeki spor salonuna gittim. Neredeyse uçuş numarasının müfettiş raporunda olmamasını dileyecektim. Bunu bilmeseydim, Instagram akışını yenileyen bir kız öğrenci havayolu uygulamasını kontrol etmezdim. Umarım iyi ve sıkı bir egzersiz zihnimi temizler. Son birkaç günün çılgın iş yükü nedeniyle kahvaltıdan önce hızlı koşular yapıyordum ama Emma'nın yatağında uyuduğu Cumartesi sabahından beri ağırlık kaldırmadım.

Kahretsin, yine onu düşünüyorum.

Çaba sarf ederek spor rutinime konsantre oluyorum, her sette kendimi sınırlara kadar zorluyorum. Bitirdiğimde terden sıırıslıyım oluyorum, kaslarım yorgunluktan titriyor. Ama hâlâ huzursuzum, parmaklarım telefonuma uzanıp onun uçuşunu kontrol etme isteğiyle seğiriyor.

Ve belki de onun üzerinde.

Bu fırtınada iyi olduğundan emin olmak için kısa bir mesaj.

Ama hayır. Pazar gününden beri onunla temas kurmadığım için bu garip görünecek. Bu noktada, ona bir mektup borcum var.

Ortadan kayboluşum için bir özür değilse bile bir açıklama. Ona verdiğim özel mücadeleden ; iş bahane olarak yeterli olacaktır. Ve kırılan tüyleri daha da yumuşatmak için, aynı gece onu yemeğe davet edeceğim, böylece yerden devam edebiliriz.

Tüm bunlar o Florida'dan döndükten sonra olacak, doğal olarak. Yapabileceğimden emin olmak için onsuz en az bir hafta geçirmeliyim.

Kendimi aptalca bir şey yapmaktan alıkoymak için havuzuma dalıp üç düzine tur atıyorum. Sonra duş alıp öğle yemeği için mutfağa gidiyorum, pencerenin önünden geçerken kar yağışının durduğunu ve kar küreme araçlarının tüm gücüyle dışarıda fark ediyorum.

Bu iyi bir şey. Umarım bu, elektriği kesilen mahallelere yakında yeniden elektrik verileceği anlamına gelir.

Özellikle Emma-

Kes şunu. Sakın onu düşünme.

Buzdolabını açıp ton balıklı bir sandviç çıkarıyorum ve yemek için . Çiğnerken mikrodalganın saatine bakıyorum.

11:43.

Emma şimdiye kadar kesinlikle uyanmıştır.

Lanet olsun. Gerçekten kendimi kontrol , değil mi? Onu düşünerek kadar zaman geçireceksem, onunla birlikte olabilirim.

Bu düşünceyi düşünürken elimde yarısı yenmiş bir sandviçle duraksıyorum. Belki de her şeyi yanlış . Belki de Emma'yı düşünmemeye çalışarak, onun zihnimin ön saflarında almasını sağlıyordum. Psikoloji dersindeki klasik "beyaz ayı" deneyi gibi: Eğer size belirli bir süre boyunca beyaz bir ayıyı düşünmemeniz söylenirse, düşüncelerinizi meşgul eden tek şey o olacaktır.

Evet, elbette, bu. Daha önce görmeliydim. Emma benim beyaz ayım.

Ona olan bağımlılığımı direnmeye çalışarak, bu durumu daha da kötüleştiriyorum.

İhtiyacım olan şey bunun tam tersi bir yaklaşım; kendimi ona kaptırmak. Bu hafta sonu gibi, işimi ihmal edecek kadar değil, daha kontrollü bir şekilde. Ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyorum.

Benim yanıma taşınmasını sağlamalıyım.

Çözüm o kadar bariz ki, neden daha önce aklıma gelmediğini bilmiyorum. Ekonomiye giriş dersi gibi. Şu anki sorun Emma'nın kıt bir kaynak olması. Brooklyn'de yaşadığı ve kedilerini uzun süre yalnız bırakmak istemediği için, birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamanda onunla yeterince ilgilenemiyorum. Geçtiğimiz hafta sonu işte başarısız olmama şaşmamalı: seyahate çıkması ve üst üste iki geceyi benim evimde geçirmeyi reddetmesiyle, diğer her şeyi dışlayarak ona odaklanmam kaçınılmazdı.

Çünkü kıtlık böyle işler.

Az bulunan bir ürünü daha da cazip hale getirir... neredeyse karşı konulmaz kılar.

Tabii ki, birlikte yaşamak büyük bir taahhüttür - muhtemelen bu yüzden bunu daha önce . Aslında, hayır, bir bakıma düşündüm. Onun her zaman benim evimde olmasını istemem muhtemelen bilinçaltımın bu çözümü önermesiydi. Ve daha da hoşuma gidiyor.

İstedğim her şey -her gece yanımda olması, işten eve gelir gelmez onu görmek

-Benim çatı katımda yaşarsa çok daha kolay . Ve bağıllık açısından, bu benim için çoğu insan için kadar büyük mesele değil. Kısmen, birlikte yaşamayı büyük bir adım haline getiren tüm finansal lojistikler. Flört eden bir çiftin genellikle yeni bir yer kiralaması ya da satın alması, ayrıca bir ya da iki taşınma masraflarını karşılaması gerekir. Ancak benim çatı katım, bırakın ikimizi, bir aile için bile yeterince büyük ve Emma'nın taşınma masraflarını cebimdeki bozukluklarla karşılayabilirim. Ayrıca kiralayabilirim

İleride yollarımız ayrılırsa onun için başka bir daire.

Görebildiğim kadarıyla tek dezavantajı, kedilerin de içeri girecek olması, ancak bu kadar düzgün bir çözüm için ödenmesi gereken küçük bir bedel.

Evet, işte bu, diye karar veriyorum, kalp atışlarım karanlık bir beklentiyle hızlanıyor. Öğle yemeğimi bitireceğim, sonra onu arayıp ortadan kaybolduğum için özür dileyeceğim. Daha sonra, yollar açılır , Wilson beni onun evine götürecek ve uçağına binmeden önce konuşacağız - ya da belki erken gitmek isterse diye onu havaalanına bırakırken konuşacağız. En zor kısım Emma'yı finansal takıntılarını aşmaya ikna etmek olacak ama bu konuda bazı fikirlerim var.

Her şey yolunda giderse, gelecek hafta bu zamanlar, güvenli bir şekilde inime yerleşmiş olacak ve ben de tam olarak istediğim şeye sahip olacağım.

Emma her zaman altında.

Emma

Yerde bavulun fermuarıyla boğuşurken telefonum çalıyor. Arayanın büyükannem ve büyükbabam olduğunu düşünerek, bakmadan yataktan telefonu alıp "Kabul Et "e basıyorum -ancak ekrandaki isme şaşkınlık içinde donup kalıyorum.

Marcus arıyor.

Beni arıyor. Şu anda.

"Emma?" Sesi zengin ve derindir, hoparlör açık olmasa bile . "Emma, kedicik, beni duyabiliyor musun?"

Ayağa fırlayıp aramayı sonlandırıyorum. Parmağım bilinçli bir kararım olmadan ekrandaki kırmızı düğmeye basıyor.

Sonra şakaklarım kan çanağına dönmüş bir halde elimdeki telefona bakıyorum. Halüsinasyon mu gördüm, yoksa gerçekten oldu mu?

Telefon tekrar çalar, Marcus'un adı ekranda belirir.

Tekrar "Reddet" tuşuna bastım, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki zorlukla düşünebiliyorum. Ne istiyor?

Günlerce ortadan kaybolduktan sonra neden beni şimdi aradın?

Dün gece ağladım. Sabahın üçünde, hala uyuyamıyorken, ağladım çünkü o sesi bir daha asla duyamayacağımı bilmek çok acı veriyordu. Ve burada, hiçbir şey olmamış gibi bana "kedicik" diyor.

Bir şey olmadıkça... Bir şey olmadıkça.

Damarlarımda buz kristalleri oluşuyor, bir insanın ortadan kaybolmasının tek nedeninin ilgisizlik olmadığı aklıma geldikçe midem korkunç bir korkuyla burkuluyor.

Ya Marcus kaza geçirseydi?

Ya hastanedeyse, mesaj atamayacak ya da konuşamayacak kadar kötü yaralanmışsa?

İsmi üçüncü kez belirlediğinde geri aramak için düğmeye basmıştım bile "Marcus?" Yarı histerik konuşuyorum ama değil. Onun yaralı olduğu düşüncesi, onun büyük, güçlü

Vücudu kırılmış ve kanla kaplanmıştı... "Marcus, iyi misin?"

"Ben mi?" Beni rahatlatmak için, şaşırmış görünüyor. "Evet, tabii ki. Bugün evden çalışıyorum ve Manhattan'da hiç elektrik kesintisi olmadı. Peki ya siz? Elektriğiniz ve ısıınız var mı?"

Bir an için neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama sonra fırtınayı hatırlıyorum. Şu anda gerçek mi?

Dün gece onun için ağladım ve biz lanet olası *havadan* mı bahsediyoruz?

"Yani yaralanmadın mı?" Netleştiriyorum, sesim gergin. "Hastanede ya da hapisanede değildin ya da başka bir şekilde kaçınılmaz olarak alıkonulmadın mı?"

"Hayır, tabii ki değil." Ses tonunda şimdi temkinli bir not var. "Ama işte çılgınca birkaç gün geçirdim. Seni gördüğümde her şeyi anlatacağım. Lafi açılmışken-"

"Tamir mi?" Sözümlü kestim. "Kötü ticareti yani?"

Sesli bir şekilde nefes alıyor. "Evet, çoğunlukla. Dinle Emma, özür dilerim-"

"Tamam, senin adına sevindim. Hoşça kal." Sesim kesilmeden telefonu kapatıyorum. Titriyorum

Aşırı adrenalin, onun iyi olduğuna dair yoğun rahatlamam, acı ve artan öfkeyle birleşiyor. Daha önce ona kızgın değildim, sadece ateşle oynayacak kadar aptal olduğum için kendime kızgındım ama şimdi kızgınım.

Hayatıma girmek, duygularımla oynamak ve ortadan kaybolmak başka bir şey, aynı şeyin tekrarlanması umursamazca beklemek başka bir şey.

Telefon tekrar çalıyor ve ekranda sarsıntılı bir kaydırma hareketiyle sesli mesaja gönderiyorum. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor, telefonu yatağa fırlatıp adım atmaya başladığımda nefesim hızlı ve düzensiz.

Neden aradı? Neden şimdi?

Neden tam da hiç gelmeyeceğine ikna olmuşken yeniden ortaya çıksın ki? Önemli olduğundan değil.

Sebebi her ne olursa olsun, bunu yapamam. Belki diğer kadınlar sevgililerinin bir sıcak bir soğuk esmesini kaldırabilir ama ben yapamam. Ben bu oyunlar için biçilmiş kaftan değilim. Kendall haklıydı: Marcus daha önce çıktığım zararsız erkeklere benzemiyor. Onu sadece kısa bir süredir tanıyorum ve şimdiden içimi dışıma çıkardı. İki erkek arkadaşım için de hiç ağlamamıştım - ya da düşününce, başka hiçbir erkek

Ve işin özü de bu, içimi burkan bir acıyla fark ediyorum.

Marcus tanıdığım diğer erkeklere benzemiyor. Eski sevgililerimle belli bir mesafeyi koruyabiliyordum, kendimden bir parça verirken geri kalanını saklayabiliyordum. Ama onunla değil. Sadece birkaç buluşma ve bir hafta sonu boyunca tüm savunmalarımı yerle bir etti, buldozer gibi kalbime girdi.

Yaşadığımız şeyin geçici olduğunu bile bile ona aşık oldum ve çok fena aşık oldum. Bunun farkına mideme bir yıkım topu gibi indi.

Ona aşığım.

Marcus'a.

Bu yüzden çok acıyor.

Sarsılmış bir halde yatağa oturuyorum ve telefonuma boş boş bakarken Cottonball'un kucağıma tırmanmasına izin veriyorum.

Marcus'a aşığım. Bana sayamayacağım kadar çok orgazm yaşatan yakışıklı milyardere değil, ikinci sınıf öğretmeni hakkında çıplak bir minnettarlıkla konuşan ve büyükannemle büyükbabamın sorularını sakın bir sabır ve saygıyla yanıtlayan adama.

Kendi acı dolu geçmişini paylaşmadan önce bana anneme hiç benzemediğimi söyleyen adam.

Telefonum üç kez çalıyor, ekran gelen mesajlarla aydınlanıyor.

Güle güle de ne demek? Yüzüme mi kapattın?

Emma, beni ara. Açıklayabilirim.

Her kelime ciğerlerimi delen bir bıçak gibi, her darbeye nefesimi çalıyor. Çünkü onu geri aramak istiyorum.

Bunu her şeyden çok istiyorum.

Ama eğer yaparsam -eğer tekrar pes bir dahaki sefere çekip gittiğinde, paramparça olacağım. Ve bir dahaki sefer olacak... çünkü ben Emmeline değilim.

Ben onun ihtiyacı olan mükemmel eş adayı değilim.

Marcus

Telefonuma bakıyorum, kalbim üzüntü ve öfkenin karışımıyla güm güm atıyor.

Telefonu kapattı.

Özrümü bir "hoşça kal" ile kesip kapattı.

Kötü bir bağlantı olabilir diye geri arıyorum ama sesli mesaj geliyor. Nefesimin altında küfrederek üç mesaj atıyorum ve bekliyorum.

Hiçbir şey.

Bana yanıt verme sürecinde olduğunu gösteren hareketli noktalar yok, niyetini gösteren hiçbir şey yok.

Sabrımın her zerresini kullanarak tekrar aradım. Sesli mesaj.

Direkt sesli mesaja.

Ya telefonunu kapattı ya da aramalarımı reddediyor.

Elimdeki telefon patlamaya hazır bir bomba gibi geliyor - ya da belki de bu göğsümdeki öfke yumağıdır. Bunu bana iki kez yaptı.

İki kez beni uzaklaştırmaya çalıştı.

Ve son seferinde gittim. Lanet bir aptal gibi, neredeyse sahip olduğumuz şeyi mahvetmesine izin vererek uzaklaştım.

Ama bu sefer değil.

O lanet "elveda"yı geri alana kadar uçağa binmeyecek.

* * *

Wilson beni Brooklyn'in yeni sürülmüş sokaklarından geçirdiğinde biraz sakinleşmişim. Geriye dönüp, belki de Pazar gününden beri Emma'yla iletişime geçmemem iyi bir davranış değildi. Sadece üç gün geçmiş olabilir, ama aramızdaki bağı o da benim yoğun hissediyorsa, bu süre çok daha uzunmuş gibi gelecektir.

Hâlâ telefonu kapattığı için kızgınım ama bunu anlayabiliyorum.

Her halükarda, araba kar küreme aracının kaldırıma bıraktığı kar yığınlarının yanına yanaştığında, ayaklarına kapanmaya tamamen hazırım. İş yerinde ne kadar çılgınca şeyler olduğunu açıklamanın sıra, en içten özürlerimi sunacağım ve onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin edeceğim. Yaptığımdan değil, sadece bir süreliğine onunla iletişime geçmeyi erteledim ama o böyle algılamış olmalı.

Nereden geldiği belli olmayan "veda"nın tek açıklaması bu.

Su geçirmez botlarımı giyiyorum, ama Emma'nın kapısına giden yolda uyluk yüksekliğindeki yığınların arasından geçerken bacak açıklıklarından içeri kar giriyor. Ayaklarımı ıslatan buz gibi ıslaklığa aldırmadan kapının zilini çalıyorum.

Hiçbir şey.

Yanıt yok.

Birkaç dakika bekledikten sonra zili tekrar çaldım.

Hala bir şey yok.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde köşedeki bodrum penceresine doğru ilerliyorum. Beklediğim gibi karla kaplıydı, bu yüzden eğildim ve çıplak ellerimle fırçalamaya başladım.

Beni bu kadar kolay donduramaz.

Buna izin vermeyeceğim.

"Affedersiniz. Ne yapıyorsunuz?" Tiz sesle irkilerek başımı kaldırdım.

Kabarık bir ceket giymiş zayıf ve yaşlı bir kadın birkaç metre ötede duruyor, gri-sarı perçemi başının etrafında kıvrıcık bir hale oluşturuyor.

"Eee?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Mülküne izinsiz giriyorsun. Açıkla yoksa polis çağıracağım."

Emma'nın ev sahibesi olmalı.

kalkıyorum, avuçlarımdaki karı üzerinde fırçalıyorum. "Bunun için üzgünüm. Emma'yı arıyordum.

Bir sebepten dolayı kapıya cevap vermiyorum."

Bana göz kırpmıyor, kaşları . "Emma'yı mı arıyorsun?" "Evet. Nerede olduğunu biliyor musun? Ona ulaşamıyorum."

"Oh, anlıyorum." Bana şöyle bir göz gezdiriyor, bakışları İtalyan paltomun üzerinde, sanki ona fiyat çalışıyormuş gibi duruyor. "Sen onun erkek arkadaşı falan mısın?"

Sabırımın derinliklerine uzanıyorum. "Evet, biz çıkıyoruz. Kapıyı neden açmadığını biliyor ?"

"Tabii ki canım. Havaalanına gitmek üzere erkenden yola çıktı, bilirsiniz, yollardaki kar yüzünden."

Hay sikeyim. "Ne zaman gitti?"

"Emin değilim. Yarım saat önce mi? Belki yirmi dakika?" Başını eğiyor. "Siz ikiniz ne

çıkıyorsunuz? Kedilerine ben bakıyorum ve Emma bir erkek arkadaştan bahsetmedi-"

"Bu yeni," diye araya giriyorum ve kadın sorgulamaya başlamadan önce aceleyle arabaya geri dönüyorum.

Kaybedecek zaman yok.

Uçağa binmeden önce yakalamam gereken inatçı bir kızıl var.

* * *

Havaalanına trafik korkunç, o kadar kötü ki Wilson'ın sürüş becerileri bile yardımcı olamıyor. Dakikada adım ilerleyerek iki buçuk saat sonra nihayet sıkışıklığın nedenini görüyorum: sol şeritte bir kaza. Onu geçer geçmez trafik daha hızlı akmaya başlıyor ama olan .

Emma'nın uçağı yarım saat içinde kalkacak.

Hayal kırıklığımla mücadele etmek için derin bir nefes alarak onu tekrar aramayı deniyorum. Sesli mesaj. Diğer beş denememde olduğu gibi.

Ona tekrar mesaj

attım. Hiçbir şey

yazmadım. Cevap yok.

Telefonu cama çarpma dürtüsüyle savaşılarak havayolu uygulamasını kontrol ediyorum. Lanet olası uçuş zamanında ve biniş yirmi üç dakika içinde başlıyor.

Şu anda havaalanında bile, güvenlikten geçmek için bundan daha uzun süreye ihtiyacım olurdu. O uçağa binecek ve bu lanet şey çözülmemiş olacak.

Tabii...

Kendime iki kez düşünme fırsatı vermeden, ulaşımdan sorumlu Başbakan Yardımcımı aradım.

"Richard, ben Carelli," diyorum açar açmaz. "United Airlines CEO'sunun beni aramasını sağlamanı istiyorum. Acil bir durum var."

Portföy yöneticisinin nedenini sormak için can attığını biliyorum -havayolu hisseleri onun bölgesi- ama aciliyet kavramını anlıyor.

Beş dakika sonra United Airlines'ın CEO'su telefonda. Altı dakika sonra telefonu kapatıp uygulamayı tekrar kontrol ettiğimde uçuş bir saat rötar yapmıştı ve CEO'yu yönetim kuruluna neden dev bir hedge fonunun kendilerine karşı bahis oynadığını açıklamaktan kurtarmak için altı ay boyunca UAL hisselerini açığa satmaktan kaçınacağıma söz verdim.

Havaalanına yaklaştıkça trafik biraz daha rahatlıyor ve uçağı bir saat geciktirdiğim için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Yarım saat yeterli olabilirdi. Ancak havaalanına girdiğimde, fazladan yastık için memnunum.

Her yer çılgın tatil yolcuları ve fırtına yüzünden mahsur kalan sinirli uçucularla dolup taşıyor. O kadar kötü ki, kilometrelerce uzayan güvenlik kuyruğundan geçtiğimde, Emma'nın uçuşu için First Class ve Priority boarding çoktan başlamıştı.

Kapıda biriken kalabalığın arasından ilerlemeye ve onun parlak saçlarını aramaya başladım.

Orada. Economy Class kuyruğunun ön tarafında küçük, kıvrımlı bir figür. Bir kot pantolon ve beyaz kapüşonlu bir tişört giymiş, bir elinde biniş kartını, diğer ise küçük, yırtık pırtık görünümlü bir valizin sapını tutuyor.

Nabzım hızlanıyor, tenim vahşi bir sıcaklıkla karıncalanıyor. Kahretsin, onu çok özledim.

Uzak durmakla aptallık ettim.

Kendimi avına bir avcı gibi hissederek doğrudan ona yöneliyorum. Diğer insanlar benim acımasız kararlılığımı hissetmiş olmalı ki yolumdan çekiliyorlar. Dümdüz önüne bakıyor, bu yüzden ben durana kadar beni görmüyor.

Ve o zaman çok geç olur.

"Emma." Bileğini kavramak için uzandığımda bakışları yüzüme sıçrıyor, gri gözleri şokla irileşiyor. "Konuşmamız gerek."

kadar şaşkın ki itiraz etmeden onu kalabalığın çekip çıkarmama izin veriyor. Ancak köşedeki boş koltukların yanında dili çözüldü. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi normalden daha tizdi. "Güvenlikten nasıl geçtin?"

Cebimden bir biniş kartı çıkarmak için bileğini bırakıyorum. "Bunu buraya gelirken aldım." Omaha'ya giden bir uçuş için, bugün boş yeri olan tek uçuş. Cebime geri koyup, "Dinle, konuşmamız gereken bir konu var-" diyorum.

"Hayır, yok." Etrafımdan dolaşmaya çalışıyor ama ben onun önüne geçerek yolunu kesiyorum. "Evet, var."

Yüzü kızgın bir renkle kızarıyor. "Uçağım kalkıyor-" "Daha yeni başladılar. Zamanınız var."

Görünüşe kıpırdamayacağımı anlayınca bavulunun sapını bırakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Peki. Konuş."

Durumun ciddiyetine rağmen, bana yönelttiği kaş çatma hareketine neredeyse güleceğim. Kabaran bukleleriyle sinirlendiğinde gerçekten de gülünç derecede sevimli görünüyor. Aslında çok sevimli. Elbette gülümsediğinde, kızardığında ve yatağında sıcacık, uykulu ve memnun bir şekilde uzandığında da çok sevimli görünüyor - kahretsin, odaklansam iyi olacak.

"Özür dilerim Emma," diyorum elimden geldiğince içtenlikle. "Seni daha önce aramalıydım. Gece gündüz çalışıyordum ama bu bir mazeret değil. Sana söz veriyorum, bir daha olmayacak." Burada durmak üzereydim ama bir iblis beni ileri iterek kelimeleri ağzımdan çekip çıkardı. "İşin aslı, çok hızlı bir şekilde çok derine hissettim ve aramıza biraz mesafe koymak için fondaki acil durumu değerlendirdim. Ama bu bir hataydı. Şimdi bunun farkındayım. Daha da derinleşmemizi *istiyorum*." Bir nefes alıyorum. "Aslında, bu seyahatten döndüğünde benim evime taşınmanı istiyorum."

Yaşadığı şok yüzündeki diğer tüm ifadeleri silerken kolları iki yanına düşüyor. "Sen *ne*?" Sesi ancak bir fısıltının üzerinde.

"Yanıma taşınmanı istiyorum," diye tekrarlıyorum, onun küçük ellerini elimle sıkarak. "Benimle birlikte yaşamayı istiyorum - sen ve üç kedinin de. Hızlı görüldüğünü biliyorum ama hayatımı hesaplanmış riskler alarak kazandım ve inan bana, bu seferki buna değecek. Şimdilik dairende kalmak istersen itiraz etmem ama seni her gece yanımda istiyorum."

Bana bakarken elleri avuçlarımda içinde buz gibi. "Neden?"

"Çünkü ben seni istiyorum, sen de beni istiyorsun." Bu onun için açık değil mi? "Aramızdaki kimya nadirdir, kedicik. O kadar nadir ki daha önce hiç hissetmemiştim. Seni her zaman istiyorum, saplantı derecesinde. Buna karşı savaştım, direnmeye çalıştım ama nafile. Seni istiyorum ve köprülerin ve tünellerin birlikte geçireceğimiz zamanın önüne geçmesini istemiyorum. Benim yanıma taşın, Emma. Bu çok mantıklı."

Göz ucuyla, bir düzine metre birbirleriyle fısıldaşan takım elbiseli iki adam ve arkalarından bana telefon doğrultan kadın görüyorum. Muhtemelen beni CNBC'den ya da başka bir yerden tanıdılar. Normalde sinirlenir ve uzaklaştırdım ama bu dikkatimi dağıtamayacak kadar önemli.

"Benim yanıma taşın," diyorum Emma sessizliğini koruyup bana şaşkınlıkla bakarken. "İyi olacak, bunu biliyorsun. Tüm taşınma lojistiğini ben halledeceğim. Tek yapman gereken evet demek." Ve ona ne kadar iyi olacağını hatırlatmak için avucumu çenesinin üzerinde kıvırıyorum ve onu öpmek için başımı eğiyorum.

Hafif, sıradan bir öpücük olmasını istemiştım, kamusal alana yakışır bir şey, ama dudaklarımız birbirine değdiği anda şiddetli bir açlık beni ele geçirdi. Üç gündür onu tatmamıştım, üç gecedir uzak duruyordum. İzleyenleri unutup kolumu beline dolayarak onu daha da yakınımaya çekiyorum ve diğer elimi saçlarının arasına sokup buklelerini kavrayarak dilimi ağzına götürürken yerinde tutuyorum. Tadı sakız ve tatlı bir sıcaklık gibi, tüm hayallerimin tatlı küçük bir pakete sarılmış hali gibi. Kanım damarlarımda lav gibi dolaşıyor ve sikim kotumun içinde zonkluyor, onun kaygan sıcaklığı için çaresizim. Ona doyamıyorum, asla doyamayacağım ve ilk defa bu beni korkutmuyor.

tadını çıkaracağım, her şeyinin, bu sürdüğü sürece.

Dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor, beni döven karanlık açlığa ekleniyor ve öpücüğü derinleştiriyorum, onu yutuyorum, nefesini paylaşıyorum. Küçük ellerinin omuzlarımı kavradığını hissedebiliyorum, bana doğru eğilmesinden tahrik olduğunu anlayabiliyorum ve-

"Son çağrı. United'ın 1528 sefer sayılı Orlando uçuşu için son çağrı. Tüm yolcular, lütfen kapıya ilerleyin."

Spikerin sert sesi yüzüme çarpan bir kartopu gibi. Kendimden geçerek başımı kaldırıyorum ve izleyenleri hatırlayarak Emma'yı bırakıyorum. Parmaklarını şişmiş dudaklarına bastırarak titrek adımlarla geri çekiliyor.

Nefes nefese birbirimize bakıyoruz. Sonra sol eli sarsakça havayı ve bavulunun sapına .

"," diyor hırıltılı bir sesle. "Marcus, üzgünüm ama yapamam."

Kulaklarımda donuk bir çınlama başlarken koyu bir sis görüşümü örtüyor. Söylediklerini yanlış duymuş olmalıyım. "Yapamam da ne demek?" Sesim alçak ve gergin, her hecede bir uyarı var.

Yüzü buruşuyor, gözleri acı dolu bir parlaklıkla ışıltıyor. "Bunu yapamam. Yapamam... senin yanına taşınamam. Özür dilerim Marcus. Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Bitti artık. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Ve ben içimi burkan darbenin etkisinden kurtulmaya çalışırken, o etrafımdan dolanarak bavulunu kapıya doğru sürüklüyor.

* * *

Kapıda ne kadar süre oturduğumu, onun kaybolduğu kapıya kör bir şekilde baktığımı bilmiyorum. Hayatım boyunca, başarısızlığı bir seçenek olarak kabul etmeyi reddederek hedefler koydum ve onlara ulaştım. İstedğim şeyin peşinden kararlılıkla ve acımasızca gittim ve bu her zaman sonuç verdi.

Emma hariç.

Onun için başka hiçbir kadın için yapmadığım kadar mücadele ettim. Ona her şeyi teklif ettim, o da yüzüme geri fırlattı.

Reddedilmenin verdiği acı nefes kesiciydi, sanki biri ciğerlerimi sökmüştü. Kırık kapı olayından sonra bana gitmemi söylediğinde onu daha yeni tanıyordum ve tek seksti. O kavurucu sıcak öpücüklerden sonra gönderilmek hâlâ canımı yakıyordu ama şu anda hissettiğim yıkımın yanında hiçbir şeydi.

Yanıma taşınma teklifimi kabul edeceğinden kadar emindim ki, benimle çıkmayı reddedeceği ihtimalini düşünmemiştim.

Sözlerinin şoku geçtikçe, incinmişliğim artıyor ve beraberinde öfke geliyor. Karanlık ve sıcak, içimde birikiyor, ta ki beni canlı canlı kaynatacakmış gibi hissedene kadar. Onu incitmek, verdiği acının kısmını ona hissettirmek istiyorum ve aynı zamanda sadece onu istiyorum.

Onu o kadar çok ki bir gece daha sarılmak için adam öldürürüm.

Gözlerimi sıkarak derin bir nefes alıyorum, karışık duyguların fokurdayan kazanının ötesini düşünmeye, kötü giden herhangi bir yatırımı analiz ettiğim gibi bunu da analiz etmeye çalışıyorum.

Neden? Bunu neden yaptı?

Onu yanlış , tepkisini yanlış değerlendirmedigimi biliyorum.

Benim onu istediğim kadar o beni istiyor.

Kendini bana verdi ama sonra fikrini değiştirip kaçtı.

Yaptıklarının bir nedeni olmalı, uzak durmak gibi aptalca bir hata dışında bir şey.

Benim tanıdığım Emma ne sığ ne de vefasız ve kesinlikle bana karşı kayıtsız değil.

Pazar günüyle şu an arasında onu ürküten bir şey oldu.

Evet, bu. Bu doğru geliyor. Bir şey oldu, bunu yapmasına neden olan bir şey ve ben kaynağına inene kadar pes etmeyeceğim.

Hayır, siktir et.

edene kadar pes etmeyeceğim.

Emma'yı istiyorum ve yenilgiyi kabul etmiyorum.

Kararımı verip ayağa kalkıyorum ve yürümeye başlıyorum, bunu yaparken de telefonumu çıkarıyorum.

"Jeti hazırlayın," diye emrediyorum pilotuma. "Bir saatiniz var. Bu gece Orlando'ya uçuyoruz."

Ve telefonu kapatırken karanlık bir şekilde gülümsedim.

Emma onu bu kadar kolay bırakacağımı sanıyorsa beni hiç tanımıyor demektir.

Koşabilir ama fazla uzağa gidemez. Ona izin vermeyeceğim.

Emma, kedicik, sen benimsin. Ve sahip olduğum her şeyle peşinden geliyorum.

Son

Okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer bir yorum bırakmayı düşünürseniz, çok memnun oluruz. Marcus ve Emma'nın hikayesi [BURADAN](#) ön sipariş verebileceğiniz *Titan'ın Bağımlılığı*'nda devam ediyor. Çıktığında haberdar olmak lütfen www.annazaires.com adresinden bültenime kaydolun.

Diğer cızırtılı hikayelerime hazır mısınız ve biraz karanlığa aldırıyor musunuz? Bir göz atın:

- [Twist Me Üçlemesi](#) - Nora ve Julian'ın karanlık, çarpık aşk hikayesi
- [Beni Yakala Üçlemesi](#) - Lucas ve Yulia'nın nefes kesen düşmandan aşığa romantizmi
- [İşkenceci Maden Serisi](#) - Peter ve Sara'nın yoğun esir romantizmi
- [Darker Than Love](#) - Charmaine Pauls ile birlikte yazılmış, Yan ve Mink arasında bağımlılık yaratan bağımsız bir karanlık romantizm
- [Mia & Korum Üçlemesi](#) - nihai alfa erkeği ile destansı bir bilimkurgu romantizmi
- [Krinar Tutsağı](#) - Emily ve Zaron'un Krinar İstilasından hemen önce geçen tutsak aşkı
- [Krinar Exposé](#) - Hettie Ivers ile Amy & Vair'i ve onların seks kulübü oyunlarını içeren kavurucu sıcak işbirliğim
- [Krinar Dünyası hikayeleri](#) - Diğer yazarların Krinar dünyasında geçen bilimkurgu romantizm hikayeleri

Aksiyon, fantezi ve bilimkurguyu mu tercih ediyorsunuz? Eşim Dima Zales ile yaptığımız bu işbirliklerine göz atın:

- [Gören Kız](#) - beklenmedik gizli güçler keşfeden bir sahne illüzyonisti olan Sasha Urban'ın heyecan verici hikayesi
- [Zihin Boyutları](#) - zamanı durdurabilen ve zihinleri okuyabilen Darren'ın aksiyon dolu şehir fantezisi maceraları
- [Upgrade](#) - Brainocyte teknolojisi dünyayı sonsuza dek değiştirecek olan risk sermayedarı Mike Cohen'in yer aldığı akıllara durgunluk veren teknotriller
- [Son İnsanlar un](#) - hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir dünyada yaşayan Theo'nfütüristik bilimkurgu/distopik hikayesi
- Büyücülük [Şifresi](#) - büyücü Blaise ve onun yarattığı güzel ve güçlü Gala'nın epik fantastik maceraları

Sesli kitapları seviyorsanız, bu seriye ve diğer sesli göz atmak için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

Ve şimdi, lütfen *Aşktan Daha Karanlık* ve *Gören Kız*'ın tadına bakmak için sayfayı çevirin.

Darker Than Love'dan alıntı

Bir zamanlar soğuk, karanlık bir gecede, bir Rus katil beni bir sokaktan çaldı. Ben tehlikeliyim, ama o ölümcül.

Bir keresinde kaçmıştım.

İkinci kez yapmama izin vermiyor.

İntikam onun. İhanet

benim.

Ama sevdiklerimi korumak için söylediğim yalanlar da öyle.

Aynı çarpık kumaştan kesilmişiz. İkimiz de acımasızız. İkimiz de hasarlıyız.

Onun kucağında cehennemi ve cenneti buluyorum, zalimce şefkatli dokunuşu beni aynı anda hem yok ediyor hem de canlandırıyor.

Bir kedinin dokuz canı vardır derler, ama bir suikastçinin sadece bir canı vardır. Ve Yan Ivanov artık benimkine sahip.

* * *

"Ee, ne zamandır barda çalışıyorsun?" diye sordu kafatası dövme adam - görünüşte daha nazik olan -Kışlık ceketimi çıkardığımda soruyor ve oturma odasına oturuyoruz. Sovyet tarzı turuncu duvar kâğıtları ve kahverengi perdeleriyle burası seksenlerden beri yenilenmemiş gibi görünüyor ama üzerinde oturduğumuz köhne kanepede rahat. Belki de burada uyuma teklifini kabul ederim. Tabii gün doğmadan beni öldürüp cesedimi nehre atmazlarsa.

Sanırım beni esir alan kişi bu teklifle sadece dil becerilerimi test ediyordu ama emin olamıyorum.

"Mina?" diye soruyor adam ve ben sorusuna cevap vermek yerine dalmış olduğumu fark ediyorum.

Şimdi

Adrenalinin bir kısmı azalıyor, aşırı yorgunluk geri dönüyor, düşüncelerimi bulanıklaştırıyor ve tepkilerimi yavaşlatıyor. Bu kanepeye uzanıp uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyorum ama bunu yaparsam uyanamayabilirim.

Ruslar duyduklarımın beni bir gecede esir tutmak yerine öldürmeye değer olduğuna karar verebilirler.

"Birkaç yıldır orada çalışıyorum," diye cevap veriyorum, sesim titreyerek. Korkmuş gibi görünmek kolay... çünkü korkuyorum.

Beni öldürmek isteyebilecek iki adamla ve kendimi savunacak durumda değilim.

Bana umut veren tek şey bunu henüz yapmamış olmaları. Beni sokakta kolayca öldürebilirlerdi; bunun için beni buraya getirmelerine gerek yoktu. Elbette, her kadının göz önünde bulundurulması gereken bir olasılık daha var.

Beni öldürmeden önce tecavüz etmeyi planlıyor olabilirler, bu durumda beni buraya getirmeleri çok mantıklı.

Bu düşünce midemi bulandırıyor, eski anılar içeri dolmakla tehdit ediyor, ama korku ve iğrenmenin

altında daha karanlık, sonsuz derecede daha bir şey var. Kısa süreli uyarılma cızırtısı

Barda yaşadıklarım, tehlikeli yabancının beni duvara o zalim yumuşaklığıyla yüzümü okşadığı zaman hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Bedenim -geçtiğimiz yılı nefret ederek geçirdiğim zayıf, harap bedenim- öyle bir güçle canlanmıştı ki, sanki derimin altında havai fişekler ateşlenmiş, özümü sıvılaştırmış ve çekingenliğimi yakıp yok etmişti.

Bunu hissedebiliyor muydu?

Bana dokunmaya devam etmesini ne kadar çok istediğimi biliyor muydu?

Bence yaptı. Daha da ötesi, sanırım bunu istiyordu. Gözleri -sert, mücevheri bir yeşil- bir yırtıcının karanlık yoğunluğuyla beni izliyor, kirpiklerimin her kıpırtısını, nefesimin her titreyişini alıyordu. Yalnız olsaydık beni öpebilirdi... ya da oracıkta öldürebilirdi.

Onda bunu söylemek zor.

"Hoşuna gidiyor mu? Barda çalışmak yani?" diye soruyor dövme adam, dikkatimi tekrar ona çekerek. Artık *onu* okumak çok kolay. Bana bakışında belirgin bir erkek ilgisi, yeşil gözlerinde bariz bir parıltı var.

Bekle bir saniye. *Yeşil gözlü mü?*

"Siz ikiniz kardeş misiniz?" Ağzımdan kaçırıyorum, sonra da sessizce kendime lanet ediyorum. O kadar yorgunum ki doğru düzgün düşünemiyorum. İhtiyacım olan son şey, bu ikisinin onlar hakkında bilgi topladığımı düşünmeleri ya da-

"Öyleyiz." Bir gülümseme geniş yüzünü aydınlatıyor, sert yumuşatıyor. "Aslında ikiziz."

Kahretsin. Bunu bilmeme gerek yoktu. Bildiğim bir sonraki şey, bana onun-

"Bu arada ben İlya," diyor ve büyük bir pençesini bana doğru uzatıyor. "Kardeşimin adı da Yan."

Oh, lanet olsun. Boku yedim. Beni öldürecekler. "oldum," diyorum zayıfça, otomatik pilotta elini sıkarak. Tutuşum da sesim gibi gevşek ama sorun değil. Sıkıntı içindeki bir genç kızı ve ne kadar inandırıcı olursam o kadar iyi.

Bugünlerde oyunculuğun çoğunlukla gerçek olması çok kötü.

İlya sanki istemeden kemiklerimi kırmaktan korkuyormuş gibi elimi nazikçe sıkıyor ve umut içimi . Bana vahşice tecavüz edip öldürmeyi planlıyor olsalardı bana karşı bu kadar dikkatli olmazdı, değil mi?

Düşüncelerimi okumuş gibi bana bir kez daha gülümsüyor, bu kez daha nazik bir gülümseme ve sert bir sesle, "Kardeşim için üzgünüm. Her köşede düşman görmeye alışkındır. Bundan zarar görmeden kurtulacaksın, sana söz veriyorum, Malyska. Önlem olarak seni bir gece tutmamız gerekiyor, hepsi bu."

Garip bir şekilde ona inanıyorum. Ya da en azından bana zarar vermek istemediğine inanıyorum. Bir elinde bir fincan çay, diğerinde iki bira taşıyarak içeri girmek için tam o anı seçen kardeşi hakkında jüri hâlâ kararını vermedi.

O-Yan-içecekleri önümüzdeki sehpa benimle İlya'nın arasına oturduğunda nefesim boğazımda düğümleniyor, çok küçük alana kendini özür dilemeden sıkıştırıyor. İçgüdüsel olarak, kanepenin izin verdiği ölçüde yana kayıyorum, ama bu sadece altı santimetre kadar ve bacağım onunkine dayanıyor, vücudunun sıcaklığı giysilerimizin katmanları arasından bile beni yakıyor.

Daha önce giydiği süet kışlık ceketini çıkarmış ve şimdi bardaki gibi şık bir elbise pantolonu ve düğmeli gömlek giymiş. Yalnızca kollarını kıvrımış ve koyu renk saçlarla hafifçe tozlanmış kaslı ön kollarını ortaya çıkarmış.

Güçlü biri, beni esir alan bu acımasız adam. Güçlü ve son derece formda, vücudu o mükemmel giysilerin altında ölümcül bir silah.

"Çay," diyor yumuşak, derin sesiyle, kardeşinin daha sert tonlarından çok farklı. "Her zamanki gibi

Prensesin isteği üzerine."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak fincana uzanıyorum. Ellerim gözle görülür bir şekilde titriyor, nefesim sığlaşıyor ve terliyorum ama bunların hiçbiri rol değil. Kolonyasının temiz, erkeksi kokusunu alabiliyorum -biber ve sandal ağacı gibi şehvetli ve havadar bir şey- ve onun yakınlığı beni tedirgin ediyor, içimi korku ve arzunun kafa karıştırıcı bir karışımıyla isyan ettiriyor. Tehlikenin kişileşmiş hali olmasaydı bile, çekici yakışıklılığına kapılırdım ama onun hakkında bildiklerimi -ne yaptığını ve bana neler yapabileceğini- bildiğimden, ona karşı çaresiz tepkimi kontrol edemiyorum.

Yorgunluğum bile azalıyor, beni iki litre espresso içmişim gibi gergin ve yüksekte bırakıyor.

Fincanı dudaklarıma götürüp bir yudum aldığımda, suyun haşlayıcı sıcaklığına karşı bir tıslamayı bastırırken bakışlarının üzerimde olduğunun farkındayım. Ona , sadece çayıma odaklanmaya çalışıyorum, ama uzanıp bir bira alırken ve sonra pratik bir hareketle kapağını kapatırken ellerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Parmakları uzun ve erkeksi, tırnakları bakımlı olsa da başparmaklarının kenarlarındaki nasırlar görünüşünün yalanlıyor.

Bu adam elleriyle bir şeyler yapmaya alışkın.

Korkunç, vahşi şeyler.

Normal bir kadın bu düşünceden iğrenirdi, ama kalbim daha hızlı çarpıyor ve bacaklarımın arasında ağrıyan bir nabız başlıyor, iç çamaşırım sıvı ısıyla nemleniyor. İçindeki karanlık daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde canlı hissetmemi sağlıyor.

Sanki benzer benzeri tanıyor, içimdeki yanlışıklık onda da aynı şeyi arzuluyor.

Ilya kalan şişeyi alıyor, elleri kalın ve sert, sırtında birkaç dövme var. hiçbir yok, ne olduğunu zarif bir maskenin ardına gizleme çabası yok. "Yeni dostlara," diyor, şişesini önce kardeşininkine, sonra da daha nazikçe benim çay bardağıma vurarak. Ona bakma riskini alıyorum ama onun yerine Yan'ın sert yeşil bakışlarını yakalıyorum.

Gözlerimi hızla kaçırıyorum ama ihanet dolu bir kızarıklık boynumdan yukarı yüzümü kaplamadan önce değil. "Yeni arkadaşlara," diye tekrarlıyorum, sanki kaderimin çay yapraklarında yazılı olduğunu görecekmışim gibi fincanıma bakarak. Yan'ın üzerimdeki etkisini bilmesini istediğimden emin değilim - gerçi muhtemelen zaten .

Bu gece oyunumun zirvesinde değilim.

"Evet, yeni arkadaşlara," diye mırıldanıyor Yan, iri eli dizime iniyor ve hafifçe sıkıyor.

İrkilerek ona bakıyorum ve birayı geri devirdiğini, güçlü boğazının yutkunurken çalıştığını görüyorum. Bu garip bir şekilde şehvetli bir görüntü ve şişeyi indirip bakışlarımla buluştuğunda içim sıkıştı, dizimdeki eli uyluğumun birkaç santim yukarısına, ıslak ve ağrıyan yere yaklaşırken gözleri karanlık bir şekilde niyetli.

Aman

Tanrım. O

biliyor.

Kesinlikle biliyor.

"Ilya," diyor sessizce, hâlâ bakışlarımı tutarak. "Bize birkaç sandviç mısın? Sanırım Mina acıktı."

"Öyle mi?" Ayağa kalkarken Ilya'nın kafası karışmış gibi görünüyor ve başımı kaldırdığımda onun bize, özellikle de Yan'ın elinin çok sahiplenici bir şekilde durduğu kalçama kaşlarını çattığını görüyorum. Yavaşça gerginlik koca yayılıyor, bakışları kardeşinin yüzüne kayarken elleri iki yanında bükülüyor.

"Aç olduğunu sanmıyorum," diye ısııyor, sesi alçak ve sert. Gözleri bana . "Sen aç mısın, Mina?"

Doğru cevabın ne emin olamadığım için kalın kalın yutkunuyorum. Eğer doğru okuyorsam, Yan az önce benim üzerimde bir tür ayrıcalıklı hak iddia etti ve bu uydurma açlığı kabul edersem bunu pekiştirmiş olacağım.

İstedğim bu mu?

Cesedimi nehre atmayı teklif eden adamla yalnız kalayım diye bana iyi davranan kardeşimi göndermek mi?

"Bir... bir sandviç olurdu." Kelimeler bana ait görünmüyor, ama beynim ne anlama geldiğini çözmeye bile bunları söyleyen benim sesim. "Yani, eğer çok fazla sorun ."

Ilya'nın ağzı açık kalır. "Peki. Buzdolabında ne var bir bakayım."

Ve arkasını dönüp beni kardeşiyle kanepede bırakarak uzaklaştı.

* * *

Darker Than Love kitabınızı bugün sipariş etmek için [BURAYA](#) tıklayın!

Dima Zales'in The Girl Who Sees adlı kitabından alıntı

Ben bir illüzyonistim, medyum değil.

Televizyona çıkmak kariyerimi ilerletecekti ama işler gitti.

Vampirler ve zombiler gibi.

Benim adım Sasha Urban ve ne olduğumu bu şekilde öğrendim.

"Ben medyum değilim," diyorum makyajcı kıza. "Yapmak üzere olduğum şey mentalizm."

"TV şovundaki rüya gibi adam gibi mi?" Makyöz kız elmacık kemiklerime bir tutam daha fondöten sürüyor. "Hep onun makyajını yapmak istemişimdir. Ayrıca insanları hipnotize edip okuyabiliyor musun?"

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Pek faydası olmadı. Küçük soyunma odası, saç spreyi oje çıkarıcıyla savaşa girmiş, kazanmış ve bazı dumanları esir almış gibi kokuyor.

"Tam olarak değil," diyorum kaygımı ve ardından gelen kızgınlığımı kontrol altına aldığım da. Kanımda Valium olsa bile, az sonra olacakların bilgisi beni akıl sağlığımın sınırında tutuyor. "Bir mentalist, illüzyonları zihinle ilgili olan bir tür sahne sihirbazıdır. Bana kalsa, sadece 'zihinsel illüzyonist' derdim."

"Bu pek iyi bir isim değil." Lambasıyla beni kör ediyor ve kaşlarımı dikkatle inceliyor.

Zihinsel olarak ürperiyorum; bana son kez bu şekilde baktığında, cımbızla işkenceye maruz kalmıştım.

Gördükleri hoşuna gitmiş olmalı ki ışığı yüzümden uzaklaştırıyor. "'Zihinsel illüzyonist' kulağa psikopat bir sihirbaz gibi geliyor," diye devam ediyor.

"Bu yüzden kendime basitçe illüzyonist diyorum." Gülümsüyorum ve makyajın bir maske gibi dökülmesine hazırlanıyorum, ama öylece kalıyor. "Neredeyse bitti mi?"

,"" diyor bir el sallayarak.

Adam beni ayağa kaldırdı ve kamerasının ışıkları yandı.

"İşte " Makyöz kız, şu ana kadar bakmaktan kaçındığım yakındaki LCD ekranı işaret ediyor çünkü paniğimin kaynağı olan devam eden programı oynatıyor.

Kameraman ne yapması gerekiyorsa onu yapıyor ve endişe uyandıran gösteri ekrandan gidiyor, yerini küçük odamızın görüntüsü alıyor.

Ekrandaki kız belli belirsiz bana benziyor. Topuklu ayakkabılar normalde 1.80 olan boyumu çok daha uzun gösteriyor, giydiğim koyu deri kıyafet de öyle. Ağır makyaj olmadan yüzüm yeterince simetrik, ancak keskin elmacık kemiklerim beni güzelden çok yakışıklıya yaklaştırıyor - güçlü çenem de bu etkiyi artırıyor. Ancak makyaj yüz hatlarımı yumuşatıyor, gözlerimin mavi rengini ortaya çıkarıyor ve

siyah saçlarımla kontrastı vurgulayarak.

Makyöz kız saçımı abarttı -sanki bir şampuan reklamına çıkmak üzereyim. Uzun saç pek sevmem ama öyle bırakıyorum çünkü kısıyken insanlar beni ergen bir çocuk zannederdi.

Bu gece kimsenin yapmayacağı bir hata.

"Hoşuma gitti," diyorum. "Hadi bitirelim.

Lütfen."

Televizyoncu ekranı tekrar programın canlı yayınına . Elimde olmadan oraya bakıyorum ve zaten yüksek olan tansiyonum daha da yükseliyor.

Makyöz kız beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve burnunu hafifçe kırıştırıyor. "Bu kıyafet için ısrar ediyorsun, değil mi?"

Bugün giydiğim gerçekten havalı (bence) borderline-dominatrix kıyafeti, sahnedeki kişiliğime gizem katmak için bir araç. Houdini'nin sahne ismine ilham veren on dokuzuncu yüzyılın ünlü Fransız hokkabazı Jean Eugène Robert-Houdin bir keresinde şöyle demişti: "Sihirbaz, sihirbaz rolünü oynayan aktördür." İlkokuldayken Criss Angel'ı televizyonda gördüğümde, bir sihirbazın nasıl görünmesi gerektiğine dair fikrim şekillendi ve onun gotik rock yıldızı görünümünün etkilerini kendi kıyafetimde, özellikle de deri ceketimde gördüğümü itiraf etmekten gurur duymuyorum.

Seksi İngiliz aksanıyla tanıdık ses, "Ne kadar muhteşem," diyor. "Restoranda böyle görünmüyordun."

Topuklu ayakkabılarımın üzerinde dönerken, iki hafta önce masadan masaya sihirbazlık yaptığım restoranda tanıştığım ve onu bu hayal bile edilemeyecek fırsatı gerçeğe dönüştürecek etkilediğim Darian'la yüz yüze geliyorum.

Popüler *Kacie ile Akşam programının* kıdemli yapımcılarından Darian Rutledge zayıf, keskin giyimli, bana uşak ve James Bond karışımı bir adamı anımsatıyor. Stüdyodaki kıdemli rolüne ve alındaki çatık kaşlara rağmen yaşının yirmili yaşların sonunda olduğunu tahmin ediyorum - gerçi benim sadece yirmi dört yaşında olduğumu düşünürsek bu biraz hayalperestlik olabilir. Geleneksel olarak yakışıklı olduğundan falan değil, ama belli bir çekiciliği var. Bir , güçlü burnuyla keçi sakalı bırakabilen nadir .

"Restoranda Doc Martens giyiyorum," diyorum ona. Ayakkabımın ekstra inçleri beni onun göz hizasına yükseltiyor ve o yeşil derinliklerde kaybolmaktan kendimi alamıyorum. "Makyaj bana zorla yaptırıldı," diye beceriksizce bitiriyorum.

Gülümsüyor ve elindeki bardağı bana uzatıyor. "Ve sonuç çok güzel. Şerefe." Sonra makyajcı kıza ve kameramana bakıyor. "Sasha ile özel olarak konuşmak istiyorum." Ses tonu kibar ama yine de belirgin bir buyurganlık havası taşıyor.

Personel odadan dışarı fırladı. Darian düşündüğümde daha da iyi bir nişancı olmalıOtomatik pilota, bana uzattığı içkiden bir yudum alıyorum ve acılığı karşısında irkiliyorum.

"Bu bir Sea Breeze." Bana megatonluk bir gülümseme veriyor. "Barmen greyfurt suyunu fazla kaçırılmış olmalı."

Kibarca bir yudum daha alıp içkiyi arkamdaki makyaj masasına , votka ve Valium'un birleşiminin beni olduğumdan daha da sersemleteceğinden endişeleniyorum. Darian'ın neden benimle yalnız konuşmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok; endişe beynimi çoktan çevirdi.

Darian bir süre sessizce bana bakıyor, sonra dar kotunun cebinden bir telefon çıkarıyor. "Konuşmamız gereken bir tatsızlık var," diyor ve telefonu bana uzatmadan önce ekranını kaydırıyor.

Telefonu ondan alıyorum, terli avuçlarımdan kaymaması için sıkıca kavriyorum.

Telefonda bir video var.

Şaşkın bir sessizlik içinde izliyorum, ilaçlara rağmen içimi bir korku dalgası kaplıyor.

Video, sırrımı -*Kacie ile Akşam*'da gerçekleştirmek üzere olduğum imkansız başarının ardındaki gizli yöntemi- açığa çıkarıyor.

Boku yedim.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?" Felçli ses tellerimin yeniden kazandıktan sonra söylemeyi .

Darian telefonu titreyen ellerimden nazikçe geri alıyor. "Restoranda anlattığın şu şey var ya?

Medyum numarası yaptığını ve bunların hepsinin numara olduğunu?"

"Doğru." Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Hiçbir şeyi gerçekten yaptığımı söylemedim. Eğer bu beni bir sahtekâr olarak ifşa etmekle ilgiliyse-"

"Yanlış anladınız." Darian atılmış içkimi kapıyor ve uzun ama bir şekilde zarif bir yudum alıyor. "O videoyu kimseye göstermeye niyetim yok. Tam tersine."

Ona göz kırpyorum, beynim adrenalin ve uykusuzluk yüzünden aşırı ısınmış.

"Bir büyücü olarak yöntemlerinin bilinmesinden hoşlanmadığını biliyorum." Gülümsemesi tuhaf bir şekilde yırtıcıya dönüşüyor. "Doğru," diyorum, şantaj tarzı ahlaksız bir teklifte bulunup bulunmayacağını merak ederek. Eğer , ben

elbette reddederdi ama prensip olarak, Darian gibi bir adamla uygunsuz bir şey yapmak düşünülemez olduğu için değil.

Benim kadar uzun süre hiç almadığınızda, kafanızda düzenli olarak her türlü çılgın senaryo dönüyor.

Darian'ın yeşil bakışları sanki yakındaki duvarın içinden ufka doğru bakmaya çalışıyormuş gibi uzaklara yöneliyor. "Büyük açıklamadan sonra ne söylemeyi planladığını biliyorum," diyor ve tekrar bana odaklanıyor. Sesimin ürkütücü bir parodisiyle, "'Ben bir kahin değilim. Beş duyumu, aldatma prensiplerimi ve şovmenliğimi kullanarak bir peygamber olduğum yanılsamasını yaratıyorum."

Kaşlarım o kadar kalkıyor ki ağır makyajım dağılma tehlikesi geçiriyor. Söyleyeceklerimi tahmin etmedi, kelimesi kelimesine, hatta çalıştığım tonlamayı bile taklit söyledi.

"O kadar şaşırmış görünme." Artık boş olan bardağı makyaj masasının üzerine geri koydu. "Restoranda aynı şeyi söylemiştin."

Başımı sallıyorum, hâlâ şoktayım. Bunu ona gerçekten daha önce söylemiş miydim? Hatırlamıyorum ama söylemiş .

Yoksa nereden bilsin?

"Başka bir mentalistin söylediği bir şeyi ," diye geveledim. "Bu ona itibar kazandırmakla mı ilgili?" " de değil," diyor Darian. "Sadece bu saçmalığı atlamamı istiyorum."

"Oh." Ona bakıyorum. "Neden?"

Darian makyaj masasına yaslanır ve bacaklarını bileklerinden çaprazlar. "Programda sahte bir medyumun olması ne kadar eğlenceli? Kimse sahte birini görmek istemez."

"Yani bir sahtekâr gibi davranmamı mı istiyorsun? Gerçekmiş gibi mi davranayım?" Sahne korkusu, video ve şimdi de bu mantıksız talep arasında, hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacak olsam bile, kuyruğumu kıştırıp kaçmaya hazırım.

Kendimi kaybetmek üzere olduğumu hissetmiş olmalı, çünkü yırtıcı gülümsemesi kayboluyor. "Hayır, Sasha." Ses tonu abartılı bir sabırla, sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Sadece hiçbir şey söylememeni istiyorum. Psişik olduğunu iddia etme ama inkâr da etme. Sadece bu konudan tamamen kaçın. Eminim konuda rahat olabilirsin."

"Ve eğer ben değilsem, insanlara videoyu mu göstereceksin? Yöntemimi açıklar mısın?"

Bu fikir bile beni öfkeliyor. İnsanların medyum olduğumu düşünmelerini istemeyebilirim ama çoğu sihirbaz gibi ben de illüzyonlarımın gizli yöntemleri üzerinde çok çalışıyorum ve bunları mezara götürmeyi ya da ölümümünden sonra yayınlanmak üzere sadece sihirbazlar için bir kitap yazmayı planlıyorum.

"noktaya gelmeyeceğinden eminim." Darian bana doğru bir adım atıyor ve kolonyasının bergamot kokusu alevlenen burun deliklerimi okşuyor. "Sen ve ben aynı şeyi istiyoruz. İnsanların senin tarafından büyülenmesini istiyoruz. Sadece öyle ya da böyle bir iddiada bulunma, tek bu."

Bir adım geri çekiliyorum, onun yakınlığı zaten titrek olan halim için çok fazla. "Tamam. Anlaştık." Kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Videoyu asla göstermeyeceksin ve ben de herhangi bir iddiada bulunmayacağım."

"Aslında bir şey daha var," diyor ve ben ahlaksız teklifin düşmek üzere olup olmadığını merak ediyorum.

"Ne?" Dudaklarımı sinirli bir şekilde ıslatıyorum, sonra bana baktığını fark ediyorum ve bana uygunsuz bir pas atma ihtimalini daha da arttırdığımı anlıyorum.

"Eşimin hangi kartı nereden bildin?" diye soruyor.

Gülümsüyorum, sonunda geldim. Benim imzam olan Kupa Kızı efektimden bahsediyor olmalı. -Masasındaki herkesi şaşkına çeviren. "Bu size ekstra bir ücrete mal olacak." Sessiz

bir sorgulamayla bir kaşını kaldırdı.

"Videoyu istiyorum," dedim. "Bana e-posta ile gönder, ben de sana bir ipucu vereyim." Darian sallıyor ve telefonunu birkaç kez kaydırıyor.

"Tamamdır," diyor. "Sende mi?"

Kendi telefonumu çıkardım ve irkildim. Bugün Pazar geces, hayatımın en büyük fırsatından hemen önce, ama patronumdan dört mesaj var.

Çıkarıcı piçin ne istediğini daha sonra öğrenmeye karar vererek kişisel e-postama giriyorum ve Darian'dan gelen videonun bende olduğunu doğruluyorum.

"Anladım," diyorum. "Şimdi şu Kupa Kızı meselesine gelelim. Eğer kadar dikkatli ve zekiysen, bu geceki yöntemimi tahmin edebilirsin. Ana etkinlikten önce, aynı etkiyi Kacie için de yapacağım."

"Seni sinsi sürük." Yeşil gözleri neşeye doluyor. "Yani bana söylemeyecek misin?"

"Bir sihirbaz her zaman seyircisinden en az bir adım önde olmalıdır." Ona yıllar içinde mükemmelleştirdiğim mesafeli gülümsememi veriyorum. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

"Tamam. Sen kazandın." Kaş işkencesi yaptığım döner koltuğa zarifçe oturdu. "Şimdi söyle bana, ilk geldiğimde neden bu kadar ürkmüş görünüyordun?"

Tereddüt ediyorum, sonra gerçeği itiraf etmenin bir zararı olmayacağına karar veriyorum. "Bu yüzden." Programın canlı yayınının hala devam ettiği ekranı işaret ediyorum. Tam o anda kamera, sunucunun söylediği saçma sapan şeyi alkışlayan büyük stüdyo seyircisine dönüyor.

Darian eğlenmiş görünüyor. "Kacie? O kuklanın kimseyi korkutabileceğini sanmazdım."

"O değil." Nemli avuçlarımı deri ceketime siliyorum ve bunun emici yüzey olmadığını öğreniyorum. "İnsanların önünde konuşmaktan korkuyorum."

"Öyle misin? Ama televizyon sihirbazı olmak istediğini söylemiştin ve restoranda sürekli yapıyorsun."

"Restorandaki en büyük izleyici kitlesi bir yemek masasındaki üç ya da dört kişi," diyorum. "stüdyoda ise yaklaşık yüz kişi. Sayı onlu rakamlara ulaştığında korku devreye giriyor."

Darian'ın eğlencesi derinleşiyor gibi. "Peki ya evde seni izleyecek olan milyonlarca insan? Onlar için endişelenmiyor musun?"

"Ben daha çok stüdyo izleyicileri için endişeleniyorum ve evet, ironiyi anlıyorum." Savunmaya geçmemek için elimden geleni yapıyorum. "Kendi TV programım için küçük bir kamera ekibiyle sokak sihirbazlığı yapardım - bu korkumu çok fazla tetiklemezdi."

Korku aslında yetersiz bir ifade. Topluluk önünde konuşma konusundaki tutumum, bu fobinin ölüm korkusundan daha yaygın olduğunu gösteren birçok araştırmayı doğruluyor. Elbette, ben olsam

Büyük bir kalabalığın önüne çıkmaktansa bir köpekbalığı tarafından yenmeyi tercih ederim.

Darian bu fırsat için beni aradıktan sonra, programın stüdyo izleyicisinin ne kadar büyük olduğunu öğrendim ve üç gün boyunca aralıksız uyuyamadım - bu yüzden kendimi gelişmiş sorgulamaya bir Guantamo Körfezi tutuklusu gibi hissediyorum. Bu, aptal günlük işim için bir dizi gece uykusuz kaldığım bile daha kötü ve o zamanlar bunun hayatımın en stresli olayı olduğunu düşünmüştüm.

Oda arkadaşım Ariel bana Valium'unu kolay kolay vermedi; benim ton ikna gerekti ve ancak benim sefil yüzüme bakmaya daha fazla dayanamadığında teslim oldu.

Darian yine telefonuyla oynayarak dikkatimi dağıtıyor.

"Bu size ilham verecektir," diyor teneke telefonun hoparlöründen rahatlatıcı piyano akorları çalarken. "Sizinkine benzer bir durumda olan bir adam hakkında bir şarkı."

Melodiyi tanımam birkaç dakikamı aldı. Şarkıyı en son ben küçükken dinlediğimi düşünürsek, Darian'ın yaşı hakkındaki tahminimi birkaç yıl daha yükseltiyorum. Şarkı, Eminem'in karakterinin rapçi olma şansını yakaladığı *8 Mile* filminden "Lose Yourself". Sanırım benim durumum da buna benziyor, bu benim en çok istediğim şey için büyük bir şans.

Beklenmedik bir şekilde Darian Eminem'le birlikte rap yapmaya başlıyor ve gerginliğimin bir kısmı vücudumu terk ederken bir kıkırdamayla savaşıyorum. Tüm İngiliz rapçiler Kraliçe kadar düzgün mü konuşuyor?

"İşte bu gülümseme," diyor Darian, sırtışımanın onun olduğunun farkında olmadan ya da umursamadan. "Böyle devam et."

Uzaktan kumandayı alıp televizyonun Kacienin şu sözlerini duydum: "Kalplerimiz Meksika'daki depremin kurbanlarıyla birlikte. Kızıl Haç'a bağışta bulunmak için lütfen ekranın altındaki numarayı arayın. Ve şimdi, kısa bir reklam-"

"Sasha?" Bir adam kafasını soyunma odasına uzattı. "Sana sahnede ihtiyacımız var." " " diyor Darian ve bana bir öpücük konduruyor.

"Bu ayakkabılarla yapabilirim." Öpücüğü yakalar, yere atar ve stiletto'mla bıçaklarmışım gibi yapıyorum.

Rehberim ve ben odadan çıkıp karanlık bir koridora doğru ilerlerken Darian'ın kahkahası giderek uzaklaşıyor. Hedefimize yaklaştıkça adımlarımız daha da hızlanıyor, hızlanan kalp atışlarımla birlikte yankılanıyor. Sonunda bir ışık görüyorum ve kalabalığın uğultusunu duyuyorum.

İdam mangasıyla yüzleşecek insanlar böyle hissediyor olmalı. İlaç almamış olsaydım, muhtemelen kaçırdım, rüyalarımın canı cehenneme. Rehber kolumdan tutup beni ışığa doğru sürüklemek zorunda kaldı.

Görünüşe göre, reklam arası yakında bitecek.

Birisi kulağıma yüksek sesle "Git Kacie'nin yanındaki kanepeye otur," diye fısıldıyor. "Ve nefes al."

Bacaklarım ağırlaşıyor, her adımım muazzam bir irade çabası gerektiriyor. Nefes nefese, kanepenin bulunduğu platforma çıkıyorum ve stüdyodaki izleyicileri görmezden gelmeye çalışarak küçük adımlar atıyorum.

Dehşetim o kadar aşırı ki zaman garip bir şekilde akıyor; bir an hala yürüyorum, bir an sonra kanepenin yanında duruyorum.

Kacie'nin burnunu tablete dayamasına sevindim. kadar zor bir şey yapmak zorunda kaldığımda hoşbeş etmeye hazır değilim.

Dizlerim titreyerek, bir fakirin çivi yatağına yatması gibi kendimi kanepeye (bu arada bu doğaüstü bir acıya başarısı değil, bilimsel basınç ilkelerinin uygulanmasıdır).

Zaman çarpıtması yine gerçekleşmiş olmalı, çünkü reklam arasını simgeleyen müzik aniden kesiliyor ve Kacie tabletinden başını kaldırıyor, aşırı dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

Nabzımın atışları kulaklarımda o kadar yüksek ki selamını duyamıyorum. İşte bu kadar.

Ulusal televizyonda panik atak geçirmek üzereyim.

* * *

Gören Kız kitabınızı bugün sipariş etmek için [BURAYA](#) tıklayın!

Yazar Hakkında

Anna Zaires, *New York Times*, *USA Today* ve 1 numaralı uluslararası çok satan bilimkurgu romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm yazarıdır. Kitaplara beş yaşında, büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde aşık oldu. O zamandan beri, tek sınırın hayal gücü olduğu bir fantezi dünyasında yaşadı. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, Dima Zales (bir bilim kurgu ve fantezi yazarı) ile mutlu bir evlilik sürdürmekte ve tüm eserlerinde onunla yakın işbirliği yapmaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen annazaires.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.